

ဝင်းအောင်အောင်

မိုးစက်ပွင့်

အလင်းခြယ်သောကောင်းကင်
အမှောင်ကို သက်ဆင်းစေသောကမ္ဘာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇ ဒီဇင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအော်ဖ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပြန်ချေး - ၁၇၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

မိုးစက်ပွင့်
အလင်းခြယ်သောကောင်းကင် အမှောင်ကို သက်ဆင်းစေသော
ကမ္ဘာ/ မိုးစက်ပွင့် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။
၂၇၂ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီမီ။
အလင်းခြယ်သောကောင်းကင် အမှောင်ကို သက်ဆင်းစေသော
ကမ္ဘာ

မိုးစက်ပွင့်

အလင်းခြယ်သောကောင်းကင်

အမှောင်ကိုသက်ဆင်းစေသောကမ္ဘာ

အခန်း (၁)

ဒီနေ့ လယ်ထွက်စပါးတွေရောင်းရလို့ ပိုက်ဆံရတဲ့နေ့ပေါ့။
သောင်းမေနှင့် ပြည့်ဖြိုးဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အပျော်ကြီး
ပျော်နေကြသည်။ ပျော်ဆို မိဘနှစ်ပါးက စပါးရောင်းပြီးရင် မောင်နှမ
နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖုန်းဝယ်ပေးမည်လို့ ပြောထားသည်လေ။

ဒါကြောင့် -

ဖုန်းဝယ်ရမှာမို့ ပျော်နေကြတာပါ။

“အမေ”

ဒေါ်ခင်မြ ပိုက်ဆံရေတွက်နေရင်းမှ ထူးလေသည်။

“သားတို့မောင်နှမ ဖုန်းသွားဝယ်တော့မယ်နော်”

“နင်တို့ကလည်းလေ။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး သိလား”

“ကဲပါ မခင်မြရယ် ... ပိုက်ဆံပေးလိုက်စမ်းပါ။ သူများတွေ ဖုန်းကိုင်နေကြတော့ သူတို့လည်း ကိုင်ချင်မှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်မြ ခင်ပွန်းသည်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုး လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မပေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့လေ။

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ပြော”

“မကိုင်ဘူးဆိုတောင် တစ်သိန်းကျော် တစ်သိန်းခွဲတန် လောက်တော့ ကိုင်ချင်တာပေါ့ အမေရဲ့။ သုံးသိန်းတော့ပေးလိုက်”

“ဟဲ့”

“ပေးလိုက်စမ်းပါ မခင်မြရယ်။ ဒီပိုက်ဆံကော သူတို့ မောင်နှမ အလုပ်ကြိုးစားလို့ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုထွန်းခင်”

“ဘာလဲဟ”

“ရှင် သူတို့ကို အဲဒီလောက်အလိုမလိုက်နဲ့နော်။ အဲဒီ နှစ် ယောက် ဖုန်းဝယ်ပြီးလို့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဖုန်းပဲပွတ်နေရင်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတွေ့ပဲ”

“ဟာ ... အမေကလည်း ဘာဆိုလို့လဲ။ အလုပ်

လုပ်ချိန်တန်ရင် သမီးတို့အလုပ်လုပ်မှာပေါ့ အမေရဲ့”

“အေး ... ကိုယ့်စကား ကိုယ်မှတ်ထားကြနော်။ ဒါပဲ ရော”

ဒေါ်ခင်မြ ငါးထောင်တန် သုံးသိန်းကမ်းပေးလေတော့ သောင်းမေက ကမ်းကတမ်း ယူလေသည်။ ပြီးတော့ မောင်မြစ်သူကို နန်းသွားဝယ်ဖို့ မျက်စပစ်၍ အချက်ပြလေလျှင် -

“မမ အဝတ်မလဲဘူးလား”

“လဲမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို မြန်မြန်လဲ”

ပြည့်ပြီးစေ သူလည်း အဝတ်လဲပြီး ဆိုင်ကယ်နှင့် မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဖုန်းဝယ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဖုန်းဆိုင်ကိုရောက် တော့ -

“မောင်လေး ငါက ဟိုဖုန်းယူမှာနော်”

“ဘယ်ဖုန်းလဲ”

“အိုးပါးဆိုလား ဘာဆိုလား။ အဲဒါက ကင်မရာကောင်း တယ်တဲ့။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် လှတယ်ဆိုလို့ အဲဒီအိုးပါးပဲ ငါဝယ်မယ်”

“ဟာ ... အိုပိုပါ မမရာ။ ဘယ်ကလာ အိုးပါးရမှာလဲ။

တိုးတိုးပြော သူများကြားရင် ရယ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ပြည့်ဖြိုးပြောတော့ သောင်းမေ ဇက်ကလေးပုပြီး ဖုန်းရောင်း တဲ့ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်လေးက ပြုံးစိစိနှင့်ပါ။

“မမ”

“ဟင်”

“နင် လူလည်မကျနဲ့ မမ။ အိုပိုက တစ်သိန်းရှစ်သောင်းတဲ့။ ကျန်တဲ့တစ်သိန်းနှစ်သောင်းနဲ့ ငါက ဘာဖုန်းဝယ်ကိုင်ရမှာလဲ ပြော”

“မောင်လေးကလည်း နင်က ဟိုဟာဝယ်ကိုင်ပေါ့ဟဲ့။ ယောက်ျားလေးပဲ ဟာဝေးကိုင်။ အဲဒါက အကြမ်းခံတယ်တဲ့”

“အံ့မယ်... ပြောပုံက တရားလိုက်တာ။ ငါလည်း ဓာတ်ပုံ လေး ဘာလေး ရိုက်ချင်တာပေါ့”

“နင် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်ရင် ငါ့ဖုန်းကိုယူပြီး ရိုက်လေဟာ”

ပြည့်ဖြိုး အတိုက်အခံမပြောချင်တော့ပေ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဆိုပြီး အလျှော့ပေးလိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ လေး ဘာလေး ရိုက်ချင်ရင် မမကို ရိုက်ခိုင်းလို့ရတယ်ပေါ့။ အဓိကက သူများတွေလို လိုင်းသုံးရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် -

မမအတွက် Oppo ဝယ်ပေးပြီး ပြည့်ဖြိုးက HUAWEI ပဲ

ဝယ်လိုက်တော့သည်။

“ညီလေး facebook အကောင့်ထည့်ဦးမလား”

“ဟာ ထည့်မှာပေါ့။ ထည့်မယ် ထည့်မယ် အဲဒါက အဓိက ပဲ။ ပြီးတော့ viber လည်း တစ်ခါတည်း ဖောက်ပေးနော်၊ အစ်ကို”

“အေးပါ၊ facebook ကို ဘာနာမည်နဲ့ လုပ်ပေးရမလဲ ညီလေး”

“နာမည် အင်း”

ပြည့်ဖြိုး မေးစေ့ကိုပွတ်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုကာ -

“ကျွန်တော့်နာမည်က ပြည့်ဖြိုးဝေ။ ပြည့်ဖြိုးဝေအတိုင်း ထည့်ရင် မကောင်းဘူး။ နာမည်ဆန်းဆန်းလေးဖြစ်သွားအောင်”

“ဖြိုးဖြိုးလို့ထည့်လိုက်ပါလား မောင်လေး”

“ရိုးပါတယ်ဗျာ၊ မကောင်းဘူး။ ပြည့်စုံဖြိုး၊ ဖြိုးမောင်မောင်၊ ပြည်သူလျှံ၊ ပြည့်ဝေလျှံ၊ အင်း ပြည့်ဝေလျှံ ဟုတ်ပြီ ပြည့်ဝေလျှံလို့ ထည့်လိုက်”

“အေး... အဲဒီနာမည်လေးလှတယ်”

“ညီလေး ပြည့်ဝေလျှံက မြန်မာလိုထည့်မှာလား အင်္ဂလိပ်လို ထည့်မှာလား”

“ထည့်ချင်တာတော့ အင်္ဂလိပ်လိုဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက အင်္ဂလိပ်လို နာမည်ကို ဖတ်တတ်ချင်မှ ဖတ်တတ်မှာ။ အဲဒါကြောင့် မြန်မာလိုပဲထည့်ပေး”

ပြည့်ဖြိုးက ကိုယ်တိုင် ဖုန်းမကိုင်ခဲ့ရသေးသည့်တိုင် ညဘက်ဆို ရွာထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဖုန်းကလိတဲ့ နေရာမှာ ရှိနေကျဆိုတော့ သိသင့်သလောက်တော့ သိနေသည်လေ။ သောင်းမေကတော့ သိပ်မသိပေ။

“ရော့ ညီလေး ပြီးသွားပြီ။ ညီမကရော ဘာနာမည်နဲ့ သုံးချင်လဲ”

“မမ”

“ဟေ”

“မမက သောင်းမေဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ သုံး။ သိလား။ အမခု ဖေ့ဘွတ်မှာ အေးဝတ်ရည်သောင်းက မအေးသောင်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာဗျ။ သောင်းဆိုတဲ့နာမည်က နန်းသန်တယ်။ သောင်းမေ နဲ့ပဲသုံး”

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်လေးချဲ့”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဟိုလေ ... သူများနာမည်နဲ့ ဆင်နေရင် ခွက်အထစ်ပေးရမှာပေါ့။ ပဲစိန်တို့ပြောပြတာ။ သူများနဲ့တူနေရင် ခွက်အထစ်ပေးရတယ်တဲ့”

“ဟာဗျာ”

ပြည့်ဖြိုးဝေ ခေါင်းကုတ်လေတော့သည်။ ပြောလည်းပြောချင် မပြောလည်းမပြောတတ်။

“ဘယ်ကလာ ခွက်အထစ်ရမှာလဲ။ ခရက်ဒစ်မမရဲ့ ခရက်ဒစ်”

“မသိဘူးဟယ်၊ ငါ မခေါ်တတ်ဘူး။ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်တာ”

“ဟုတ်သားပဲ ညီလေးရာ။ သူ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်ပါစေ။ Facebook မှာက လူကြီးတွေနည်းပြီး စကားမဝိတဲ့ကလေးတွေက များနေတာလေကွာ ဟား ဟား”

ဖုန်းရောင်းတဲ့အစ်ကိုက ပြောပြီးရယ်လေသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သာ။ မသိဘူးကို တိဝူး ဗျာကို ဂျာ၊ ရှင် ကို ချင် စသည် စသည်ပေါ့လေ။

ဒါကြောင့် -

မမ မခေါ်တတ်လည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး။

“ကဲ ညေး”

“ဂျာ”

“ဟား... ပြောရင်း ငါတောင် မှားကုန်ပြီ။ ညီမအတွက်

နာမည် ဘယ်လိုထည့်ရမလဲ”

“သောင်းမေပဲထည့်လိုက် ကိုး”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီ”

“ဟဲ ဟဲ”

“ဟွန်း သူ့ကျတော့ နာမည်လှလှလေးနဲ့။ ငါ့ကျတော့ ဒီ အတိုင်း သောင်းမေတဲ့။ အမေတို့ကလည်းလေ မွေးကတည်းက ငါ့ကို နာမည်လှလှလေး မှည့်မပေးဘူး”

“မမကလည်းဗျာ သောင်းဆိုတဲ့နာမည်က နန်းဆန်ပါတယ် ဆို”

“ပြီးရော ပြီးရော”

သောင်းမေက အော်လေသည်။ သူမ မကျေနပ်ပေမယ့် ထားပါတော့။ ဘယ်နာမည်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးရပြီးရောပဲလေ။ နာမည် လှလှနဲ့သုံးလည်း ရွာထဲကလူတွေက အဲဒီနာမည်ခေါ်ကြတာမှ

မဟုတ်တာ။ ချမ်းမြဲဆောင်းကိုပဲကြည့်။

ဆောင်းအိပ်မက်ဆိုတဲ့ အကောင်နဲ့သုံးတာတဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဝဲစိန်လို့ပဲခေါ်နေကြတာ မဟုတ်လား။

“ကဲ ရော့ပြီးပြီ၊ ဘာလိုသေးလဲ”

“ရပြီ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပါ”

ဆိုင်ရှင်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမယ့်အစား သောင်းမေ ကပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေသေးသည်။ ဖုန်းကို လက်ထဲ ချောက်စေချင်နေပြီလေ။

နောက်မှပဲ

လိုအပ်တာရှိရင် ထည့်တော့မည်ပေါ့။

အခန်း (၂)

“ရွာထဲကလူတွေ ဒီည ရှစ်နာရီ လူကြီးအိမ်မှာ အစည်းအဝေး ရှိတယ်ဗျို့။ လူကြီး လူငယ် လူလတ်မရွေး ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးသူအားလုံး တက်ရောက်ကြပါရန် လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည် ... ခင်ဗျား”

ရွာဆော်ကိုသံချောင်းအော်သွားတာကြောင့် ဆောင်း facebook သုံးနေရာမှ လည်းပင်းလေးရှည်ကာ လမ်းသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။ ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးတဲ့သူတွေ အစည်းအဝေးခေါ်တယ်ဆိုပါ လား။။ ရွာလူကြီးတော့ ဘာတွေ ဝွင်ရှာဦးမလဲ မသိပါဘူး။

“ညလေး ညလေး”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ခေါ်သံကြောင့် ဆောင်းရဲ့ခေါင်းလေး တစ်ဖက်သို့ လည်သွားကာ -

“ချင် အဲ အဲလေ ရှင်”

“နင် ရှောက်သီးသုပ်စားနေတာလား”

“ဟာ ... ကွီးကလည်း ဘယ်ကရှောက်သီးက ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ နင်က ချင်ဆိုလို့”

“ရှင်လို့ထူးတာ ကွီးရဲ့”

“တိဘူးလေဟာ”

“ဟဲ့ နှစ်ကောင်”

ဒေါ်လေးလေးမြင့် ကြားရတာ နားကြားကပ်လာတာနှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေသံနှင့် ခေါ်လိုက်တော့ -

“ဂျာ အမေ”

“ချင် အမေ”

“ဂျာထူးတဲ့ကောင်ရော ချင်ထူးတဲ့ကောင်မရော လာခဲ့စမ်း ဒီကို”

“အစ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြလေ

သည်။ သန်းထွဋ်အောင် ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်တုန်းကတော့ ကိုသံ
ချောင်းအစည်းအဝေးခေါ်တဲ့ကိစ္စ ပြောမလို့ပါ။ အခုတော့ မပြော
ဖြစ်ဘဲ ဘယ်တွေ့ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ဘူး။

“ခေါ်နေတာ လာကြလေ”

“လာပါပြီ”

ဒေါ်လေးလေးမြင့်က ဒေါသထွက်ရင် တွေ့ရာ ကြုံရာနဲ့
ကောက်ပေါက်တတ်သည်မို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပျာပျာသလဲ ရောက်
လာလေလျှင် မိခင်ဖြစ်သူလက်ထဲမှာ တံမြက်စည်းကို ကိုင်ထားတာ
တွေ့လေတော့ -

“အမယ်ငေး”

“အစ် ငါ ငါ”

“နင်တို့ အံသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်နေကြပြီ အခုထိ
စကားမပီကြသေးဘူးလား ပြောစမ်း။ ဟိုကောင်က နှစ်ဆယ်ကျော်
နေပြီ။ သူငယ်နာမစင်တာလား သူငယ်ပြန်တာလား။ ပြော”

“စင် စင်ပါတယ် အမေရဲ့”

“စင်ရင် စကားကို ပီအောင်ပြော။ စကားမပီရင် တုတ်စာ
ပိမယ်”

“ဟု ဟု ... အဲလေ ဟုတ်ကဲ့ပါ အေးမ”

“ဘာဟုလဲ၊ ဘာဟုလဲ ချောင်းဆိုးတာလား။ ဒီလောက်
စကားမပီချင်တာ ကဲ”

“အား အမေ ... မလုပ်ပါနဲ့။ ပီတယ်အမေရဲ့ ပီတယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ တံမြက်စည်းနှင့်ရိုက်လေတော့ မောင်နှမ နှစ်
ယောက်စလုံး ပြေးလေတော့သည်။ ဒေါ်လေးလေးမြင့်ကတော့ ဒေါသ
ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်လေ။ ဘယ်နှယ် ဖုန်းဝယ်ပြီးကတည်းက ဘာစကား
တွေ ပြောနေမှန်းကို မသိပါဘူး။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ...

ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက် ဖုန်းပွတ်လိုက်နဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်
ကို စိတ်မဝင်စားကြပေ။ ဖုန်းဝယ်ပေးမိတဲ့အတွက် ဒေါ်လေးလေးမြင့်
နောင်တရမိပါသည်။ သူများနည်းတူ ကိုင်ပါစေတော့ဆိုပြီး ဝယ်ပေး
တာ အခု အလုပ်မလုပ်ကြတော့ပေ။

“ဟာ ဂေါက်ကြောင် ... မင်းတို့မောင်နှမ ဘယ်လိုဖြစ်လာ
တာလဲကွ”

ဂေါက်ကြောင်လိုခေါ်တော့ သန်းထွဋ်အောင် မျက်နှာကြီး
စုပုပ်သွားကာ -

“ဘာဂေါက်ကြောင်လဲ။ ငါ့နာမည် သန်းထွဋ်အောင်ကွ”

“ဟ မင်းရဲ့အကောင့်နာမည်က ဂေါက်ကြောင်လေကွာ။ ဂေါက်ကြောင်မို့လို့ ဂေါက်ကြောင် ခေါ်တာကို”

“အဲဒါ မင်းမကောင်းတာလေ။ ငါ့ကို နာမည်လှလှလေးနဲ့ အကောင့်ဖောက်ပေးပါဆို မင်းပဲ ဂေါက်ကြောင်လို့ထည့်တာ။ သူ့ကျတော့ သစ္စာဦးတဲ့”

ဇော်ဦးက ခစ်ခနဲရယ်ပြီး -

“ချစ်လို့စတာပါကွာ။ ဂေါက်ကြောင်ဆိုတဲ့နာမည်က ပိုတောင်ကောင်းသေး။ ဘယ်သူမှ မကြိုက်တဲ့နာမည်ဆိုတော့ လူသတိထားမိတာပေါ့ကွ”

“ဒေါင်းစား အပြောက ကောင်းပါ”

ဆောင်းက မျက်စောင်းထိုးပြီးပြောလေတော့ -

“ဟာ ပဲစိန်လေး”

“ဟင်”

ဇော်ဦးက ဆောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး -

“မတွေ့ရတဲ့ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ ပိုလှလာတယ် ပဲစိန်လေးရယ်။ ပုံထဲမှာထက်တောင် ပိုလှသေး”

“ဘာ ပဲစိန်လဲ ဇော်ဦးနော်”

“ဟုတ်သားပဲကွာ။ မင်းကလည်း ဘာပဲစိန်လဲ။ ငါ့ညီမ အကောင့်နာမည်က ဆောင်းအိပ်မက်ပဲဟာ။ ဆောင်းအိပ်မက်လို့ ခေါ်စမ်းပါ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူးကွာ။ ပဲစိန်လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ရတာကမှ ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာရှိတာ ဟီး ဟီး”

“ဘာ”

“ငယ် ဘာဖြစ်တာယဲ့ရဲ့”

ပဲစိန် အဲလေ ဆောင်းတစ်ယောက် ဇော်ဦးက ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုလာကြည့်နေတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်သွားလေတော့သည်။

“ဇော်ဦး... နင်က ဂျင်းကောင်တောင်မဟုတ်ဘူး မဆလားကောင်သိလား။ နင့်အရောင်အသွေးနဲ့ ငါ့ကိုလာမအုပ်ချင်နဲ့။ သေသွားမယ် ရှင်သွားမယ်၊ မသေမရှင် ဖြစ်သွားမယ် ဘာမှတ်လဲ”

“ညလေး အစိတ်လျော့၊ အစိတ်လျော့”

ဆောင်းက သူမစီးထားတဲ့ပိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ဇော်ဦးကိုရွယ်လေတော့ သန်းထွဋ်အောင်က ညီမဖြစ်သူကို ဆွဲလေသည်။

“အစိတ်လည်းမလျော့ဘူး။ နှစ်ဆယ်လည်းမလျော့ဘူး။”

ဖယ်စမ်းပါ ကွီးရာ”

“ဂေါက်ကြောင် လုပ်ပါဦးကွ။ မင်းညီမက တကယ်လျော် မယ့်ပုံကွ”

“လျော်မှာ တကယ့်ကိုလျော်မှာ။ ကွီး ညလေး သူ့ကိုလျော် မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး။ ညလေးပုံကို လှအောင်ရိုက်နော်၊ ဒါပြီ”

“အေး အေး ညလေး”

“ကဲ မဆလာကောင် တေဖို့သာပြင်ထား”

“အစ် ငှယ် ဂယ်ကြီးဟ”

ဆောင်း ဖိနပ်ကိုကိုင်၍ လိုက်လေတော့ ဖော်ဦးတစ်ယောက် ပြေးလေတော့သည်။ ဒါကိုပဲ သန်းထွဋ်အောင်က ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ တစ်ချပ်ချပ်နှင့်ပါ။

အခန်း (၃)

“အဟမ်း အဟမ်း”

ရွာလူကြီးဦးစံဖြင့် အင်္ကျီကော်လာစကို ဆွဲထောင်လိုက်ကာ နက်မှန်ကိုလည်း လက်ညှိုးနှင့် ပင့်တင်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ -

“ကဲ လူစုံပြီလားဟေ့”

“စုံပါပြီ လူကြီး”

“အေး စုံပြီဆိုရင် ဖွေစံဘွတ်သုံးတဲ့လူတွေ ဘာကြောင့် အစည်အဝေးခေါ်ရသလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်”

“ဘာလဲ လူကြီးက ဖွေစံဘွတ်သုံးတဲ့လူတွေကို ဖွေတ်ဘွတ် အခွန်ကောက်မလို့လား။ ကွက်ကျော်ကွက်နင်းမလုပ်နဲ့။ ကျော်မအုပ်နဲ့

မဆလာမလုပ်နဲ့နော် လူကြီး။ ဖြစ်ဘွတ်ပေါ်တင်ပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်လဲ”

“ဟာ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ လျှံကြီးရ။ မင်းနဲ့တော့ ပြဿနာပဲကွာ”

“ဘာလျှံကြီးလဲ၊ ကျွန်တော့်အကောင်နာမည်က ပြည့်ဝေလျှံမှာ။ ကျွန်တော့်အကောင်ထဲက ဖရန်အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ လျှံလေးလို့ ခေါ်ကြတာ။ လူကြီးကျမှ ဘာလျှံကြီးသွားရတာလဲဗျ”

“ငယ်”

“ဧ ဧ”

ရယ်သံတွေကလည်း ခစ် ခစ်မဟုတ်။ ဟဲ ဟဲမဟုတ်။ ဟီး ဟီး ဟား ဟားလည်းမဟုတ်ဘဲ ‘င’ သံတွေနဲ့ ထွက်လာသည်။ အစည်းအဝေးလာကြသူအားလုံးက ဖြစ်ဘွတ်သုံးသူတွေ ဖြစ်နေလို့ ပါလေ။ ငယ်လို့ အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ စထွက်လာတာ ရှာလူကြီး ပါးစပ်ကဖြစ်နေတော့ -

ကျန်တဲ့သူတွေ ငိုကြတာ မဆန်းတော့ဘူးပေါ့လေ။

“ကဲပါ မင်းလျှံတာ သေးသေးလေးလေးတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အစည်းအဝေးလုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်လူကြီး။ ကျော် ကိုးနာရီ

သီးရင် လိုင်းတက်ရဦးမှာဗျ။ တော်ကြာ ကျော်ကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောရဖြစ်နေမယ်”

ခပ်စွာစွာနှင့် တစ်ယောက်က ထပြောလေတော့ -

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောလူကြီး။ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့ပုံတင်ထားလို့၊ ဝင်မန့်တဲ့သူတွေကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်မန့်ရဦးမှာ”

“ဟုတ်တယ် ကျော်လည်း ဒီနေ့ ကချာတစ်ပုဒ်ရေးထားတာ ဘင်ရဦးမှာဗျ။ မြန်မြန်ပြော”

“ပြောမယ် ပြောမယ်၊ အားလုံး တေတေနိတ်၊ အဲ တိတ်တိတ်နေကြ”

တိတ်တိတ်နေကြဆိုလို့ အသံတွေတိတ်သွားပေမယ့် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ တီးတိုး တီးတိုးအသံများက တော့ ထွက်နေတုန်းပါပဲ။

“အဟမ်း အဟမ်း”

“စကားက မပြောသေးဘူး။ ချောင်းပဲဆိုနေတယ်”

“ရှူး တေတေနိတ်”

တစ်ယောက်က ပွစိ ပွစိ တစ်ယောက်က တိတ်တိတ်

နေခိုင်းလေသည်။

“အခုလို အစည်းအဝေးခေါ်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ ဖွဲ့စည်းတဲ့ သုံးတဲ့လူတွေအားလုံး ဖွဲ့စည်းတာမှာ ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာကို သိကြမှာပါ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် ခွက်အထစ်ပေးရတဲ့ကိစ္စပါပဲ။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဗျာရေးတဲ့သူတွေကလည်း စာသားတွေ ဆင်နေရင် ခွက်အထစ်ပေးရမယ်တဲ့။ သူများဘင်ထားတဲ့ပုံတွေကို ကိုယ်က ပြန် တင်မယ်ဆိုရင်လည်း ခွက်အထစ်ပေးရတာပဲ”

“ခရစ်ဒစ်ပါ လူကြီးရဲ့ Credit ခရက်ဒစ်”

ပြည့်ဖြိုးဝေ (ခ) ပြည့်ဝေလျှံ လျှံလေးက မပြောလေလျှင်

“ငါ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်တာ လျှာမရှည်နဲ့”

“ဟွန်း”

လျှံလေး ဟွန်းခနဲလုပ်ပြီး ဆက်မပြောတော့ပေ။

“အဲဒီတော့ကော ငါ့ညီစံလင်း၊ စံမြင့်နဲ့ အမှာညီ စံလင်း။

မင်းက ငါနဲ့ အမှာညီအစ်ကိုဆိုတော့ ရုပ်ချင်းကတူနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် မင်းဖွဲ့စည်းတာမှာ ပုံတင်ရင် အကြီးဖြစ်တဲ့ငါ့ကို ခွက်အထစ် ပေးရမယ်။ ဒါ ရွာသူရွာသားအားလုံးရှေ့မှာ အသိသက်သေအဖြစ်

ထားပြီး ကြေညာတာပါ”

“ဟာ ... ညီအစ်ကိုချင်းတောင် အုပ်ပါလား။ တကယ့် မဆလာပဲ”

“ဆွေမျိုးက ဆွေမျိုး စပါးကပေါက်ဈေးဆိုတဲ့စကား မင်း မကြားဖူးဘူးလားကွ”

“ထားပါတော့၊ ဒါဆို ကျော်က ကွီးကို ဘယ်လို ခွက်အထစ် ပေးရမလဲ ပြော။ ကော်ခွက်ကို ထစ်ပေးရမလား၊ ဒန်ခွက်ကို ထစ်ပေး ရမလား၊ စတီးလ်ခွက်ကတော့ ထစ်လို့မရဘူးနော်”

“စတီးလ်ခွက်ပဲ မရရအောင်ထစ်ပေး”

“အံ့”

“ဟာ ... ဘာတွေပြောနေတာကွာ။ ဖွဲ့စည်းတာပေးရတဲ့ ဟာကို ပြောတာ။ cd လို့အချို့အောက်ကနေ ရေးပေးရတဲ့ဟာလေးကို ပြောတာကွ”

ဦးစံမြင့်က ရူးနည်းတစ်မျိုးပဲလေ။ သူများတွေက ဓာတ်ပုံ ခိုက်၊ ပြီးတော့ ဖွဲ့စည်းတာတင်။ ဖွန်ကြောင် ကြူရူးတွေလေ။ သူ ကတော့ ခရစ်ဒစ်ရူးလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။

“ပြီးတော့ ရွာထဲမှာ ကလေးမွေးရင် သူများနဲ့နာမည်တူ

မှည့်ပါက ပထမရှိပြီသားနာမည်ပိုင်ရှင်ကို ခွက်အထစ်ပေးရပါမယ်။
အဝတ်အစားဝတ်တာ အဆင်တူနေရင် ခွက်အထစ်ပေးရပါမယ်”

“ဟာ ... လူကြီး တူတိုင်းခွက်အထစ်ပေးနေရရင် ထမင်း
စားတာ၊ ရေသောက်တာ၊ အိမ်သာတက်တာကအစ ခွက်အထစ်ပေး
နေရမှာလားဗျ”

“အဲဒါတော့ မပါဘူးလေကွာ”

“ဘာတွေမှန်းမသိဘူး ရှင်ယုက်စာအိတ်နေတာပဲ ဟူး”

“အေးလေ၊ တူတိုင်းလိုက်ပြီး ခရက်ဒစ်ပေးနေရရင် လောက
ကြီးကို ခရက်ဒစ်ဖုံးလွှမ်းသွားမှာပေါ့ လူကြီးဗျ”

ဇကာသံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူသွားပြန်
လေသည်။ လူကြီးပြောနေတာတွေကို နားထောင်နေသူတွေရှိသလို
နားမထောင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ဖုန်းကလီနေကြသူများလည်း ရှိလေ
သည်။ ပိုဆိုးတာက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေပါပဲ။

အဲဒီအထဲမှာ -

ဇော်ဦးတစ်ယောက် ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ရယ်လေတော့ သက်
သက်ဝင်းခေါ် အကောင်နာမည် လုံမလေးက လိုက်ငုံ့ကြည့်လေ
သည်။ ဇော်ဦး ဘာကိုရယ်နေသလဲပေါ့။ လက်စသတ်တော့ စာပို့

နေတာလေ။ လုံမလေး ဖတ်ကြည့်လိုက်လေတော့ -

“အစည်းအဝေးရောက်နေတာ”

“ဟုလား”

“ဟုရယ် လူကြီးလေရှည်နေတာ ဗိုက်တောင်ဆာလာပြီ”

တစ်ဖက်ကအကောင်ပိုင်ရှင်က နှင်းဆီဖြူတဲ့။ ဒါ မိန်း
ကလေးပေါ့။ လုံမလေး ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ချာရင် ချားပေါ့”

“ဘာချားရမယ်”

“ဘာချားချင်ယဲ”

“ဒဿဘီလူးက ခေါင်းဆယ်လုံးနော်”

“အင်း”

“စတုတ္ထမြောက်ခေါင်းကို ချားချင်တယ်။ ရှာကျွေးမလား”

“နေဦး ... ပုံဆွဲလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျ ကျွေးမယ်။

နာကိုလည်း တစ်ထုပြန်ရှာကျွေး”

“ဘာလဲ”

“အမရာနာခေါင်းဖျားမှာ ပေါက်တဲ့ ဝက်ခြံဖုကို ညှစ်ကျွေး”

“ငယ်”

“ခပ် ခပ်”

စာတွေဖတ်ပြီး လုံမလေးက ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ သတိ
လက်လွတ်ဖြစ်ကာ ဇော်ဦးဆုံးကိုထုလိုက်ပြီး -

“ကြီကြီဖန်ဖန် ပြောတတ်ကြတယ်ဟယ်”

“နင်ကလည်း ထုလိုက်တာအရမ်း အရမ်းပဲ”

“နာလို့လား”

“နာတာပေါ့ဟ”

“ဟိုနှစ်ယောက်”

“အစ်”

ရွာလူကြီး အော်လိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား ဇက်ကလေး
တွေ ပုသွားကြလေတော့သည်။

“ငါပြောတာကို ကြားကြရဲ့လား”

“ကြား ကြားပါတယ် လူကြီး။ ဖုတ်ဘွတ်မှာ သူများနဲ့တူတာ
တင်ရင် ခွက်တစ်လစ်ပေးရမယ်ဆိုလား”

“ဟား ဟား ဟား”

ခွက်အထစ်ကနေ ခွက်တစ်လစ်ပါဖြစ်သွားတော့ ဝိုင်းရယ်ကြ
လေတော့သည်။

“လူကြီး ကိုးနာရီထိုးပြီဗျ။ ပြောလို့ပြီးပြီလား”

“နေဦး”

“အခု စကားအတွက် ခွက်အထစ်ပေးဘယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တို့ပြန်ပြီဗျ။ ပြန်တာတူတဲ့လူအားလုံးကို
ခွက်အထစ်ပေးပါတယ်”

“ကဲ လူကြီးရေ... ကျွန်မတို့ အိမ်ရင်လည်း ခွက်အထစ်ပေး
မယ်။ အိမ်သာတက်ရင်လည်း ခွက်အထစ်ပေးပါ့မယ်နော်။ ပြန်ပြီ”

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောပြီး ထပြန်ကုန်ကြလေ
တော့သည်။

အဲဒီကစလို့...

တစ်ရွာလုံးလိုလိုမှာ ခွက်အထစ်ခေတ်စားလာလေတော့သည်
သာ။

အခန်း (၄)

ပြည့်ဖြိုးဝေတစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူ အိမ်သာတက်သွားတာကို နောက်ကနေ အသာလေးလိုက်သွားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်တာ တစ်ချပ်ချပ်ပါ။ ပြီးတော့ ဖခင်အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်သာထဲဝင်သွားသည့်ပုံကိုရွေးကာ -

လျှံလေးဖေဖေ အိမ်သာတက်ခြင်း အမှတ်တရဟု စာရေးပြီး ဖုတ်တွတ်မှာတင်လိုက်လေလျှင် -

“ဟာ”

လျှံလေး ခေါ် ပြည့်ဖြိုးတင်တဲ့ပိုစ့်ကို ရွာလူကြီးတွေသွားလေတော့ -

“ဒီကောင်တော့ကွာ။ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ခုဝင်တူယိုးမှားတင်ရင် ခရက်ဒစ်ပေးရမယ်လို့ပြောထားတာကို အခု ငါ တင်သလို လိုက်တင်ပြီး ဘာခရက်ဒစ်မှ ပေးမထားဘူး။ ငါနဲ့တွေ့ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးစံမြင့် ဖုန်ကိုကိုင်လျက် ပြည့်ဖြိုးတို့ အိမ်ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်စီး၍ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ တကယ်တော့ ရွာလူကြီးသည် ဖုတ်တွတ်ကအသုံးအနှုန်းမှန်တွေကို မသိတာမဟုတ်ပေ။ ခရက်ဒစ် ဆယ်လ်ဖီ ဆယ်လီ အားလုံးကိုသိပါလျက်နှင့်။

အလွဲတွေ ပြောဆိုနေတာသည် ...

တမင်ပြောဆိုနေခြင်းပင်။ ဖုတ်တွတ်မှာက စကားမပီသူတွေများပြီး အလွဲတွေသုံးပြုမှ လူသတိထားမိတာလေ။ ဒါကြောင့် ခရက်ဒစ်ဆိုတဲ့စကားကို ခွက်အထစ်လို့ တမင်ထွင်ပြီး ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သ်။

“လျှံကြီး ဟေ့ကောင်လျှံကြီး”

“-----”

“လျှံကြီး”

“ဟာ လူကြီး”

လျှံလေး ဖုတ်တွတ်မှာခင်တဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် စာပို့

စကားပြောနေရင်းမှ ဦးစံမြင့်ရဲ့အသံကျယ်ကြီးကြောင့် အင်တာနက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“လူကြီး ဘာကိုစွန့်လိုလဲဗျ”

“အေး... ပြောမယ်”

ဦးစံမြင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး -

“မင်း မင်းအဖေ အိမ်သာတက်ခြင်း အမှတ်တရပုံတင်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ငါလည်း ငါ အိမ်သာတက်ခြင်းအမှတ်တရပုံတင်ထားတာ မင်းမတွေ့ဘူးလားကွ။ မင်းအဖေ အိမ်သာတက်တာ ငါ့ကို ဘာလို့ ခွက်အထစ်မပေးတာလဲ။ ငါတင်တာ ဦးတယ်ကွ”

“အစ်”

“ဒေါက်”

ဦးထွန်းခင်သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ချလိုက်ကာ ဦးစံမြင့်စကားကိုနားထောင်ရင်း ချလိုက်တာမို့ ဆောင့်ချသလိုဖြစ်ပြီး အသံမြည်သွားလေသည်။ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ဦးထွန်းခင် နားမလည်ပါဘူး။ ဘာကို ခွက်အထစ်ပေးပြီး ဘာကို ပုံတင်ထားတဲ့လဲ။

“လူကြီးက တင်ထားလို့လား။ လူကြီးတင်ထားတာ

ကျွန်တော် မတွေ့ဘူးလေဗျာ”

“မယုံရင် ငါ့ဝေါထဲ ဝင်ကြည့်ကွာ။ ပြီးရင် မင်း ချက်ချင်း ခွက်အထစ်ပေး”

“ကဲဗျာ ... ပေးမယ် ပေးမယ်”

ပြောရင်း လျှံလေး ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်စဉ် -

“မောင်လေး ပြည့်ဖြိုး ... အဲလေ လျှံလေးရေ”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

အော်သံကြားရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့ သောင်းမေ တစ်ယောက် အိမ်ခြေရင်း ခြံစပ်ကသရက်ပင်ပေါ်မှာပါ။ သရက်ပင်ပေါ်တက်တုန်းကတော့ ဘယ်လိုတက်သွားသည်မသိပါဘူး။ အခု ပြန်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“မောင်လေး ... လုပ်ပါဦး။ ငါ ပြန်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး။

ငါ ဘယ်လိုပြန်ဆင်းရမလဲ”

“ဟာ မမက အဲဒီအပင်ပေါ်မှာတက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သရက်သီးခူးတဲ့ပုံ ဆယ်ဖီးဆွဲတာလေ။

အခု ပြန်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ ခဏနေဦး ကျွန်တော် လှေကားထောင်ပေးမယ်”

“ဟေ့ ... ဘာလှေကားမှ ထောင်မပေးနဲ့”

ဦးထွန်းခင် သရက်ပင်ပေါ်က သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်သွားလေသည်။ ဖုန်းဝယ်ပြီးကတည်းက အရင်လို အလုပ်မလုပ်တော့ပေ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ဖုန်းပွတ်လိုက်ပါပဲ။ အခုလည်းကြည့် -

သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုဆင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။ လက်တစ်ဖက်က သရက်သီးတွေကိုကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုကိုင်ထားသည်လေ။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားမှတော့ ဘယ်လက်နဲ့ သစ်ပင်ကို ဖက်ပြီး ဆင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဟေ့ကောင် ... လှေကားသွားမယူနဲ့။ သွားယူရဲယူကြည့်မင်းအသေပဲ”

“ဟာ အဖေကလည်း”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုထွန်းခင်ရဲ့။ လှေကားထောင်မပေးဘဲနဲ့ ကလေးမလေးက ဘယ်လိုဆင်းလို့ရမှာတဲ့လဲ”

“တက်တုန်းက ဘယ်သူလှေကားထောင်ပေးလို့လဲ။ သူ

ဘာသာသူ ရအောင်တက်ခဲ့တာ။ သူ့ဘာသာသူပဲ မရအောင်ဆင်းလိမ့်မယ်။ ရအောင်ပြန်ဆင်း”

“အဟင့်”

သောင်းမေ အဟင့်ဆိုပြီး စိတ်ထဲကတော့ ဗြဟ္မာအကျယ်ကြီးအော်လိုက်မိသည်လေ။ အသံထွက်ပြီး မအော်ရဲပါဘူး။ အသံထွက်ပြီး အော်လို့ကတော့ အဖေ တုတ်နဲ့ရိုက်ချမှာ အသေအချာပါပဲ။

“အဖေကလည်း ကိုယ့်သမီးကို မကယ်တော့ဘူးလား။ သမီး ခုန်ချလိုက်မှာနော်”

“ခုန်ချလေ ခုန်ချ”

“ဟာ ... ကိုထွန်းခင် မဟုတ်တာဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း”

“မင်း ဝင်မပြောနဲ့။ သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲ။ ခုန်ချလေ၊ သမီးငယ်ငယ်တုန်းကလည်း အဖေတို့ပဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးလာတာ။ အခုလည်း ကျွါးရုံပုံရုံအပြင် တိုးမရှိဘူး။ အဖေတို့ ရှာကျွေးမယ် ခုန်ချလိုက်” ဦးထွန်းခင် ရွဲ့ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒီတော့ -

“ဘုတ် ဘုတ်”

သောင်းမေ လက်ထဲက သရက်သီးတွေကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။ ပြီးတော့ -

“မောင်လေး... ငါ ဖုန်းပစ်လိုက်မယ် မိအောင်ဖမ်းထား၊ ပြီးရင် ငါ့ခုန်ချတဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထား။ အိုကေ”

“ဟား အရေးထဲ ဒီ selfie ရူးကတစ်မျိုး”

လျှံလေးစကားမဆုံးခင်မှာပဲ သောင်းမေက ဖုန်းကိုပစ်ပေးလေတော့ လျှံလေး မိအောင်ဖမ်းထားရလေတော့သည်။ လျှံလေး လက်ထဲကို ဖုန်းရောက်လာတာနှင့် -

“ပေးစမ်း အဲဒီဖုန်း”

ဦးထွန်းခင် သားဖြစ်သူလက်ထဲကဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သောင်းမေက သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဆင်းနေတုန်းမှိ ဒီအဖြစ်ကို မမြင်လိုက်ပါဘူး။

“လျှံလေး ငါပြန်တော့မယ်။ မင်း ခွက်အထစ်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

အခြေမလှတော့တာသိသဖြင့် ဦးစံမြင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းကာ ပြန်လေတော့သည်။

“မင်းကရော”

“ဗျာ”

“ငါ အိမ်သာတက်တာကို ဘယ်အချိန် ချောင်း ဓာတ်ပုံ

နက်လဲ။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ ပြောစမ်း”

“အဖေကလည်း အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တက်တဲ့ပုံလေး

“အဲဒါကို လူအများသိအောင် ကြေညာတာပေါ့လေ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ ဟဲ”

“မောင်လေး... နင် ဓာတ်ပုံ ဘယ်နှစ်ပုံရိုက်ဖြစ်လဲ”
အရေးထဲ သောင်းမေက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်လား မေးတော့ သူ့လေး စိတ်တိုသွားရသည်သာ။ သူ့ကိုဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ဖို့ နေနေသာသာ နယ်တောင် မျက်နှာချိုသွေးရတုန်းဟာ။

“မရိုက်ဖြစ်ဘူး မမဖုန်း အဖေဆီမှာ”

“ဟယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းဖုန်းလည်း ငါ့ကိုပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အဖေရဲ့”

“ပေးဆိုပေးကွာ”

ဖခင်ဖြစ်သူက ဒေါသမျက်နှာနှင့် တောင်းနေလေတော့ လျှံလေး ဖုန်းကိုပေးလိုက်ရတော့သည်။ သူတောင်းတာ ပေးမှဖြစ်မှာလေ။

မပေးလို့ ဒေါသဖြစ်ရင် ဖုန်းအားသွင်းတဲ့အခါ ကြောက်ရတာပေါ့။
ယူပြီး ဝေါက်ခွဲလိုက်ရင်ဖြင့် -

“နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းရကတည်းက အလုပ်မလုပ်ကြ
ဘဲ ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေကြတာ။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့
ဖုန်းတွေကို ငါသိမ်းတယ် ဒါပဲ”

“အမ်”

“ငှယ်”

“ဖုန်းပြန်လိုချင်ရင် အရင်လိုအလုပ်လုပ်ကြ။ နောက်ထပ်
စကားအပိုမပြောဘူး”

ဦးထွန်းခင် လှည့်ထွက်သွားလေတော့ -

“ဇြဲ”

လှုံလေးက ထအော်လေတော့သည်။ ကိုယ်တွေကလည်း
ကိုယ်တွေပါပဲ။ ဖုန်းပွတ်တဲ့အချိန်က အလုပ်လုပ်ချိန်ထက် ပိုများနေ
တာကိုးလေ။

အခန်း (၅)

“အိ အိ အိ”

အစ်မဖြစ်သူအခန်းထဲကနေ ရှိုက်သံကြားနေရသည်မို့ လှုံ
လေး ထမင်းစားနေရင်းမှ ထမင်းပါးနေတာကို ရပ်ထားပြီး နားစွင့်
လိုက်မိသည်။ အဖေ့အမေက မြို့ထဲကို ဈေးဝယ်ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့
ထွက်သွားကြတာ။ အခုထိ မပြန်သေးပေ။

အချိန်က မှောင်ရီဖြိုးစပြုနေပါပြီ။

ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ ရွာထဲကို ခေါင်းရွက်ဈေးသည်မလာတဲ့
အခါ ချက်ရေး ပြုတ်ရေးကအဆင်မပြေချင်ပေ။ ဒါကြောင့် မြို့ထဲကို
ဟင်းပြေးဝယ်ရတဲ့အခါ ရှိသည်။ ဟင်းပြေးဝယ်တယ်ဆိုတာ ထမင်း

ဆိုင်မှာ ချက်ပြီးသား ဟင်းသွားဝယ်တာကို ပြောတာပါ။

အခုလည်း -

ဟင်း... သွားဝယ်တာထင်ပါရဲ့။ လျှံလေးက ဗိုက်ဆာလို့ မစောင့်နိုင်တာနှင့် အိမ်မှာရှိတဲ့ငါးပိရည်နှင့်ပဲ စားနေမိတာပါ။ အင်း လျှံလေးလည်း အခုဆိုရင် နာမည်အရင်းဖြစ်တဲ့ ပြည့်ဖြိုးဝေဆိုတာ ပျောက်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ လျှံလေးလို့ခေါ်ကြရာကနေ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် လျှံလေးလို့သာ နာမ်စားသုံး ပြောတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီး -

ရွာထဲကလူတွေကလည်း -

လျှံလေးတဲ့လေ။

“အဟင့် ဟင့်”

သေချာပြီ၊ ဒါ အစ်မဖြစ်သူ သောင်းမေ ငိုနေတာပဲလေ။

“မမ မမ”

“-----”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငိုနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ငိုနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ငိုရမှာလဲ။ အဖေက ဖုန်းသိမ်းထားတော့ ငါ ဘာမှမသုံးရတော့ဘူး။ ဖေ့စ်ဘုတ်က စွဲတာ ဘိန်းထက်ပိုဆိုးတယ်။ အခု ငါမနေတတ်တော့ဘူး”

“မမကလည်း မရှိတော့မသုံးနဲ့ပေါ့ဗျ”

“မသုံးရ မနေနိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဟဲ့။ သေချင်တယ် ဒါ သေချင်တယ်”

ရော် ခက်ပါပြီကော။ ဖေ့စ်ဘွတ်မသုံးရလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေတဲ့သူရယ်လို့ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားရင် ကောင်းတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သတ်မသေလောက်ပါ ဘူးလို့ အတွေးမှမဆုံးသေ။

“ငါ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေချင်တယ်”

“အမ်”

လျှံလေး ပါးစပ်ထဲသို့ ထမင်းခွံ့မည့်ဆဲဆဲကနေ မခွံ့ဖြစ်တော့

ပေ။

“မမရယ် တော်ကြာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်နေပါမယ်”

“ဖြစ် ဖြစ် ငါသေမှအေးမှာ”

“မဟုတ်တာ မမရာ”

“မသိဘူး၊ ငါသေချင်တာပဲ သိတယ်”

“ကျွတ်”

လျှံလေး ထမင်းစားရတာ ဟင်းကမရှိ။ ဟင်းမရှိတော့ ခံတွင်းမတွေ့လို့ စိတ်ပျက်တာကတစ်မျိုး။ အစမဖြစ်သူက ပြောမရ ဆိုမရနှင့်ဆိုတော့ စိတ်က တိုလာလေသည်။

“ငါ ကြိုးဆွဲချပြီး သေမယ်”

“ကဲ သေဗျာ သေ”

လျှံလေး စိတ်မရှည်စွာနဲ့ အော်လိုက်လေတော့ -

“သေမယ်... ရွာထိပ်က ညောင်ပင်မှာ သွားပြီး ကြိုးဆွဲချ သေမယ်။ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေး”

“အံ့မယ် ကြိုးဆွဲချတာကို အိမ်မှာ ချသေလည်းရတာပဲ။ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချမှ သေမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ဟဲ့ အိမ်မှာ ကြိုးဆွဲချရင် နင်ကဆွဲမှာပေါ့။ ဘေးကလည်း သိရင် ပိုင်းလာကြမှာ။ ပြီးတော့ ညောင်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချမှ ဓာတ်ပုံရိုက် ရင် ရှုခင်းက လှမှာ။ ညဘက်လည်း မီးထိုးရိုက်လို့ရတာပဲ”

“မမကလည်းဗျာ”

လျှံလေး ခေါင်းကုတ်လေတော့သည်။ သေတာတောင် selfie က ဆွဲချင်တုန်းပါလား။

“အမယ်လေးနော် မသာဖြစ်တာတောင် ဆယ်လီကဖြစ်ချင် တုန်းလားဟ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်ချင်တယ်။ မောင်လေး ငါသေရင် နှင်းဆီ ပန်းတွေ ရောင်စုံထည့်ပေးနော်။ မျက်နှာကိုလှအောင်ပြင်၊ ကိုယ်လုံးကို နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ လှအောင်ဖုံး”

“စိတ်ချ စိတ်ချ၊ ဓာတ်ပုံလှလှလေးရိုက်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ တင်ပေးမယ်ဗျာ နော်”

သောင်းမေ လျှံလေးရွဲ့တာကို ရွဲ့လို့ရွဲ့မှန်းမသိ။ မျက်ရည် တစ်ဖက် နှပ်တစ်ဖက်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ -

“အဲဒါဆို သွားမယ်။ ငါ့ကို မီးလေးဘာလေး လိုက်ထိုးပြဦး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူခဲ”

“ဟာ ကျွန်တော်လိုက်ရင် ကျွန်တော် တရားခံဖြစ်မှာပေါ့ မမရာ၊ မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူးလေ။ အမှောင်ထဲသွားရင် မြွေပါး တင်းပါးနဲ့ကို”

“အမ်”

ဒီည လျှံလေး အစ်မဖြစ်သူနဲ့ အငြင်းပွားနေရတာနဲ့ ထမင်းစားဖြစ်ပါဦးမလား မသိပေ။ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ညစ်ပါရဲ့။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ သေချင်တဲ့သူက ဘယ်လိုပဲသေသေ သေရဦးတာပဲ မဟုတ်လား။ အရပ်ကတို့ရေ ကြီးဆွဲချသေမယ့်သူက မြွေကိုက်သေမှာတော့ ကြောက်သတဲ့ဗျာ။ ဒီးခပါပဲဗျာ”

လျှံလေး ပြောနေတုန်းမှာပဲ ဦးထွန်းခင်နှင့် ဒေါ်ခင်မြ ပြန်ရောက်လာကာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ပြီးနောက် -

“လျှံလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ အမေ့သမီး ဖုန်းမကိုင်ရလို့ ကြီးဆွဲချ သေမလို့တဲ့”

“ဘာ”

ဒေါ်ခင်မြ ဈေးဝယ်လာတဲ့ အထုပ်တွေကိုပင် မယူနိုင်သေးဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေတော့သည်။ ပြီးတော့ ထရုံမှာ စိုက်ထားတဲ့ ဟင်းလှီးစားကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကာ-

“နင်က တော်တော်သေချင်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား သောင်းမေ”

“အမေကလည်း”

“သေချင်ရင် ကြီးဆွဲချသေနဲ့။ ဟောဒီမှာ စား နင့်ကိုယ်နှင့် ထိုးသတ်သေမလား။ ငါထိုးသတ်ပေးရမလား ကြိုက်တာရွေး”

“အမေကလည်း အဖေများ ဖုန်းပြန်ပေးမလားလို့ ခြောက်ကြည့်တဲ့ဟာကို အဟင့် တကယ်သေခိုင်းနေတယ် ကိုယ့်သမီးလေးကို ဟီး”

စားပေးတော့ သောင်းမေ ငိုပါလေတော့သည်။ ဒါကိုပဲ လျှံလေးက သဘောကျစွာ ရယ်လေတော့၏။ ဦးထွန်းခင်က -

“အေး နင်တို့ပြောသလိုပဲ။ ဟာ ဟပဲရမယ် သောင်းမေရေ”

“အလဲ့”

လျှံလေးအဖို့က ရယ်ပြီးရင်း ရယ်စရာတော့ ဖြစ်နေပါပြီလေ။ အဖေက ဟာ ဟတဲ့။

အခန်း (၆)

“သောင်းမေရေ သောင်းမေ”

“-----”

“သောင်းမေ”

နာမည်ရင်း နုနုဆွေ ဖွေစာတွတ်အကောင်နာမည် နုသစ်ဝေ တစ်ယောက် သောင်းမေနာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း သောင်းမေ တို့ ခြံထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ သောင်းမေက ငါးကြော်ကြော်နေရင်းမှ ငါးတစ်ကောင်ကိုစားကြည့်ရာ လျှာကိုပူထူသွားသဖြင့် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ခေါ်တာကို ပြန်မထူးနိုင်ပေ။

ငါးကြော်တဲ့အနံ့က -

အိမ်တံခါးဝအထိ ရောက်လာတဲ့ နုသစ်ဝေရဲ့နှာခေါင်းကို ခိုက်ဆာအောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းလိုက်လေသည်။

“ငါးကြော်နဲ့ မေးလိုက်တာ သောင်းမေ”

“ရှိတယ်ဟေ့၊ ငါ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ငါးကြော်နေတယ်”

“ငါ ဝင်လာခဲ့ရမလား သောင်းမေ”

“ဝင်လာခဲ့ နုသစ်”

နုသစ် မီးဖိုချောင်ထဲအထိ ဝင်လာကာ -

“ငါးကြော်နံ့က မွှေးနေတာပဲဟေ့”

“အေးဟ မြည်းပါလား”

“အေး မြည်းမယ်”

နုသစ်က မြည်းမယ်လုပ်တော့ သောင်းမေက ဒယ်အိုးထဲမှ ငါးကြော်တစ်ကောင်ကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ပြီး ပေးလေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း

“ပူနေမယ်နော် နုသစ်၊ မှတ်ပြီးမှစား။ စောစောက ငါတောင် မှုသွားတာ။ လျှာကျွတ်ပြီလား မှတ်ရတယ်”

“အဲဒါမှတ်ပြီလား၊ အစားငမ်းဦး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ပြီးမှ နုသစ်က ငါးကြော်ကို အေးအောင်မှတ်ရင်းမှ -

၅၈ မိုးစက်ပွင့်

“ဟဲ့ သောင်းမေ”

“ဟင်”

“ပဲစိန်ရည်းလေး ဦးမြကြီးဆုံးသွားပြီဟာ။ နင့်ကိုငါ အဲဒါ လာပြောတာ”

“ဟေ ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲ နုသစ်”

“စောစောလေးကပဲ ဆုံးသွားတာဟာ။ ငိုသံတွေ နင်မကြား ဘူးလား။ ပဲစိန်အမေ အော်ဝိုနေတာလေ။ မောင်လေးရေ မောင်လေး ရေနဲ့”

“အလုပ်မှာအာရုံရှိနေတော့ မကြားလိုက်မိဘူး နုသစ်ရဲ့”

“အဲဒါ သွားမလို့ နင်လိုက်ဦးမလား သောင်းမေ”

“အေး လိုက်မယ်။ စောင့်နေဦး”

ဟိုအရင်တုန်းကဆိုရင် မသာဆို နေစရာမရှိအောင် ကြောက် တတ်ကြပါသည်။ အခုများတော့ မသာဆိုရင် ကြောက်ဖို့နေနေသာသာ မသာဆိုတာနဲ့ ဖဲရိုက်မယ် ဒိုးဆက်မယ် ဖယ်တောက်မယ် ဒါပဲသိကြ တာ။ ကလေးတွေဆိုလည်း မသာနားကပ်ပြီး ကြည့်သူကကြည့်။

ဒိုးဆက်ချင်လို့ လာသူကလား။ မသာအိမ်က ကျွေးထဲ့ ထမင်းဟင်းစားချင်လို့ လာတဲ့ကလေးကလားနဲ့ မသာကိုတောင်

စားကြတော့မတတ်ပါပဲ။ ကြောက်ရလန့်ရုန်းနဲ့ သိကြတော့ပေ။

“ငါးကြော်က ဆားနည်းနည်းလေးတယ် သောင်းမေ။”

ထမင်းနဲ့စားရင်တော့ အလောတန်ပဲဖြစ်မှာပါ။ ငါလည်း အပေါ့စားလို့ ဆားလေးတယ်ထင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ငါ ဆားထည့်တာ လက်လွန်သွားတာလေ။ ထမင်းနဲ့စား ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

သောင်းမေ ငါးကြော်အိုးကိုချပြီး သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်း သည်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး နုသစ်နှင့် အသုတအိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့တော့၏။

“မောင်လေးရေ ... အမယ်လေး မောင်လေးရဲ့”

“ဦးလေး ဟီး”

“မောင်လေးရေ ... တို့ကို တကယ်ပဲထားသွားပြီလား မောင်လေးရဲ့”

“သေပါတယ်ဆိုမှ တကယ်မထားလို့ အလကားထားခဲ့လို့မှ မရတာအမေရ။ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“မောင်လေး”

“ထူးပါလိမ့်မယ် အဲဒီမှာ၊ ဗျာတဲ့”

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လေးလေးမြင့်က ပြောဆိုနေတာကို သား
ဖြစ်သူ ဂေါက်ကြောင်က စကားအတင်အချ လိုက်ပြောနေတော့
ဘေးကလူတွေ ငိုနေရာမှ ပြုံးစိစိတွေ ဖြစ်ကုန်လေတော့သည်။

“မောင်လေး”

“-----”

“မမကိုထားခဲ့ပြီလား မောင်လေးရဲ့”

“မထားခဲ့လို့ ဒေါ်သွားရမှာလား မနေခဲ့ချင် အမေလိုက်သွား
လေ”

“မောင်လေးရေ... နင့်ကိုငါ မပစ်ရက်ဘူး မောင်လေးရဲ့”

“မပစ်နိုင်ရင် မြေမမြှုပ်နဲ့ အမေ၊ အပုပ်ခံပြီး ငန်ပြာရည်စိမ်
ထား”

“ဟိ ဟိ”

“ခွီး”

စောစောက ပြုံးစိစိလုပ်ကြသူတွေ မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ကုန်
ကြလေတော့သည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါပဲ။
ဒေါ်လေးလေးမြင့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး -

“သန်းထွဋ်အောင်”

“ပြော”

“နင့်ဘာသာနှင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားနေစမ်းပါ။ ငါ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် ငိုပါရစေ”

“ပြီးရော့ဗျာ”

ဂေါက်ကြောင်တစ်ယောက် ထိုင်နေရာမှ ထသွားကာ မီးဖို
ချောင်အဝင်တံခါးနားမှာ ထောင်ထားသည့် ကြံချောင်းကို ယူလိုက်
သည်။ ကြံသုံးချောင်းဝယ်လာပြီး စားခါနီးမှ ဦးလေးက အမောဖောက်
လာတာလေ။

ဒါကြောင့် မစားဖြစ်သေးတာပါ။

ကြံသုံးချောင်းထဲမှ -

တစ်ချောင်းကိုယူပြီး သန်းထွဋ်အောင် ဓားနှင့်နှစ်ပိုင်းပိုင်း
ထိုက်သည်။ တစ်ပိုင်းကို ကိုင်ထားပြီး တစ်ပိုင်းကို စားနေစဉ် -

“သောင်းမေ”

“ဟေ ဘာလဲ ပဲစိန်”

“ငါ ငိုတာလှလားဟင်”

“အမ်”

“လှလားဟင်”

ပဲစိန်က ထပ်မေးလေတော့ -

“လှ လှပါတယ်”

“အဲဒါဆို ငါ့ငိုနေတုန်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဟာ ... ရော့ ဖုန်း”

“ဟယ်”

“အဲ”

ပဲစိန်ပေးတဲ့ဖုန်းကို မယူဖြစ်သေးဘဲ နုသစ်နှင့်သောင်းမေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ဖြစ်ပျံ့မလားလို့ လေ။ သူများကို ပူဆွေးသောကရောက်နေချိန်မှာ ကိုယ်တွေ ဓာတ်ပုံ ရိုက်လို့ ဒေါသထဖြစ်ကြရင် ပြေးပေါက်မှားမှာ မဟုတ်လား။

“ရော့ပါဟဲ့ ရိုက်ပေးနော်”

“ဖြစ်ပျံ့မလား ပဲစိန်ရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ။ ရိုက်မှာသာ ရိုက်ပေး”

“အေး အေးပါ”

သောင်းမေက ပဲစိန်လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ယူလိုက်လေသည်။

ပဲစိန်ကတော့ -

“အီး ဟီး ဟီး ဦးလေးရေ”

“-----”

“အသေစောလို့ နှမြောလိုက်ပါဘိ ဦးလေးရယ်”

“ရိုက် ရိုက်”

ပဲစိန် ငိုနေတာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ နုသစ်က ပြောလေတော့ သောင်းမေက တစ်ချပ်ချပ်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလေတော့သည်။ ဒါကို မြင်တဲ့ ဂေါက်ကြောင်က -

“ပဲစိန်”

“-----”

“ပဲစိန်”

အစ်ကိုဖြစ်သူခေါ်လို့ ပဲစိန် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“နင်နော် နင်တော့”

ဂေါက်ကြောင်က သတိထားဆိုသောသဘောနှင့် ကြံချောင်း

ကို ထောင်ပြလေလျှင် -

“ထားလိုက် ကီးရဲ့၊ ပြီးမှစားမယ် ဟီး”

“ဟာ”

ဂေါက်ကြောင် ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။ သတိ ထား ကြံချောင်းနဲ့ အရိုက်ခံရမယ်လို့ ပြောတာကို ထားလိုက်ပြီးမှ စားမယ်တဲ့။

“သူ့ကို ကြံချောင်းကျွေးတယ်များ မှတ်နေသလား မသိဘူး”

“ဟီး ဦးလေး”

“ပဲစိန်”

“ရှင် ကွီး”

ဂေါက်ကြောင် နောက်ထပ် ကြံချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်

ပြန်လေလျှင် -

“ပြီးမှစားပါမယ်ဆို ကွီးကလည်း ထားလိုက်၊ ပြီးရင် လာစားမယ်”

“ဟဲ့ နင့်ကို ကြံကျွေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို”

ဂေါက်ကြောင် စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ထလာပြီး ပဲစိန်ကျွေးကို ကြံချောင်းနှင့် ရိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဘုတ်”

“အာ သေပါပြီ ကွီးရဲ့”

“မှတ်ပြီလား ... သတိထားလို့ ပြောနေတာကို နားမလည်ဘူး”

“သိဘူးလေ ကွီးရဲ့။ ကွီးက ကြံချောင်းထောင်ပြတော့ ကျွေးတာ မှတ်လို့ဟာ”

“ခပ် ခပ်”

“နွီး”

ဘေးကလူတွေ ရယ်ကုန်ကြလေတော့သည်။ ခြောက် သူ့ကို ကြံကျွေးမလို့ ထောင်ပြတာမှတ်လို့တဲ့။

အခန်း (၇)

လျှံလေးတစ်ယောက် ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးပြီး ကဗျာအတိုအစ
လေးတွေ ရေးတတ်လာသည်။ သူ့ဖရန့်တွေထဲမှာ... ဦးခရုသမား
ပါသလို စာပေသမားတွေလည်း များသည်လေ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို
တွေ့ဖြစ်သွားလဲ ဆိုတော့ -

ပထမ

သူငယ်ချင်းရှာရင်း တွေ့ရာအကောင့်အပ်လိုက်တာကနေ
ကဗျာ share ထားတဲ့အကောင့်တစ်ခုကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကဗျာ
လေး ဖတ်ကြည့်ပြီး ကဗျာကိုကြိုက်တော့ ရေးတဲ့သူကို add လိုက်
သည်။

အဲဒီကနေစလို့ -

ကဗျာရေးတဲ့သူတွေကိုရှာ add တဲ့တာ နောက်တော့ ကိုယ်ပါ
အားကျပြီး ရေးကြည့်ဖြစ်ရင်း အတိုအစလေးတွေ ရေးတတ်လာခဲ့ခြင်း
ပါ။ အခုလည်း ကဗျာမကျ ဘာမကျ စာတိုလေးကို ရေးပြီး ပို့စ်တင်
နေတာပါလေ။

သူရေးတာကတော့ -

“သခင်”

ချစ်လှသခင်
စမ်းရင်ခွင်ကို
မကြင်မငဲ့
ဘယ်အတွက် စိမ်းရက်လေသလဲ။
နွမ်းလျ မရွှင်
သည်းဘဝင်ပျို
ငြိုငြင်ရက်စက်
ဘယ်အတွက် ငြိုးရက်လေသလဲ။
ကျွမ်းရအစဉ်
ဓာတ်ပုံပြင်ငို

တမင်နင်းဖျက်

ဘယ်တွက် ချိုးရက်လေသလဲ။

ပြည်ဝေလှ

လို့ရေးပြီးတင်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ Comment တွေကို reply ပြန်နေတုန်းမှာပဲ messenger က စာဝင်လာလေသည်။

“မင်္ဂလာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါဗျာ”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာ”

ကိုယ့်ကို ဆရာလို့ခေါ်လိုက်တာကြောင့် လှုံ့လေးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ ကိုယ်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်တော့ ဆရာဆိုတဲ့အခေါ်ကို မခံယူဝံ့ပါဘူး။

“ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာဆရာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ချွဲပြီးခေါ်တာ များလားဗျာ”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ဆရာရေးတဲ့ကဗျာလေးက ကောင်းလို့ တကယ်လေးစားလို့ ဆရာခေါ်တာပါရှင်”

“မခံယူဝံ့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲတွေးမိတာ ရေးလိုက်တာပါ။ တဗျာအကြောင်း နားမလည်ပါဘူး”

“ဪ”

စာသာပို့နေတယ် လှုံ့လေး အကောင့်နာမည်ကို မကြည့် ဖြစ်ပေ။ အကောင့်နာမည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မိုးမိုးဝါတဲ့။ ဪ ဆိုပြီး သူက စာထပ်မပို့လေတော့ -

“အစ်မနာမည်က မိုးမိုးဝါလားဗျာ။ နာမည်အရင်းလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မိုးမိုးဝါပါ”

“_____”

“အမ မဟုတ်ဘူး အစ်မလို့ရေးပါမောင်လေး။ တမင်အလွယ် ရေးတဲ့ သတ်ပုံအမှားတွေက အကျင့်ပါတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သတိထားပါ့မယ် အစ်မ”

“ကဗျာရေးမယ်ဆိုရင် သတ်ပုံကို သတိထားပါ မောင်လေး။ လိုင်းပေါ်မှာက သူများအမှားကို ထောက်ပြချင်သူကပေါ့တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်မ၊ ကျွန်တော် နောက်ကို သတိထားပါ့မယ်။ အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါဗျာ”

“Ok”

“အစ်မနဲ့ ခုလို ခင်မင်ခွင့်ရတာ ကျေးဇူးပါဗျာ။ နောက်လည်း စကားပြောလို့ရမလားမသိဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို မောင်နှမလို

သဘောထားပြီး သွန်သင်ဆုံးမလမ်းပြပါဗျာ”

“ရပါတယ်”

ဒီလိုနဲ့ လျှံလေးနဲ့ မိုးမိုးဝါ စာပို့ကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ အသက်တွေ အပြန်အလှန်မေးကြလေတော့ မိုးမိုးဝါက လျှံလေးထက် ငါးနှစ်ကြီးသည်လေ။ ပြီးတော့ ကဗျာရေးတဲ့နေရာမှာ ဆရာမကြီးမို့ -

လျှံလေးက တပည့်ခံပြီး လေ့လာသင်ယူခဲ့သည်။ ဒါ့အပြင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောကြပြီး မိုးမိုးဝါက ဆုံးမစကားတွေဆိုတတ်သည်လေ။ ဒါ့ကြောင့် လျှံလေးက မိတ်ဆွေကောင်းနှင့်တွေ့သည်ပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့။

“မင်း ဖွဲ့စည်းတဲ့သုံးတာ အချိန်ကို ကန့်သတ်ပြီးသုံး လျှံလေး။ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိသုံးတော့ အလုပ်ပျက်တာပေါ့။ လူတွေက များသောအားဖြင့် မကောင်းမှုမှာ ပိုပြီးပျော်မွေ့တတ်ကြတယ်လေ။ ဖွဲ့စည်းတဲ့သုံးတာ မကောင်းဘူးလို့ မမပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးတတ်ရင် ဆေး၊ မသုံးတတ်ရင် ဘေးဖြစ်တတ်တယ် လျှံလေး”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် မမ။ မမစကားကို ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်”

မိုးမိုးဝါက ဘဝအတွေ့အကြုံအရရော စာပေလေ့လာ လိုက်စားမှုအရပါ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေသူတစ်ယောက်ပါ။ လျှံလေးအတွက်တော့ ဖွဲ့စည်းတဲ့သုံးတာအစကအပျော် စိတ်ဇာတ်ဝန်းသန်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ ဆေးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ သုံးတတ်လာသည်လေ။

ညဘက်မှသာ ဖွဲ့စည်းတဲ့သုံးပြီး ကျန်တဲ့အချိန်မှာ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်သည်။

နေ့လယ်ဘက်အားရင်းတော့ သုံးဖြစ်သည်လေ။ မိုးမိုးဝါနဲ့ ခင်ပြီးကတည်းက လျှံလေး သုတရသ စာအတော်များများ စိတ်မိသည်လေ။

မိုးမိုးဝါရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုကြောင့် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်ဆိုရင် များပါဘူး။

“မမ”

“လျှံလေး လိုင်းတတ်တာ ကျသွားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်တော်အလုပ်ကြိုးစားနေတာပါ။ မိဘ

တွေကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရသလောက် ဆပ်ချင်လို့ပါ မမ”

“ကောင်းပါတယ် လျှံလေး။ အသိတရားတစ်ခု ရပြီဆိုရင်

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းလိုက်နာကျင့်သုံးနေမယ့်အစား သူများကို
လည်း မှုဝေပါ လှုံ့လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

အပေါင်းအသင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်
ပျက်တဲ့။ လှုံ့လေးကတော့ မိတ်ဆွေကောင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်ရ
သည်လို့ ဆိုနိုင်ပါသည်။

လှုံ့လေးဆိုတာ -

မိဘတွေပါးစပ်ဖျားမှာ သားလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ပါ။

အခန်း (၈)

ဆောင်းတစ်ယောက် ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ကို ကြာပုတီးလုပ်ပြီး
ညှပ်ပင်းမှာ ဆွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ပွင့်ကို ပန်လိုက်သည်လေ။
ကြာတွေကအပြာရောင်သမ်းနေတဲ့ အဖြူတွေပါ။ ခူးထားလိုက်တာ
များကြီးပါ။ ကျန်တဲ့ကြာပွင့်တွေကို ပွေ့ပိုက်လိုက်ပြီး -

“ကွီးရေ”

“ဝေး”

“လာ လာ ဒီနေရာမှာ ရိုက်ပေး”

ရိုးကိုဖြတ်ကူးတဲ့ ဝါးတံတားလေးပေါ်မှာရပ်ရင်း ဆောင်း
တစ်ကိုဖြစ်သူကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရန် ခေါ်နေတာလေ။ ခင်းထားတဲ့

ဝါးက ဝါးပိုးဝါးနှစ်လုံးပါ။ လက်ကိုင်တန်းဝါးက သေးသေးလေးမို့ ယိုင်နဲ့နဲ့ပါပဲ။

“ညလေး ပြုတ်ကျနေမယ်နော်”

“မကျပါဘူး ကွီးရဲ့။ ရတယ် လာပါ”

“တံတားက ယိုင်နဲ့နဲ့ကိုဟာ”

“ရပါတယ်ဆို လက်ကိုင်ဝါးသာယိုင်နဲ့နဲ့ ဖြစ်တာပါ။ နင်းတဲ့ ဝါးက ဆယ်ယောက်နင်းတောင် မကျိုးဘူး”

“အေးပါ”

ဂေါက်ကြောင်တစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာပြီးရော ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလေသည်။ ကိုယ့်ညီမလေးက ဘယ်လိုပဲနေနေ အရမ်းလှတာဆိုတော့ သူတင်တဲ့ပို့စ်မှာ like များလာတာကို သူ့မှာ ကျေနပ်လို့မဆုံးနိုင်ပေ။ ပဲစိန်ကတော့ ခါးလေးနွဲ့လိုက် ခေါင်းလေးငဲ့ လိုက်နှင့် ပဲအမျိုးပေးလျက်ပါ။

“ချော်ကျမယ်နော်၊ သတိထား။ နင် ချော်ကျရင် ငါကယ်နိုင် မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ရေမကူးတတ်ဘူးဟ”

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း နိမိတ်မရှိ။ မကျပါဘူးဆို”

“အေးပါ”

ပြောပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ထပ်ရိုက်ပြန်လဲသည်။

“ခေါင်းငဲ့တာများတယ်”

“-----”

“ညာဘက်ခြေထောက်ကို နည်းနည်းချိုးလိုက်”

“-----”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခါးတွေခွေနေတယ်။ ဆန့်လိုက်လေဟာ”

“-----”

“အေး ဟုတ်ပြီ”

ခြေထောက်က တစ်ဖက်တည်းထောက်ထားပြီး တစ်ဖက်က ချွေပြီး မထိတထိ ထောက်ထားတာပါ။ ဝါးလုံးက လှုပ်စိ လှုပ်စိ ဖြစ်သွားလေတော့ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဆောင်း မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

“ဟာ”

“ဝုန်း”

“အား”

“ဟာ ညလေး”

ဆောင်း ရေထဲကို ပြုတ်ကျသွားလေတော့ ဂေါက်ကြောင် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမုန်းမသိပေ။ သူက ရေမှမကူးတတ်ပဲလေ။

ဒါကြောင့် -

“ဟာ ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦးဗျာ။ ကျော်ညောင်
ရေနှစ်နေလို့ ကယ်ကြပါဦးဗျာ၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ”

အော်နေတာက ဝင်းဦးလေသံနှင့်ပါ။ သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်
တာကို လယ်ထွန်နားရင်းကနေကြည့်နေတဲ့ လျှံလေး ပြေးလာတာ

“အရေးထဲ ဝင်းဦးလေသံနဲ့ အော်နေရတယ်ကွာ”

“ဖြန်း”

“အမယ်လေးဗျာ”

“သေတော့မှာပဲ”

လျှံလေး ဂေါက်ကြောင်ရဲ့ ဇက်ပိုးကိုရိုက်ချပြီး ရေထဲ
ခုန်ဆင်းလိုက်လေတော့သည်။

“ဂုန်း”

ရေနှစ်တဲ့သူကို ဆယ်ရတာ မလွယ်ပေ။ ရေနှစ်သူက ဆယ်
တဲ့သူကို ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲပြီး ဖက်ထားတတ်သည်။ ထိုအခါ ဆယ်တဲ့သူ
နှစ်တာမျိုးလေ။ ဒါကြောင့် လျှံလေး ပဲစိန်ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်
ပြီးမှ နောက်ဘက်ကနေ ဖက်ပြီး ဆယ်ရလေသည်။ ကုန်းပေါ်
ရောက်တော့မှ -

“ညလေး”

“ပဲစိန်”

“ဟင်”

“တော်သေးတာပေါ့ဟာ ငါရောက်လာလို့ မဟုတ်ရင် နင်
သေမှာ။ နင့်အစ်ကိုက အော်တာတောင် ဝင်းဦးလေသံနဲ့ ငါ မပြော
လိုက်ချင်ဘူး”

“အဟ”

ဂေါက်ကြောင် ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်ပြီး -

“ငါက အော်တာ ဟစ်တာဆို ဝင်းဦးလေသံနဲ့ အော်ရင်အော်
မဟုတ်ရင် တွံတေးသိန်းတန်လေသံနဲ့အော်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါကွ
ဟဲ ဟဲ”

“မင်းကွာ ဒါက သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကွာ”

“တော်ပါတော့ လျှံလေးရယ်။ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ညလေး ဘာမှမပူနဲ့သိလား။ ကွီး ညလေးရေနှစ်တဲ့ပုံတွေ
အများကြီး ရိုက်ထားတယ်။ ညလေးကြိုက်သလောက် ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ
တင်လို့ရပြီ၊ အမုန်းတင်”

“ဟာကွာ ဒီကောင်တော့”

ပဲစိန် ရေနစ်တဲ့အတွက် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ကံကောင်း လို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် သေတောင် ကိုယ့်အဖြစ်က သနားသူရှိမှာ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ရှက်လည်းရှက် ကြောက် လည်းကြောက်သွားမိသည်။

သူများကိုပြောပြရင် -

အဲဒါ ရိုက်ချင်ဦးဟဲ့ ဓာတ်ပုံ။ ခုလိုဖြစ်တာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်လို့ ပြောမယ့်သူက ခပ်များများပါပဲ။ ကိုယ်ကလည်း ပြောစရာဖြစ်အောင် ရူးသွပ်ခဲ့မိတာပဲလေ။

“တော်ပါပြီ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ ဓာတ်ပုံမရိုက်တော့ဘူး”

“ဟေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်သာမကယ်ရင် ငါသေမှာ လျှံလေးရဲ့။ သေသာသွားရင် သေတာတောင် သူများအကဲ့ရဲ့ကင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“နင် နောင်တရသွားတာလား ပဲစိန်”

“ငါ နောင်တရတာမဟုတ်ဘူး လျှံလေး။ အမြင်မှန်ရသွား တာပါ”

လျှံလေး သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့၏။ ပြီးတော့ မမမိုးဝါ ခြာတဲ့စကားတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိတော့သည်။

“ကောင်းပါတယ် လျှံလေး။ အသိတရားတစ်ခုရပြီဆိုရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လိုက်နာကျင့်သုံးနေမယ့်အစား သူများကို ချည်း မျှဝေပါ လျှံလေး”

လျှံလေး ပဲစိန်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြောမရလို့ အပြောတဲကြည့်နေတာ။ ပြောချင်တာမှ ပါးစပ်ယားနေခဲ့တာလေ။ ပဲစိန်က အမြင်မှန်ရပြီဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ တရားဟောကြည့် ချိတ်ဦးမှပါ။

“ပဲစိန်”

“ဟင်”

“နင် တကယ် အမြင်မှန်ရပြီလား”

“တကယ်ပါ။ ပုံတင်ပြီး .like များလာတော့ရော အဲဒီ like တွေက စားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ အခု အသက်ဘေးနဲ့ ကြုံလာရ တော့ အဲဒီ like တွေက လာကယ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အေးပါ ... နင့်ဆီက ဒီစကားကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာပါ တယ်။ တကယ်တော့ ဖွဲ့စပ်ဘွတ်သုံးတာ မသုံးတတ်ရင် ဘေး။

သုံးတတ်ရင် ဆေးဖြစ်တာဟာ”

“ငါနားလည်ပါပြီ လျှံလေးရယ်”

“ဒါဆို နင့်အကောင့်ကို ငါ အစ်မရင်းလိုခင်ရတဲ့ အစ်မ တစ်ယောက်ရဲ့အကောင့်ကို အပ်ပေးမယ်။ သူနဲ့ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစား။ နင် ပညာတွေ ရလာလိမ့်မယ် ပဲစိန်”

“ဘယ်သူလဲ လျှံလေး”

“နောက်တော့ နင်သိလာပါလိမ့်မယ်”

ဆောင်းရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်။ လျှံလေး ဖွဲ့စပ်တွတ်ကနေ ချစ်သူများ ရနေသလားလို့ စိုးရိမ် မိတာပါ။ ဆောင်းက လျှံလေးကို မျှော်လင့်နေခဲ့တာလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တွေ့သလို မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းမိပါသည်။

“လျှံလေး နင်နဲ့သူက တော်တော်ရင်းနှီးလားဟင်။ သူက အသက်ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“မမ နာမည်က မိုးမိုးဝါတဲ့။ ငါ့ထက် ငါးနှစ်ကြီးတယ်ဟာ”

မမဆိုပါလား။ လျှံလေးပုံစံက အဲဒီ မမဆိုတာကို စိတ်ဝင်စား နေသလားမသိပေ။

“မမက လှလားဟင်”

“ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ လှတယ်ဟာ။ လှတယ်ဆိုတာထက် ညံ့တာပါ။ မမက မြန်မာဆန်တယ်လေ။ အတွေးအခေါ်ကလည်း ညံ့ပါ”

“ဪ”

လျှံလေးက မမကိုအထင်ကြီးနေတာကိုး။ အချစ်ဆိုတာ အထင်ကြီးခြင်းကနေ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာဆိုတော့ -

ဟူး ...

မတွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

အခန်း (၉)

လျှံလေး မမကို လိုင်းပေါ်မှာမတွေ့တာနှင့် ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖုန်းနံပါတ်တွေ... ကြည့်လေ။ လိုင်းပေါ်မတွေ့ရတော့ သတိရသလိုလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ ဆောင်းခဲ အကောင့်ကိုလည်း အပ်ပေးထားသည်ဆိုတော့ မမ လက်မခံမှာစိုးလို့ပါ။

မမက လာအပ်တိုင်း လက်ခံတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ အထူးသဖြင့် စာပေသမားမဟုတ်တဲ့သူတွေကို လက်မခံပေ။ ဆောင်းက ပုံတွေချည်းပဲ တင်ထားတာဆိုတော့ လက်ခံဖို့က မသေချာဘူးလေ။
“ဟယ်လို”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ မမကို လိုင်းပေါ်မှာ မတွေ့လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ပြောစရာရှိလို့လား လျှံလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ မမအကောင့်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို အပ်ပေးထားတယ်။ လက်ခံပေးဦးနော်”

“နာမည်က ဘယ်သူလဲ လျှံလေး”

“ဆောင်းအိပ်မက်ပါ မမ။ သူ့ကို ကျွန်တော့်လိုပဲ ခင်ပေးပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သွန်သင်ဆုံးမသလိုပဲ သူ့ကိုလည်း သွန်သင်ဆုံးမပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ် မမ”

“အင်းပါ ... မမ လက်ခံပေးပါ့မယ်”

လျှံလေး ပဲစိန်ကို ဘာလို့ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးချင်သလဲဆိုရင် အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ သူ ပဲစိန်ကို စိတ်ဝင်စားသည်လေ။ ကိုယ်ချစ် နေတဲ့ မိန်းကလေးကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် ပြုပြင်ပေးချင်တာ ထက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားလို့ပါ။

“မမ အလုပ်မအားဘူးလား။ လိုင်းပေါ်မှာ သိပ်မတွေ့လို့”

“မအားတာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး လျှံလေး။ မမ စိတ် ညစ်စရာလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ”

“သော်”

မမ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတော့ လျှံလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသေးသည်။

“မမ ရင်ဖွင့်စရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုရင်ဖွင့်ပါလားဗျာ။ စိတ်ထဲ ပေါ့ချင်ပေါ့သွားမှာပေါ့”

“နေပါစေ လျှံလေး။ မမ ကိုယ့်အပူကို သူများဆီ မကူးစက် စေချင်ပါဘူး။ မမ တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာခဲ့ပါလား မမ။ လတ်ဆတ်တဲ့ သဘာဝလေကို ရှူရတာပေါ့ မမရာ။ ပြီးတော့ အေးချမ်းတယ်”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားလေသည်။ ပြီးမှ -

“အင်း ... မမလာခဲ့မယ်လေ”

“ဟာ မမ ... တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရာ”

“မောင်လေးရေ ... မောင်လေး”

“ဟင်”

“မောင်လေး လျှံလေး”

ဆောင်းမေတစ်ယောက် မောင်ဖြစ်သူကို တကြော်ကြော် ခေါ်ရင်း သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေတော့ -

“မမ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်။ ကျွန်တော့်

အစ်မ ဘာတွေအရေးကြီးလာတယ် မသိဘူး”

“အင်းပါ ... လျှံလေး ဘိုင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

လျှံလေး ဖုန်းချပြီး အစ်မဖြစ်သူဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“မမ သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဇော်ဦးဆုံးပြီတဲ့ လျှံလေး”

“ဗျာ”

လျှံလေး ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်ပေ။ မယုံဆို လွန်ခဲ့တဲ့

အစ်နာရီကျော်လောက်က လျှံလေး ဇော်ဦးကို ထန်းရည်ဆိုင်မှာတွေ့ခဲ့ သည်။ လျှံလေးကိုတောင် လာသောက်ပါဦးလားကွလို့ ခေါ်သေးတယ်

ဆိုတော့ -

“ဟုတ်လို့လား မမရာ။ ကျွန်တော် 'လယ်ထဲကနေ ပြန်လာ

တုန်းကတောင် ဇော်ဦးကို ထန်းရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ လျှံလေးရဲ့။ သူ့အမေဆို ငိုတာ သတိတောင်လစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ချက်ချင်းကြီး”

“သူ့လက်သူ ဘလိပ်စားနဲ့ လှီးထားတာ ဒဏ်ရာတွေအများ ကြီးတဲ့”

“ဟင်”

လျှံလေးရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒါဆို ဇော်ဦးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားတာပေါ့။ အဲဒီလောက်တောင် ရူးရ သလား ဇော်ဦးရာ။ အချစ်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရ သတဲ့လား။ မဖြစ်သင့်တာကို လုပ်တာ။

အရင်ရက်တွေက ဇော်ဦးပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို လျှံလေး ပြန်လည်ကြား ယောင်မိတော့သည်။ ရွာထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ထိုင်ကြရင်းပေါ့လေ။

“ငါ စိတ်ညစ်တယ် လျှံလေးရာ။ ငါသေချင်တယ်ကွာ”

“သေတော့မသေပါနဲ့ဦး ဇော်ဦးရာ။ တို့ သရဲကြောက်တယ် ကွ”

“မနောက်နဲ့ကွာ။ ငါ တကယ်ညစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ။ ပြောကြည့်လေ။ ရင်ထဲပေါ့သွားတာ ပေါ့”

“ဟာကွာ”

“စတာပါကွာ။ ပြောကြည့်လေ။ ငါ ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီ မယ်။ ဘာတွေညစ်နေတာလဲ”

“ဟူး”

လေကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး ဇော်ဦး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချသွားလေတော့ သည်။ ခေါင်းပြန်မော့လာတော့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝဲနေလို့ပါပဲ။ ဇော်ဦးရဲ့ စိတ်ညစ်မှုက ပေါ့သေးသေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“ငါ့ကောင်မလေးကကွာ ငါနဲ့ လူချင်းလည်း တွေ့ပြီးရော ငါ့အကောင့်ကို block သွားတယ်ကွာ။ အကောင့်သစ်နဲ့ပြန်ရှာတာ တွေ့တော့ဘူး။ သူ့အကောင့်ကို ဖျက်ပစ်တာလား မသိပါဘူးကွာ”

“ဟင်”

“ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာကွာ။ အရမ်းချစ်မိလို့ အခု ငါ အရမ်းခံစားနေရတာ”

“ဇော်ဦး”

“ငါ အရမ်းခံစားနေရတာ လျှံလေးရ။ ငါ ရူးတော့မယ်။

ငါ သေချယ်တယ်ကွာ”

“မင်းကလည်းကွာ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မိန်း-
တွေပေါပါတယ်”

“မိန်းမပေါပေမယ့် ချစ်လို့မရဘူးလေကွာ။ ငါက သူ့ကို
ချစ်တာကွာ”

လျှံလေး ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမုန်းမသိတော့ပေ။ မခံစားဘူး
လို့ ကိုယ်ချင်းမစာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေချင်လောက်တဲ့အဖြစ်မျိုး
တော့ လက်မခံချင်ပေ။

“ငါ သေချင်တယ် လျှံလေးရာ”

“မင်းကလည်း ပျော့လိုက်တာကွာ။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်
အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ တကယ်ကွဲတာမဟုတ်ဘူးကွာ။ ဒဏ်ရာရှိတာ
လည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကျ အချိန်ဆိုတဲ့ သမားတော်က ကုစား
သွားလိမ့်မယ် မငိုနဲ့”

“ကွာ တောက်”

အဲဒီနေ့က သေချင်တယ်ပြောနေပေမယ့် အခုလို တကယ်
လုပ်မယ်လို့ လျှံလေး မထင်မိပေ။ အခုတော့ -

“ကျွတ် ဇော်ဦးရာ”

“မောင်လေး”

“ဟူး”

“နင် သွားလိုက်ဦးလေဟယ်”

“အင်း ကျွန်တော် အခုပဲ သွားလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လျှံလေး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဇော်ဦး
အတွက် စိတ်မကောင်းပေ။ ဘယ်လိုဖြေရမုန်းကို မသိတော့ပါဘူး။
အချစ်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရတယ်လို့။

လျှံလေး ဇော်ဦးတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ ဇော်ဦးအမေက
အော်ငိုလေတော့သည်။

“အမယ်လေး လျှံလေးရဲ့။ မင်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကို
ကြည့်ပါဦး။ သားရေ မင်းသူငယ်ချင်း လျှံလေးလာတယ်။ ထကြည့်ပါ
ဦး သားရဲ့”

“-----”

“အီး ဟီး ဟီး ငါ့သားလေးအဖြစ်ကို ကြည့်ကြပါဦးဟယ်။
ကြည့်ရက်စရာကို မရှိတော့ပါဘူး။ သားရေ ဟီး”

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ဇော်ဦးရာ”

လျှံလေး မချီတင်ကလေးသံနှင့် ဆိုလိုက်မိသည်။ လက်က

ဒဏ်ရာတွေက မြင်မကောင်းအောင်ပါပဲ။ ကြည့်ရက်စရာမရှိပေ။
လက်ကောက်ဝတ်ကနေစပြီး လက်မောင်းနားအထိ ဓားတွေနဲ့ လှီးထား
လိုက်တာ။ မမြင်ရက်တာမို့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တော့သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ ဇော်ဦးရာ”

“အေးကွာ... မဖြစ်သင့်တာ”

“ဇော်ဦးရေ... ဟီး”

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်”

ဇော်ဦးနဲ့ စကြနောက်ကြ နေခဲ့ကြတဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း
တွေက ဝိုကြလေသည်။ ယောက်ျားလေးတွေက စုတ်သပ်သူကသပ်
ဇော်ဦးရည်းစားကို ဒေါသဖြစ်သူကဖြစ်ပါပဲ။

“အဲဒီကောင်မ... ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိရင် ငါသွား
သတ်မိမှာ”

“ဇော်ဦး”

ဇော်ဦးရဲ့အဖြစ်က နမူနာယူစရာ သင်ခန်းစာတစ်ခုပေါ့လေ။
ဖွဲ့စည်းတတ်ကနေ ရည်းစားထားပြီး အသည်းကွဲ အသက်ပါ ဆုံးရသည့်
အထိပေါ့။

အခန်း (၁၀)

“မင်္ဂလာပါ မမ”

“မင်္ဂလာပါ ညီမလေး”

ဆောင်း မိုးမိုးဝါဆိုတဲ့အစီမကို နှုတ်ဆက်ကြည့်တာလေ။

အကပြန်နှုတ်ဆက်တော့ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ကြောင့် ပြောမိပြောရာပဲ -

“ညီမက လျှံလေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ မမ”

“လျှံလေးပြောပြထားလို့ မမသိပါတယ် ညီမလေး။ လျှံလေး

အိပ် မမကိုခင်နိုင်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ မမ။ မမလည်း ဆောင်းကို လျှံလေး

လိုပဲ သွန်သင်ဆုံးမပါနော် မမ”

“အင်းပါ... မမက ဆရာကြီးလုပ်တတ်တာနော်။ နောက်တော့ မပြိုင်နဲ့”

“ဟာ မမကလည်း မပြိုင်ပါဘူး။ ကောင်းစေချင်လို့ ဆိုတာပဲဟာကို”

“ဟုတ်ပါပြီ မမကို ညီမလေးရဲ့အစ်မရင်းလို သဘောထားပါ။ တိုင်ပင်စရာရှိက တိုင်ပင်လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ မမလည်း ညီမလေးကို ဘာဖြစ်စေ တိုင်ပင်လို့ရပါတယ်။ ရင်ဖွင့်စရာရှိလည်းဖွင့်ပေါ့ မမရာ။ ညီအစ်မအပဲဟာ”

လှုံလေးက ပြောပြထားသည်လေ။ မမစိတ်ညစ်နေတာကို အဲဒါကြောင့် ဆောင်းတို့ရွာကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလည်လာတဲ့လေ။ လှုံလေးက ယောက်ျားလေးမို့ မမစိတ်ညစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို မပြောတာထင်ပါရဲ့။ ဆောင်းက မိန်းကလေးဆိုတော့ မိန်းကလေးချင်း ရင်ဖွင့်လို့ရအောင် စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်တာပဲ။
စိတ်ညစ်လာပြီဆိုရင် -

လူအများစုက စိတ်သက်သာရာရလို့ရငြား တင်

တစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်ကြသည်ဆိုတော့လေ..

“ညီမလေး”

“ရှင် မမ”

“မမ တစ်ခုပြောမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မမ”

“လိုင်းပေါ်မှာ ရည်းစားမထားနဲ့သိလား။ လိုင်းပေါ်ဆိုတာက ချိုသလား အိုသလား သေသေချာချာ မသိရဘူးလေ။ ပြီးတော့ အသည်းကွဲဖို့က ရာခိုင်နှုန်းကိုးဆယ်ပဲ ညီမလေးရဲ့၊ ခစ် ခစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ စိတ်ချပါ။ ဆောင်းက ဓာတ်သိကိုပဲ ချစ်သူရွေးမှာ ဟီး”

ပြောနေရင်း လိုင်းကမကောင်းသဖြင့် မမဆီက တော်တော် နှင့် စာမပြန်ပေ။ အတန်ကြာမှ -

“ကောင်းတယ် ညီမလေး၊ အကြောင်းသိကိုပဲချစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“မမက ကိုယ်တွေ့လေ။ အခု မမအသည်းကွဲနေတာ။ သင်ခန်းစာတွေတော့ အများကြီးရလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား မမ”

မိုးစက်ပွင့်

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ဪ”

“အခု မမ နောင်တရနေတာ။ စိတ်အလိုလိုက်မိတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ စကားလုံးချိုချိုတွေကြားမှာ သာယာခွဲမိတဲ့အတွက်ပေါ့”

“မမရယ်”

တစ်ဖက်က ရင်ဖွင့်လာတော့ ဆောင်း မမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့သည်။ ကိုယ်တောင် တကယ်ချစ်သူဘဝ မဖြစ်သန်းရသေးဘဲ တစ်ဖက်သတ်မျှော်လင့်ချက်နဲ့တောင် လှုံ့လေ့ပတ်သက်ပြီး သဝန်တို့ဖူးသည်လေ။

အခု

မမက ချစ်သူဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားရမလဲ။

“အခုတော့ မမအချစ်ကို ကြောက်သွားပြီလေ”

“အချစ်က ကိုယ့်ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ မမ။ သစ္စာမရှိဘဲ လူတွေကသာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပါ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ အတွေးအခေါ် အကောင်းသားပဲ”

“ဆောင်းတွေ့မိတာလေး ပြောပြတာပါ မမ။ ဒါနဲ့ မမချစ်သူက သစ္စာဖောက်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မလွတ်လပ်သူဖြစ်နေလို့လား မမ။ ဟို ဆောင်း ဒီလိုမေးလို့ ရိုင်းတယ်မထင်ပါနဲ့နော်”

“မထင်ပါဘူး ဆောင်း၊ သူကလူပျိုပါ။ သစ္စာမရှိတာလေ။ အချို့ယောက်ျားတွေက ခက်တယ် ဆောင်းရဲ့။ အချစ်မှာ ရောင့်ရဲ့ ဆင်းတိမ်ခြင်းမရှိဘူးလေ”

ဆောင်း အချစ်အကြောင်းကို သေသေချာချာတော့မသိပေ။ အချစ်က သူ့ခကို ဆောင်ကြည်းပေးသလို ဒုက္ခကိုလည်း သယ်ဆောင်လာတတ်ပြန်သည်။ အချစ်က လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။

အချစ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး -
လူတွေက အမျိုးမျိုး ဖန်တီးနေတာ မဟုတ်လား။
“မမ”

“ပြောလေ ဆောင်း”
“ဘာမှ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ မမရယ်။ တစ်နေ့ မမနဲ့ထိုက်တန် ချစ်သူရှိလာမှာပါ။ မမရဲ့အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အချစ်ဆိုတာ မမအတွက် နီးကပ်စွာပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းထားလိုက်ပါတော့။ ဆက်

ပြောရင် ဆောင်း စိတ်ညစ်နေမယ်”

“ရပါတယ် မမရဲ့”

“မမ ဆောင်းတို့ရွာကို အလည်လာမလို့ ဆောင်းလာရင် ဟင်းကောင်းချက်ကျွေးရမယ်နော်”

“ဟာ ချက်ကျွေးမှာပေါ့ မမရဲ့။ စိတ်ချ ဆောင်းကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးမှာ”

မမအကြောင်းကိုသိလိုက်ရတော့ ဆောင်းရင်ထဲက စိုးရိမ် စိတ်တွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ပါပြီလေ။ မမက တည်ကြည်မယ့်ပုံပါပဲ။ လျှံလေးနဲ့ ရိုးရိုးသားသားခင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးပူမိသမျှ အခုတော့ ရင်အေးရပါပြီလေ။

“မမရေးတဲ့ ကဗျာတွေက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းတာပဲနော်”

“ရင်တွင်းဖြစ်တွေများတယ် ဆောင်း။ ခစ် ခစ်”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ဖတ်တဲ့သူတောင် ကဗျာဖတ်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရမှန်းမသိဘူး။ ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားတာပဲ”

“အဲဒီလောက်တောင်လား”

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ”

နှစ်ယောက်သားစကားတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက် ရယ် တွေလည်း ပြောဖြစ်ရဲ့။ ဆောင်းလည်း နောက်တော့ မမကို ဆရာယူပြီး ကဗျာတိုတိုစလေးတွေ ရေးကြည့်မိလာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁)

နုနုဆွေ ခေါ် နုသစ်ဝေရယ်၊ သက်သက်ဝင်း ခေါ် လုံမသေ
ရယ်၊ ပဲစိန် ခေါ် ဆောင်းရယ် သုံးယောက်သား ငှက်မဆောင်း
ဘုရားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

သောင်းမေက မလာသေးပေ။

အလုပ်အားရက်ဆို -

ဒီလိုပဲ ဘုရားပေါ်တက်ပြီး လှုပ်တတ်ကြသည်လေ။ ဘုရား
ပြီးတော့ ရယ်စရာပြောကြ။ အခုလည်း ဘုရားဖူးပြီး လှေကား
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ပဲစိန်”

“နင်ကလည်းဟယ်၊ ငါပဲ မပေးတော့ပါဘူး။ အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့
တော့”

ဆောင်း မကြိုက်တာပြောလိုက်တော့ နုသစ် ခစ်ခဲရယ်
လိုက်ကာ -

“ဆောရီးဟာ အကျင့်ပါနေလို့ပါဟ။ ငါ နင်တို့ကို တိုင်ပင်
စရာရှိလို့”

“ဘာလဲ”

မေးလိုက်သူက လုံမလေးပါ။ လုံမလေးက တစ်ခုခုဆို သိချင်
စိတ်ပြင်းပြသူလေ။

“ငါ့ကို ပိုက်ဆံငါးသောင်းလောက် ချေးပါလား ဆောင်း။
ဝမ်းပေါ်ရင် ငါ အတိုးနဲ့ ပြန်ဆပ်မယ်ဟာ”

“ငါးသောင်း”

ဆောင်း လက်ငါးချောင်းထောင်ပြီး မေးလေတော့ -

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ ပိုက်ဆံငါးသောင်းလောက်
အရေးတကြီးလိုနေလို့”

“ငါးသောင်းထောင် နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နုသစ်ရဲ့”
မေးတော့ နုသစ် ခေါင်းလေးငုံ့သွားလေသည်။ ချက်ချင်း

မဖြေတာသည် သူမရဲ့အကြံကို တားမှားစိုးလို့ပါ။ မပြောပြန်ရင်လည်း သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း လျှို့ဝှက်ဆိုင်ပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်ကြဦးမယ်လေ။ အရင်က သူငယ်ချင်းတွေကို အသိပေးပေးမယ့် -

အခု

အသိပေးမှဖြစ်တော့မှာပါ။

“ငါ ငါ ချစ်သူရနေပြီဟ”

“ဟင်”

“ဟေ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ နုသစ်။ ကောင်မလျှို့လိုက်တာ။ နင်တို့ကြိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဒါမျိုးကျ လုံမလေး ပါးစပ်ကမြန်ပါ။ စစ်စုတတ်သူပီပီ မေးခွန်းက စုံလို့ပါ။

“သူနဲ့ငါ ချစ်သူဖြစ်တာ နှစ်လနဲ့ ဆယ်နှစ်ရက်ရှိပြီဟ”

“အံ့မယ် ... သေသေချာချာ အတိအကျကို မှတ်ထားတာ ပါလား”

လုံမလေးနဲ့ပြောနေတုန်းဆို ဆောင်း ဘာမှဝင်မပြောသေးပေ။ နုသစ်ပြောပြတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဦးမည်။

“မှတ်ထားတာပေါ့ဟ။ သူ့ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်။ အဲဒါ

ကြောင့် သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး ငါက အသေးစိတ် မှတ်ထားတာ”

“ရောဂါသည်ပြီ”

“အေးပါ။ သူက ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”

“သူနာမည်က အာကာတဲ့။ ရန်ကုန်ကလေ။ အခု သူက ငါနဲ့တွေ့ချင်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်သွားမလို့ဟ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ဟယ်”

လုံမလေးနဲ့ ဆောင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဇော်ဦးတုန်းကလည်း သူ့ကောင်မလေးကို အရမ်းချစ်တာတဲ့။ နောက်တော့ သူ့အချစ်က အစွန်းရောက်သွားခဲ့သည်လေ။ အခု နုသစ်ကလည်း လာပြန်ပြီ။

ငါ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာတဲ့။ ဇော်ဦးလို အစွန်းရောက်မှာစိုးတာလေ။ ပြီးတော့ နုသစ်က မိန်းကလေးဆိုတော့ -

“နုသစ်”

“ဟင်”

“နင် ရန်ကုန်ကိုမသွားနဲ့ နုသစ်”

“မသွားလို့မဖြစ်ဘူးဟာ။ ငါ သူနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။ သူလည်း ငါ့ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

“ခက်တော့တာပဲ နုသစ်ရယ်။ သူ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သေသေချာချာ သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ နင်က မိန်းကလေး”

“သူက ရိုးသားပါတယ်။ ဘက်ထရီအိုးတွေ ရောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ။ သူ ငါ့ကို ဘာမှမညာဘူး။ သူ့ဘဝ အကြောင်း အကုန်ပြောပြပါတယ်။ ငါ သူ့ကို ယုံတယ်”

ဆောင်း ကိုယ်တားတာမရလေတော့ စစ်ကူတောင်းတဲ့အနေ နဲ့ လုံမလေးကို မျက်စပစ်ပြလိုက်လေလျှင် -

“နင် ဘယ်သူနဲ့သွားမှာလဲ နုသစ်”

“တစ်ယောက်တည်းသွားမှာပေါ့ဟဲ့”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ဟူး”

ဆောင်း ခေါင်းခါလိုက်မိတော့သည်။ သူငယ်ချင်းကောင်း ဆိုတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် အမုန်းခံပြီး တားဆင့်တားရမှာပဲလေ။ လူယုတ်မာဆိုတာ ဦးချိုပါတာမှမဟုတ်တာ။ သူ့လူက ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်းမသိဘဲနဲ့။

တစ်ဖက်လူကို အထင်သေးတာ မဟုတ်ပေမယ့် ယုံလို့လည်း မရပေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ အင်မတန် ဆင်ခြင်နိုင်မှ မဟုတ်တာ။ မီးကိုမလောင်က တားတာအကောင်းဆုံးပါပဲ။

“ငါ့မှာ ချေးစရာငိုက်ဆံ မရှိတူး နုသစ်။ နင် သွားစရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ နင့်မိဘတွေနဲ့ ပြန်တိုင်ရမလား ပြော”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆောင်းရယ်။ ငါ့အဖေသိရင် ငါ့ကို သတ်မှာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါဆို နင်မသွားနဲ့ နုသစ်။ ငါ့စေတနာကို နင် နားလည် သည်ဖြစ်စေ နားမလည်သည်ဖြစ်စေ ငါကတော့ ရအောင်တားမှာပဲ”

“ဟော ... ဟိုမှာ သောင်းမေလာပြီ”

သောင်းမေတစ်ယောက် ခေါင်းလျှော်ထားသည်ထင်ပါရဲ့။ ခကျာလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားပြီး ငွေပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို ညာဘက်နားရွက်နောက်လေးမှာ ပန်ထားလေသည်။ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးက မခြောက်သေးတာမို့ ပါးမို့လေးပေါ်မှာ ခပ် ငိုရယ်ပါ။

တိမ်တောက်နေတာမို့ ဒီအချိန်က အကျည်းတန်တွေလှတဲ့ အချိန်လို့တောင် ဆိုထားကြသည်ပဲလေ။ သောင်းမေ ပုံစံက အလှကြီး

မဟုတ်ပေမယ့် ယဉ်နေပါသည်။

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲဟေ့”

သောင်းမေက မေးလေတော့ လုံမလေးက -

“နင့်အတင်းပြောနေကြတာပေ”

“အဟဲ ပြောပေါ့၊ ငါကြားတာမှ မဟုတ်တာ”

သောင်းမေပြောပြီး ဝါသနာအရ ရွက်လှပင်အနားသို့ကပ်၍ ခေါင်းကိုးလိုက် ဆံပင်တွေကို ဟိုဘက်လွှဲချလိုက် ဒီဘက်လွှဲချလိုက် နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေလေသည်။

“ဒီပိုးက အခုထိ မသေနိုင်သေးပါလား”

သောင်းမေက ဆောင်း၊ လုံမလေးတို့ထက် အသက်ကြီးမာသည်။ နုသစ်က သောင်းမေနဲ့ အသက်တူလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော် ကစားဖက်တွေပို့လိုသာ နာမည်ကိုခေါ်ကြတာလေ။

“နင်က ပြောင်းလဲနိုင်ပေမယ့် ငါက မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး ယောင်းမရေ။ ဝါသနာလေ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဘာ ယောင်းမလဲ၊ သောင်းမေနော်”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ပဲစိန်ရယ်။ လျှံလေးက နင့်ကိုကြိုက် နင်ကလည်း လျှံလေးကိုကြိုက်တာ ငါသိသားပဲ။ နင်တို့မပွင့်လင်းကြာ

ငါက ဖွင့်ပေးနေတာကို”

“အဲမယ် မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဆောင်းနဲ့ သောင်းမေတစ်ဖက်မှာ စကားပြောနေတုန်း နုသစ်က လုံမလေးကို ပိုက်ဆံရှိရင်ချေးပါလို့ ပြောနေတာလေ။ လုံမလေးကလည်း မရှိကြောင်းပဲ ပြောပြန်သည်။ လုံမလေးက တကယ် ပိုက်ဆံမရှိတာပါ။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံငါးသောင်း ရှိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဒါနဲ့ နင့်ကိုငါ ပြောရဦးမယ် သောင်းမေ”

“ဘာလဲ ပြောလေ”

“ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ငါနဲ့ခင်တဲ့ မေမိုးကပြောတယ် သိလား”

“ဘာပြောလဲ”

“ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ပုံတွေ ခဏခဏမတင်နဲ့တဲ့။ ကိုယ်လက်ခံထားတဲ့ ဖရန့်တွေထဲမှာ လူကောင်းရှိသလို လူယုတ်မာလည်း ရှိတယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့”

“အချို့က မိန်းကလေးတွေရဲ့ပုံကို sexy လုပ်ပစ်တာတဲ့”

“Sexy ဆိုတာ ဘာလဲဟ”

သောင်းမေမေးလေတော့ ဆောင်း သောင်းမေရဲ့နားကို တိုးတိုးကပ်ပြီး ပြောလိုက်လေလျှင် -

“ဟယ် အဒီလိုကြီးလား”

“အေးလေ ... နင် တစ်ခါတလေမတွေ့ဘူးလား ပေါက် ကရအကောင်တွေ လာအပ်တာလေ”

“အဲဒါတော့တွေ့တာပေါ့”

“အဲဒါမျိုးကိုပြောတာ”

“ဟယ်”

“ငါတောင် အခု လုံးဝ ပုံမတင်တော့ဘူး”

ဆောင်း ရှင်းပြတော့ သောင်းမေ တကယ်ကို ကြောက်မိပါ သည်။ အဲဒါမျိုးသာဆို သောင်းမေ ပတ်ဝန်းကျင်က ဖုတ်ဘွတ်သုံး နေတဲ့ သူတွေမြင်ရင် -

“တော်ပြီဟာ ငါလည်း ပုံမတင်တော့ဘူး”

“အေး မတင်နဲ့”

သောင်းမေက ကိုယ့်စကားနားထောင်တော့ ရှင်းပြရုန်းနပ် ပါပြီလေ။

အခန်း (၁၂)

လျှံလေး။ ဂေါက်ကြောင်ကအရေးကြီးလို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့တာ နဲ့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ ဂေါက်ကြောင်က မဖြေ ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဆက်မမေးတော့ဘဲလိုက်လာခဲ့တာ ဂေါက်ကြောင် ဘို့ ခြံရှေ့သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ခြံရှေ့ရောက်တော့မှ -

ဂေါက်ကြောင် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားကာ လျှံလေးကို သူညီစကားပြောသည်လေ။

“အမေ အိမ်မှာမရှိဘူးကွ။ ပုဂံတက်ရွာကို ကြွေးတောင်းသွား သယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါက မင်းအမေကို လိုက်စောင့် ရောက်ပေးရမှာလား”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ဟိုမှာတွေ့လား”

ဂေါက်ကြောင် လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းတစ်ယောက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ နှင်နေတာပါ။ ထိုင်နေ တာက အိမ်ရဲ့ဖိနပ်ချွတ်အခန်းမှာဆိုတော့ လမ်းကနေကြည့်လျှင် အတိုင်းသားမြင်နေရတာပါ။

“ဆောင်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ငါ့ညီမကို ကြိုက်နေတာ ငါသိတယ်နော် ဟေ့ကောင်း၊ အဲဒါကြောင့် အခွင့်အရေးရတုန်း ငါက မင်းကိုလာခေါ်တာ။ မင်းက လည်း ပွင့်လင်းလိုက်စမ်းပါကွာ”

“အင်”

“ဟူး ... ပြောရတာ မျက်နှာပူလိုက်တာကွာ”

ဂေါက်ကြောင် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ဆိုလေ တော့ လျှံလေးရယ်လေတော့သည်။ ဪ လက်စသတ်တော့ အရေး ကြီးကိစ္စဆိုတာ ဒါကို။ သူ့ညီမကို ရည်းစားစကားပြောခိုင်းတာ ထင်မိ ရဲ့။

“ငါ့ညီမကလည်း မင်းကို ကြိုက်ပါတယ်ကွ။ မင်း ဘယ်နေ့ နှင်ပြောမလဲ စောင့်နေတာ။ အခု ငါ့ညီမတစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း မင်း ဖွင့်ပြောပေတော့”

“မင်းကရော”

“ငါက ချောင်း၊ အဲလေ ရှောင်ပေးမယ်လို့”

“ဟီး ... ငါကြောက်တယ်ကွ”

“ဟာ”

ဂေါက်ကြောင် ခေါင်းကုတ်လေတော့သည်။

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ကျားတော့ကျားပေါ့ကွ”

“ဘာလဲ ဖွတ်ကျားလား”

“ဟာကွာ”

“မင်း ငါ့ညီမကို တကယ်မချစ်ဘူးလား ပြော”

“ချစ်တာပေါ့၊ တကယ်ကြီး အဟုတ်ကြီးကို ချစ်တာ”

“ဒါဆို အခွင့်အရေးရတုန်းပြောလေ”

“အေး ... အေးပါကွာ”

တော်လိုက်တဲ့ ယောက်ဖလောင်း။ သူ့ညီမကို ရည်းစား

စကားပြောဖို့ သူကိုယ်တိုင် လာခေါ်သည်လေ။ ဒီလို ယောက်ဖမျိုး ရှားမှရှားပါပဲ။

“လှုံလေး”

“ဟေ”

“မင်းအဆင်ပြေရင် ငါ့အတွက် တစ်ခုပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ရမယ် နော်”

“ဘာလဲ”

“ဟီး ဟီး”

ဂေါက်ကြောင် ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာနှင့် ရယ်လေသည်။ ဂေါက်ကြောင်က သောင်းမေကိုကြိုက်နေတာလေ။ ဒါကို လှုံလေးက တော့မသိပေ။ အပေးအယူပေါ့။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဂေါက်ကြောင် ကတော့ ကျေနပ်နေသည်သာ။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းအလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်လေ။ မင်းငါ့အတွက် ပြန်ပြီး ကူညီပေါ့ကွ”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်လို့လဲ”

“မင်းအစ်မ”

“ဘာကွ”

“သောင်းမေကိုလေ”

“ခွေးကောင်”

“အား”

လှုံလေး ဂေါက်ကြောင်ကို တွန်းပစ်လိုက်တာ ဂေါက်ကြောင် လမ်းဘေးက ဒီဇေလ်ပန်းပင်အနားသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ပန်းချိုထဲကို လဲကျသွားတာပါလေ။

အခန်း (၁၃)

လှိုင်လေး မရဲတရဲနှင့်ပဲ ဆောင်း ဟင်းရွက်နှင့်နေတဲ့အနားမှာ
ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆောင်း နှင်နေတဲ့ဟင်းရွက်တွေက
ကန်းစွန်းညွှန်း၊ ဇရစ်ရိုး၊ ဘူညွှန်းနဲ့ ဆူးပုပ်ရွက်တွေပါ။ ချဉ်ပေါင်ရွက်
လည်းပါသည်လေ။

ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် -

ဟင်းရွက်နဲ့ ချဉ်ငန်စပ်ချက်စားတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့ဒေသ
လူတွေ သိပြီးသားပါ။ မေးနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။

“လှိုင်လေးပါလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်ပြီး
လမ်းမှားလာတာလဲ ပြောပါဦး”

“ဘယ်ကမှ မျက်စိလည်ပြီး လမ်းမှားမလာပါဘူး။ နင့်အစ်ကို
ဒါလာခေါ်လို့ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်လား။ ကိုကြီးက ဘာတဲ့လဲ”

လှိုင်လေး ရင်တွေ့ခန့်နေသည်။ ဘယ်လိုကနေ စပြောရပါ
မလဲ။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ပဲ ဆောင်း ဟင်းရွက်တွေနှင့်ပြီးထည့်ထား
တဲ့ ဘန်းထဲက ဓားလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဓားက ကြက်သွန်လှီး
ဘေးလေ။ ဓားဦးလေးက ချွန်နေလို့ပေါ့။

ဓားကိုယူပြီး -

ဘာရယ်မဟုတ် ကြမ်းပြားကို ဓားဦးလေးနှင့် ခြစ်ရင်း -

“နင့်အစ်ကိုကပြောတယ်”

“အင်း”

“အမေက ဟိုတက်ရွာကို ကြွေးတောင်းသွားတယ်တဲ့။ အဲဒါ
အိမ်မှာ ဆောင်းတစ်ယောက်တည်းရယ်တဲ့”

“အင်း”

“မင်း ငါ့ညီမကို ကြိုက်နေတာသိတယ်တဲ့။ အဲဒါ အခွင့်
အရေးရတုန်း မင်းဖွင့်ပြောတဲ့”

“ဟင်”

ဆောင်း စိတ်တိုသွားရလေတော့သည်။ ကိုယ့်ကို ဘာများ မှတ်နေသလဲမသိဘူး။ ရည်းစားစကားပြောတာ ကိုယ့်ဘာသာပြောရ ရဲ့သားနဲ့။ ကိုကြီးပြောတာကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောပြနေတယ်။ စိတ်တိုလိုက်တာ။

“အဲဒါကြောင့် ငါ ငါ့ရင်ထဲကပြောချင်တဲ့ စကားကို ဖွင့်ပြော တော့မလို့”

“လျှံလေး”

“ဟင်”

“ငါ့အစ်ကိုက တကယ်ပဲ အဲဒီလိုပြောသလား”

“ငါက ညာပျံမလားဟ”

“ဒါဆို နင်က ကိုကြီးပြောခိုင်းလို့ ပြောမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့”

“ဘာ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ပါဘူးဟ”

ဆောင်း မျက်စောင်းထိုးပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပုံစံ နှင့် ကန်စွန်းညွန့်ကို နှင်နေလေသည်။ မိန်းကလေးက စပြောရမလို ပုံစံပေါက်နေတာလေ။ ဆောင်းကသာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ရင်

ချစ်တယ်လို့ပြောပြီးတာ ကြာပေါ့။ အခုက -

မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ သူပြောလာမယ့် အချိန်ကို စောင့် ခုတ် စိတ်မရှည်တော့ပေ။

“ငါ မပြောရဲလို့ သွယ်ဝိုက်နေတာပါဟ။ အခုတော့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ် ပြောတော့မယ်ဟာ။ နင့်ကိုငါချစ်တယ် ဆောင်း”

ပြောချလိုက်တော့လည်း ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်မို့ ဆောင်း ချယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်လိုက်ရသည်။

“ဆောင်း”

“-----”

“နင်လည်း ငါ့ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား။ မူမနေနဲ့တော့ဟာ နင် ငါ့ကိုချစ်တာ ငါသိတယ်”

“ဖွတ်ကြီးပါလား”

“ပြောဟာ အဖြေပေး”

“လျှံလေး”

“ပြော”

“နင်သိနေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲလေ။ ငါဖြေဖို့ လိုသေးလို့ လား”

“ဟာ နင်ကလည်း ဒိုးခပါပဲ ဆောင်းရယ်။ သိနေပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူပါးစပ်က ချစ်တယ်လို့ ပြောတာကို ကြားချင်တာပေါ့ဟ”

“မပြောဘူး”

“ပြောပါဟ”

“အန်တီက နိုးပါ”

“ဆောင်း”

ဆောင်းက မထူးပေ။

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်”

“မပြောလည်းနေဟာ။ ငါပြန်တော့မယ်”

လျှံလေး ဓားကို ဘန်းထဲသို့ပစ်ချပြီး ထပြန်ဟန်ပြင်လေတော့

“လျှံလေး”

ဆောင်း လျှံလေးလက်ကို ဆွဲထားလိုက်ကာ -

“နင်ကလည်း ဒေါသချည်းပဲ။ ဖြေမှာပေါ့ဟ။ တကယ်ပဲ။

ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ မိန်းကလေးပဲ မှတာပေါ့လို့”

“ငါပြောသားပဲ။ မူမနေနဲ့လို့။ ကဲ ပြောဟာ”

“ချစ်တယ် ချစ်တယ်”

လျှံလေးမျက်နှာ ပြုံးသွားလေသည်။ ဆောင်း ဖြေပြီးတာနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့ထားမိတော့၏။ ရှက်လို့လေး။ ရှက်လို့ခေါင်းငုံ့ထားရင်း မှက်လုံးက လျှံလေး စောစောကထိုင်သည့်နေရာသို့ ကြည့်မိသွားလေ သွှင် -

“ဟယ်”

ဆောင်း ရင်ဘတ်သာဖိမိလေတော့၏။ ကြည့်ပါဦး ဓားနဲ့ ဖျဉ်ပြားကို ခြစ်ထားတာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပါ။ ချစ်တဲ့။

“ဒုက္ခပါပဲ လျှံလေးရယ်။ အမေပြန်လာရင် ငါ့ကို ဆူတော့မှာ

ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဒီမှာလေ ပျဉ်ပြားမှာ နင် ဓားဦးနဲ့ ခြစ်ပြီးရေးထားတာ ဘာလဲ”

“အဲ”

လျှံလေး ခေါင်းကုတ်လိုက်မိတော့သည်။ ကိုယ်လည်း ရှက် ရှက်နှင့် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တာပါ။ အခုတော့ ‘ချစ်’ ဆိုတာကြီးက အထင်းသားဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ သံနဲ့ရိုက်ပြီး ခင်းထား တဲ့ ပျဉ်ပြားဆိုတော့ မှောက်ပစ်လို့လည်းမရ။

ခွာပစ်ပြီး အစားထိုးဖို့ကလည်း မလွယ်ပေ။ ဓားနဲ့ရှုပ်ပြီး ဖျက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တာမို့ ခက်တော့ခက်ပါပြီ။

“ငါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်မိမှန်းတောင် မသိတော့ ပါဘူးဟာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ် အမေပြန်လာရင် ငါ့ကိုဆူတော့မှာပဲ”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူးဟာ။ နင့်အမေဆူလည်း ငါ့ခြစ်သွား တာလို့ပဲပြောလိုက်။ ပျဉ်ပြားကို ယရစ်နဲ့ခြစ်ပြီး အမေ့သမီးကိုတော့ ယပင်းနဲ့ချစ်သွားတယ်လို့ပြောလိုက်။ တစ်ခါတည်း နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဆောင်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပြန်သည်။ လျှံလေးက သူ ပြောချင်တာပြောပြီး သူလိုချင်တဲ့ အဖြေရပြီဆိုတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။ ဆောင်းလည်း မိမိချောင်ထဝင်ပြီး ချက်စရာ ရှိတာ ချက်ပေါ့။ ဒေါ်လေးလေးမြင့် ပြန်လာတော့ -

ရောက်ရောက်ချင်း ကြွေးတွေတောင်းမရလို့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့်ပါ။

“ကိုယ့်ဆီက ယူတုန်းကတော့ တစ်ခေါက်တည်းရယ်။ ကိုယ်က ပြန်တောင်းရတော့ အခေါက်ခေါက်အခါခါပဲ။ ဒီအလုပ်

သပ်ရတာ စိတ်ပျက်လာပြီ တကယ်ပဲ”

ဂေါက်ကြောင်လည်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီမို့ -

“လုပ်မစားချင်လည်း မလုပ်နဲ့အမေ... ဟပျစ်ပျစ်နဲ့ မပြောနဲ့ ဟပူတယ်”

“ဘာပြောတယ် သန်းထွဋ်”

“ဘာမဟုတ်ဘူး”

“နင်ဟာလေ ဟင်”

ဒေါ်လေးလေးမြင့်တစ်ယောက် ဂေါက်ကြောင်ကို ကျောခိုင်း ဆိုင်နေရာမှ ဂေါက်ကြောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် ကြမ်းပျဉ်မှာ

“ချစ်” ဆိုတဲ့စာကို ရေးထားတာ တွေ့လေတော့ -

“ဟဲ့ ဒီစာက ဘယ်သူ လက်ကမြင်းပြီး ရေးထားတာလဲ။ မှင်တော့ သွားပါပြီဟယ်”

“ကိုကြီးရေးထားတာ အမေ”

“အစ်”

ဆောင်း ဖြေလိုက်တာလျှင်ပျံ့။ ဂေါက်ကြောင် ညီမဖြစ်သူကို ခမ်းကြည့်လိုက်လေတော့ ဆောင်းက ရယ်ပြီး လျှာတစ်လစ်လုပ်ပြ သေးသည်။ လူပေါ်မီးကျ ခွေးပေါ်ခါချ အဲလေ ဒီစကားပုံက ကိုယ်

ခွေးဖြစ်ကိန်းကြီး။

မစားရ အညော်ခံ။

ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်ညီမဆိုတော့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဟူး ငြိမ်သာနေလိုက်တော့ ဂေါက်ကြောင်ရေ။

“သန်းထွဋ်”

“ဗျာ”

“နင်ဟာလေ၊ လက်မနေနိုင် ခြေမနေနိုင်နဲ့။ အခု အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိဘူးလေ အမေရဲ့။ ဘယ်လိုမှမလုပ်နဲ့”

“ဘယ်လိုမှမလုပ်လို့တော့ မရဘူးဟေ့။ ပျဉ်အစားထိုးပြီး လဲပစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ပျဉ်အစားထိုးဖို့ရအောင် နင်ရအောင်ရှာရမယ် သန်းထွဋ်”

“အဲဗျာ”

ဂေါက်ကြောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့ သည်။ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ကိုယ် ရှိပါစေတော့။ ယောက်ဖလောင်းကို ကိုယ် တိုင်သွားခေါ်မိတဲ့အပြစ် ရှိပါစေတော့ ရှိစေတော့လေ။

အခန်း (၁၄)

လျှံလေး အရင်ကလို ဖွေစိဘွတ်ထိပ်မသုံးဖြစ်တော့ပေ။ နေကြောင့် အဖေကို ဖုန်းပေးထားတာများပါသည်။ ဖွေစိဘွတ်သုံးပုံ နည်းတွေပါ ပြထားလေတော့ အဖေ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်လေ။

အရင်က ဗျစ်တီးဗျစ်တောက်နိုင်လွန်းလှတဲ့အဖေက အခုများ တော့ ငြိမ်ဆေးပေးထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“သမီး”

လျှံလေးအကောင့်က စာဝင်လာတာမို့ အဖေဆိုတာသိပြီး သားမေ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ

၁၂ ဝိုးစက်ပွင့်

ထိုးတော့မှာပို့ အချိန်မရှိ သုံးရမလားလို့ အဖေဆူမှာကို ဝိုးရိမ်သွားတာ
လေ။

“ရှင်အဖေ”

“အဖေဖုန်း ဘောင်ကုန်တော့မယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုချေးရ
မလဲ”

“အဲ”

“သမီးမှာ ဘောင်များရင် အဖေဖုန်းထဲ ခွဲထည့်ပေးပါလား”

“မရှိတူး အဖေ။ သမီးဖုန်းမှာလည်း တစ်ရာရှစ်ကျပ်ပဲ ရှိတော့
တယ်”

“ငယ်”

ဗုဒ္ဓေါ့ အဖေက ငယ်တဲ့။

“ဒါဆို ဘယ်လိုချေးရမလဲ”

“သမီး မသိဘူး အဖေ”

“တိန်”

“အဲ”

“ဒါဆို သမီးအိပ်တော့။ အဖေ့ကို သမီး ဆင်းကတ်လဲထည့်

ပေး ငိဇိ”

ခက်ပြီ ငယ် တိန် ငိဇိနဲ့ စုံချောပါ...။

“ခဏနေ အဖေ”

“အမ်”

“သမီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“အော်လီတူးကတ် ငွေ ဘယ်လိုချေးရလဲ မေးမလို့ပါ

အဖေ”

သူများတွေခေါ်သလိုပဲ အော်လီတူးပဲ သောင်းမေ ခေါ်လိုက်
သည်။ ရွာထဲမှာက အော်နီဂူးကို အော်လီတူး၊ တယ်လီနော့ကို တီတီ
နော်၊ အမ်ပီတီကို မပုတုလို့ ခေါ်ကြတာလေ။

“ဟု ဟု”

“ခဏလေးနေ အဖေ”

“ဟု ဟု”

“ချောင်းဆိုးနေတာလား အဖေ”

“တိန်”

“ကွမ်းရွက်ပုံသောက်မလား”

“ငယ်”

“သမီးက အကောင်းမေးနေတာကို”

“မတောက်ဘူး ငါ ငါ”

ခက်ပြီ။ သောင်းမေ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိတော့သည်။ အခုမှ စကားမပီတဲ့ကလေးနဲ့ လာတွေ့နေတယ်။ အဖေက ကိုယ်တွေ့ထက် အခြေအနေ ဆိုးနေတာလေ။ သောင်းမေ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းကို ဖုန်းဘောင်ချေးနည်း မေးလိုက်သည်။

“သမီး”

“ချင့်”

သောင်းမေ ကိုယ့်အဖေဖြစ်နေလို့ စာကို မှန်အောင်ရေးပြီး ပြန်ပြောနေရာကနေ အဖေကိုခွဲချင်စိတ် ပေါက်လာတာနှင့် ‘ချင့်’ လို့ ရေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“မေးပီးပီလား”

“မေးပီးပီ ဖီဖီ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“*125# တဲ့ ဖီဖီ”

“အေးအေး နာချီးကျိုလိုက်အူးမယ်”

“ခပ် ခပ်”

သောင်းမေ ရယ်ချင်စိတ်ကို မမျှော်နိုင်ခဲ့ဘူးပေ။ ကိုယ်က စာလုံးပေါင်းမှန်ဖို့ ကြိုးစားနေမှ ကိုယ့်အဖေက ငယ်မူပြန်နေတော့ ခက်သား။ ကိုယ့်အဖေကို ပြန်ဆုံးမရမလိုတော့ ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဟေ့ဟေ့ လှဲ့လေး”

ဦးထွန်းခင် ဘောင်ချေးပြီးရုံပဲရှိသေး စာဝင်လာသဖြင့် -

“ရှာ”

တင်ထားတဲ့ profile ပုံက လှဲ့လေးပုံ။ အကောင့်ကလည်း လှဲ့လေးအကောင့်ဆိုတော့ ဦးထွန်းခင် လှဲ့လေး သုံးနေသလိုပုံစံနဲ့ မှားရိုက်နေတာ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပြောရတာကို သဘော ကုန်နေတတ်သည်လေ။

“မင်း ရွာထိပ်က ကုက္ကိုပင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တင်ထားတယ် နဲ့လား”

“ဟဲ့ ဟဲ့”

“ငါလည်း အဲဒီကုက္ကိုပင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တင်ထားတယ် လေကွာ။ မင်း တွေ့ဖူးလား”

“တီတူးလေ”

“ရှူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ဟေ့ရှင်။ တင်တာ ငါဦးတယ်။ မင်း ခွက်အထစ်ပေး”

“ဘာခွက်ပေးရပြီ ဒန်ခွက်လား။ ကော်ခွက်လား”

“ဟေ့ရှင် ငါ့ကိုတိုအောင်လုပ်နဲ့နော်”

“မင်းဘာသာ ချမ်းလို့တိုတာ ငါနဲ့ဘာဆိုလဲ”

“တိန်”

“ဘာခွက်အထစ်လဲ။ အိုးမှတ်ခွက်တောင် ပေးဘူးကွာ”

“အမ်”

“_____”

“နီပြီကွာ ပြီ”

“နီတာ ပြီလို့အသံထွက်လား။ ကြားဖူးဘူး”

“နီချင်သလို နီမယ်ကွာ၊ ဘာပုယဲ”

စကားမပီချင်တဲ့ ဦးထွန်းခင်နဲ့ credit ရှား ဦးစံမြင့်တို့ တွေ့ပြီး ပေါ့လေး။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြသလိုပေါ့။

“နီကွာ”

“ဟေ့ရှင်”

“ဘာသုံး”

“မင်းက ငါ့ကို မင်းတွေ ငါတွေ ကွာတွေနဲ့ မလေးစားတာ

ကွာ”

“မင်းကို ငါက လေးစားစရာလားကွာ”

“အမ်”

“ထွန်းခင်ကွ၊ တစ်ခင်တည်းရှိတယ်။ မင်း ဘာဖစ်ချင်လဲ”

“အမ် ငဲ့ ငဲ့”

တစ်ဖက်က ဦးထွန်းခင်ဆိုတာကြောင့် ဦးစံမြင့် လိုင်းပေါ်က လစ်ရလေတော့သည်။ ဦးထွန်းခင်က လူရိုးစိတ်တိုမို့ ရှိန်သွားလို့ပါ

လေ။

အခန်း (၁၅)

“ဆောင်းရေ ဆောင်း”

လျှံလေး ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ မဆင်ဘဲ လမ်းကနေ ဆောင်းကိုခေါ်လိုက်လေသည်။ ဒီနေ့ မမမိုးဝါ ရွာကိုလာမှာလေ။ ဒါကြောင့် ကားဂိတ်ကိုသွားကြိုရမှာပါ။

“ဆောင်း”

“လာပြီ လျှံလေး လာပြီ”

“နောက်ကျနေမယ်ဟာ မြန်မြန်လာ”

“လာပါပြီဆိုဟယ်”

ဆောင်း ဗီရိုရှေ့မှာရပ်ပြီး မှန်ကြည့်နေရာမှ လှမ်းဖြော

လေသည်။ ချစ်သူနဲ့အတူ သွားရမှာဆိုတော့ အစွမ်းကုန်လှနေချင် သည်လေ။ နောက်ဆုံး အင်္ကျီခါးကိုဆွဲချပြီး ထွက်လာခဲ့လေလျှင်-

“ညလေး”

“-----”

“ညလေး”

“ရှင်”

“ချစ်သူတွေဆိုတာ ဆိုင်ကယ်စီးရင် ခါးဖက်စီးရတယ် သိလား”

“ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း အဲဒါ ကိုကြီးပြောရမယ့် စကားလား။ အရှက်ကို မရှိဘူး”

“ဒါ သဘာဝပဲဟာ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ ညလေးရ။ အချိန် တန်အရွယ်ရောက်ရင် ဒီကိစ္စက မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပဲ”

“ကိုကြီးနော်”

ဆောင်း ရှက်ရှက်နဲ့ အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ အစ်ကိုဆိုတာ အမျိုးကို ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ကြတာပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်အစ်ကို ကျမှ ကိုယ့်ညီမကို ကိုယ်တိုင်အောင်သွယ်ပေးတာလေ။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

မိခင်ဖြစ်သူက ရေချိုးနေရာမှ လှမ်းမေးလေလျှင် -

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ”

ဆောင်း အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးပြီးထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

“နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ။ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“မိန်းကလေးပဲ အလှပြင်နေတာပေါ့ဟဲ့”

“ပြင်စရာမလိုဘူး၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာ လှနေရင် ပြီးတာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား”

“နင့်မျက်စိထဲမှာ လှနေအောင် ပြင်တာလေဟာ”

“မလိုဘူး၊ လူကို လှအောင်မပြင်နဲ့ စီမံ ပုံပဲ လှအောင်
ပြင်။ စိတ်ထားလှမှ လှလှမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်”

“မရွံ့နဲ့”

“အတည့်ပဲ”

“တက်”

ဆောင်း ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်လိုက်တာနှင့် လျှံလေးက
မောင်းထွက်လာတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်နေတာကို

လူကြီးတွေသာမသိကြတာ လူငယ်ချင်းတွေကတော့ သိကြသည်ပေါ့
လေ။

ဒါကြောင့် -

“ဟား တယ်မိုက်ပါလားဟေ့”

“လိုက်ပါကွာ”

“အားကျတယ်၊ လျှံလေးရာ ဂယ်ပဲ။ နေနဲ့လဲ ရွှေနဲ့ပြဲကွ”

“ဘယ်တော့စားရမလဲ ဟေ့ကောင်”

“မြန်မြန်ယူကြကွာ အားပေးတယ်။ ဟဲ ဟဲ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ အသံမြဲကြီးတွေနဲ့ မစကြနဲ့ကွ”

လူပြတ်တဲ့လမ်းကြားမှာ လျှံလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံပြီး
သူငယ်ချင်းတွေက စကြလေသည်။ ဆောင်းက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်း
သာငုံ့ထားပြီး ဘာမှ ဝင်မပြောပေ။ လျှံလေး ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ဖြင့်
ပြီး မောင်းခဲ့တော့၏။

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ကြာကြာရှိနေရင် စနေကြီးမှာလေ။
နုသစ်တို့ ခြံရှေ့ကနေဖြတ်တော့ ရွာထဲက လူတွေအချို့ အဲ နုသစ်တို့
ဘေးအိမ်ကလူတွေပေါ့လေ။ ရုတ်စိရုတ်စိ ဖြစ်နေကြတာကိုမြင်ရပြီး-

“တွေ့ခဲ့လား ဝင်းဌေး”

“မတွေ့ဘူး အရီး။ ကျွန်တော်လည်း ရှာတာ တစ်ရွာလုံး နဲ့နေပြီ။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး။ သူနဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေလည်း မေးကြည့်တယ်။ သူတို့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ လေးငါးရက်ရှိပြီတဲ့”

“လျှံလေး ဆိုင်ကယ် ခဏရပ်ပါဦး”

ဆောင်းက ဆိုင်ကယ်ရပ်ခိုင်းသဖြင့် လျှံလေး ဆိုင်ကယ်ရပ် ပေးလိုက်တော့ နုသစ်အမေ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ဆောင်း နားစွင့်မိတော့ သည်သာ။

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဘယ်သွားလို့ သွားမှန်းလည်းမသိ။ သူ့ အဖေ ပြန်လာလို့သိရင် မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ”

“ဦးလေးက ဘယ်သွားတာလဲ”

“အိမ်က ခွားရောင်းပစ်လိုက်လို့ ပြန်ဝယ်ဖို့ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာလေ”

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပျောက်တာလဲ မခင်စိန်”

“မနက်က ကိုးနာရီလောက်ကတည်းက မတွေ့တော့တာ မြဲတင်ရဲ့”

“အဲဒါဆို သူ့အဝတ်တွေကြည့်ပါဦး။ လင်နောက်လိုက်တာ များလား မခင်စိန်ရယ်”

“ဟင်”

ဆောင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ နုသစ် ပျောက်လို့ ရှာနေကြတာလား။ ဒါဆိုရင် -

“အေးအေး ငါ သူ့အဝတ်တွေသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ခင်စိန် အိမ်ပေါ်သို့ သုတ်သီဆုတ်ပျာနှင့် တက်သွားတာ မြင်လေတော့ -

“လျှံလေး ခဏနော်၊ နုသစ်ပျောက်လို့ထင်တယ်။ တကယ် ပျောက်တာဆိုရင် ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တစ်နေရာရာသွားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး လျှံလေး။ နုသစ်အကြောင်းကို ငါရယ်၊ သောင်း မေရယ်၊ လုံမလေးရယ်ပဲသိတယ်။ ငါ အရီးဆီခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ ဒီကိစ္စ အရေးကြီးတယ် လျှံလေး”

“အဲဒါဆို သွားလေ”

ဆောင်း နုသစ်တို့အိမ်သို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“အမယ်လေး အဝတ်တွေမရှိတော့ဘူး လုပ်ကြပါဦး အရပ် ဘာတို့ရေ”

“ဟင်”

ဆောင်းရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားလေတော့သည်။

“ဒါဆို သေချာပါပြီ၊ လင်နောက်လိုက်တာပဲဖြစ်မှာ”

“သူက ဘယ်သူနဲ့ကြိုက်နေလဲ။ နင်သိလား၊ မြတင်၊ ဝင်းဌေး နင်သိလား”

“ကျွန်တော်မသိဘူး အရီး”

“ကျွန်မလည်း မကြားမိဘူး မခင်စိန်ရဲ့။ ဟဲ့ ဆောင်း နင် သိလား”

“အဲဒါပဲပြောမလို့ အရီးရဲ့”

“ပြောပါဦး ဆောင်းရယ်၊ ကယ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ခင်စိန် ငိုသာငိုပါလေတော့သည်။ သူတို့က သမီးဖြစ်သူ နုသစ်ကို ချစ်လွန်းလို့ မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။

“အရင်ရက်က ဆောင်းတို့ဆီမှာ နုသစ် ပိုက်ဆံချေးတယ် အရီး။ ရန်ကုန်သွားမလို့တဲ့။ အဲဒါ ဆောင်းရော လုံမလေးရော တားတယ် အရီး။ ပိုက်ဆံလည်း မချေးဘူး။ သောင်းမေကလည်း မချေးဘူး”

“ဟင်”

“ဟာ”

“သူပြောပြတာတော့ သူ ဖေ့စ်ဘွတ်ကနေ ရန်ကုန်က ကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်နေတာတဲ့”

“ဘုရား ဘုရား”

“အဲဒါ ကောင်လေးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ သူသွားမလို့ တဲ့ အရီးရဲ့”

“အမယ်လေး”

ဆောင်းစကားဆုံးတာနှင့် ဒေါ်ခင်စိန် အမလေးတပြီး ခင်ဘတ်ဖီလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ အရီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆောင်းရယ်”

“ကိုးနာရီလောက်က ပျောက်တာဆိုတော့ ဆယ်နာရီ ကားနဲ့ လိုက်သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းဌေး။ ဆယ်နာရီ ကားနဲ့လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကျွတ် ဒုက္ခပါပဲဟာ”

“အီး ဟီး ဟီး”

ဒေါ်ခင်စိန် ချိုးပွဲချ၍ ငိုလေတော့သည်။ ဘယ်မိဘမခို
ငိုမှာပဲ။ အနီးအနားက အကြောင်းသိလူနဲ့ ခိုးရာလိုက်တာဆို တော်
သေးရဲ့။ အခုက နှုတ်ကုန်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှန်းမသိ ဘယ်နေရာမှန်းမသိ
နဲ့လေ။ အခြားသူသိဖို့ မပြောနဲ့။

နုသစ်ကိုယ်တိုင်ကပင် -

ဘာမှ ရေရေရာရာ သေသေချာချာ သိတာမှမဟုတ်ပဲလေ။
မိုက်လိုက်တာ နုသစ်ရယ်။

အတန်တန်တားနေတဲ့ကြားက ဇွတ်ထွက်သွားတာ။ အချစ်
ကြောင့် အသိတရားတွေ ကင်းလွတ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ့သမီးလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်ပါရဲ့၊ ဟီး
ဟီး”

“အရီး”

“အမယ်လေး ငါ့သမီးလေးကို ကယ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ခင်စိန် ငိုနေရင်းမှ လဲကျသွားလေလျှင် -

“အရီး”

“ဟဲ့ မခင်စိန် မခင်စိန်”

အခန်း (၁၆)

“ဟူး”

မမမိုးကို ကားဂိတ်မှာစောင့်ရင်း ဆောင်း သက်ပြင်းချလိုက်
သေမှုတ်ထုတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ နုသစ်အရေးတွေးပြီး စိတ်မချမ်းသာ
သူလေ။ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်း ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးရ
တာမှာပေါ့။

မိုက်လိုက်တာ နုသစ်ရယ်။

အတန်တန်တားတဲ့ကြားက ဇွတ်တိုးပြီးသွားတာ -

“ဆောင်း”

“-----”

မိုးစက်ပွင့်

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“သက်ပြင်းတွေချည်းပဲ ချနေတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နုသစ်အကြောင်းတွေ့ပြီး စိတ်မောလို့ပါ လျှံလေးရယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟာ။ သူ့ကြံ့မှာ သူ့ဖန်တာပဲဟာ။ လိုက်ရှာပေးရအောင်ကလည်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမှန်းမှ မသိတာ။ ဘယ်လိုလိုက်ရှာပါ့မလဲ”

“ငါ စိတ်ပူတယ်ဟာ”

“နင်ကသာ စိတ်ပူနေ၊ နုသစ်က ဟိုမှာ ပျော်နေသလား မသိဘူး”

သူတို့စကားပြောနေချိန်မှာပဲ ရန်ကုန်ကားဆိုက်လာလေတော့ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့လူတွေကို ကြည့်နေရသည်။ မမမိုးကို ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးထားတာဆိုတော့လေ။ မမြင်လိုက်မှာစိုးလို့ သေဆေးချာချာ ကြည့်နေရသည်သာ။

“ဟော ဟိုမှာ မမမိုးထင်တယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“မမမိုး မမမိုး”

“ဟင်”

မိုးမိုးဝါ ခေါ်သံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လေတော့ -

“ဒီမှာ”

လျှံလေး လက်ပြုပြီး မမမိုးဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် သွားလိုက်ကာ -

“လာသာကြိုရတယ် မမရယ်၊ လာမှလာပါမလားလို့”

“လာမယ်ဆိုမှတော့ လာမှာပေါ့ လျှံလေးရဲ့”

“မမ”

“ဟယ် ဆောင်း”

မိုးမိုးဝါ ဆောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ -

“လှလိုက်တာ ဆောင်းရယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် အပြင်မှာ ဦးလှတယ်သိလား”

“မမလည်း အရမ်းလှတာပဲနော်”

“ကဲ ... အိမ်ရောက်မှ အလှချင်းပြိုင်ကြ။ အခုတော့ သွားကြမယ်”

လျှံလေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိုးမိုးဝါလက်ထဲက ခရီးဆောင် အိမ်ကို ဆွဲယူလေသည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး -

“တက်ကြ”

“လျှံလေး”

“ဗျာ မမ”

“လျှံလေးတို့ရွာက အဝေးကြီးလား”

“မဝေးပါဘူး မမ၊ ရှေ့ကရွာကိုကျော်ရင် ရောက်ပြီလေ”

“ဪ”

ဆောင်းနဲ့မိုး ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ နှစ်ယောက်ထိုင်လိုက်ကြ

သည်။

“ထိုင်လို့ရလား”

“ရတယ်”

“ဒါဆိုမောင်းပြီ”

“Ok”

လျှံလေး ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ မိုးမိုးဝါစိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလိုပါပဲ။ ရန်ကုန်မှာလို လူမရှုပ် ကားမကွပ်နဲ့ စိမ်းလန်းစိုပြေနေတဲ့ လယ်ကွင်းပြင်တွေကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသည်လေ။ လတ်ဆတ်တဲ့သဘာဝလေကို ရှူရှိုက်ပြီး

ကြည့်နူးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

“အေးချမ်းလိုက်တာကွာ၊ တစ်လလောက်ကို နေပစ်လိုက်မယ်”

“တကယ်နော် မမ”

“တကယ်ပေါ့”

ဆောင်း ဟိခနဲရယ်ပြီး မိုးရဲ့လက်မောင်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်မိတော့သည်။ ခင်ရာဆွေမျိုး ငြိန်ရာဟင်းကောင်းတဲ့။ အခုတကယ်ညီအစ်ကိုမောင်နှမအရင်းတွေလို သံယောဇဉ်ကြီးက တိုးသထက်တိုးလို့ပါလေ။

အခန်း (၁၃)

နုသစ်တစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကားငါးစီးတစ်စီး သူမ၏ချစ်သူ အာကာဆိုသူလာကြိုလေတော့ သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပဲဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်နေသည်သာ။ သူသာလာမကြိုရင် နုသစ် ဒုက္ခရောက်မှာလေ။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိဖြစ်မှာ အသေအချာပါ။

“နု”

“ကို”

“ကိုက နု လာမှလာပါ့မလားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ”

“လာမှာပေါ့ ကိုရယ်။ နုက ကိုနဲ့တွေ့ချင်နေတာပဲဟာ”

“အဲဒါကြောင့်ချစ်တာ”

ပြောပြီး အာကာက နုသစ်ရဲ့ပါးပြင်လေးကို ဆွဲလိမ်လေသည်။ နုသစ် ချစ်သူမျက်နှာကို တစ်ကမ္ဘာမှတ်ထင်ပြီး ရင်တွေခုန်ကာ နှုတ်နေမိသည်။ အိမ်ကိုနောက်ဆံတင်းသလို ရှိပေမယ့် စွန့်စားလွှဲပြီးပြီလေ။ အခုချိန်ဆို အဖေနဲ့အမေ စိတ်ပူနေမလားလို့ တွေးမိသော်လည်း -

ချစ်သူနဲ့တွေ့လိုက်ရတော့ -

စိတ်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဘက်ကို အားသာသွားလေတော့သည်။

“ကို”

“ပြောလေ ချစ်”

“အိမ်ကထွက်လာကတည်းက ချစ် ဘာမှမစားရသေးဘူး။ အိမ်ဆာတယ်”

“လမ်းမှာ ဘာမှမစားခဲ့ဘူးလား ချစ်ရဲ့”

“ပိုက်ဆံမလောက်မှာစိုးလို့ ဘာမှမစားခဲ့တာပါ။ ကိုမှာ

ပိုက်ဆံမရှိမှာစိုးလို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင်သုံးဖို့ ချန်ရသေးတယ် ကို”

“အင်းပါ ... အခု တစ်ခုခု သွားစားရအောင် လာ”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားပြီး ထမင်းပေါင်းစားကြသည်။ ပြီးတော့ နုသစ် ‘ကို’ ခေါ်ရာကိုလိုက်ခဲ့တော့သည်လေ။ အာကာခေါ်လာတဲ့အိမ်ကြည့်ပြီး နုသစ် အသက်ရှူကျပ်သွားသလိုပါပဲ။ အိမ်သာဆိုတယ် အခန်းလေးတစ်ခန်းတည်းရယ်ပါ။

အရပ်ရှည်တဲ့သူသာဆိုရင် -
အိပ်လိုက်ရင် ခြေထောက်ဆန့်လို့ ရပါမလားမသိဘူး။

“န ဒီမှာနေရမှာလား ကို”

“ဟတ်တယ်လေ နရဲ့။ ဒီအခန်းတောင် ကို ငှားထားရတာ။ ဘာလဲ ချစ်က စိတ်ပျက်နေပြီလား။ ကို့အကြောင်းကို ‘ကို’ ပြောထားပြီးသားလေ။ ဆင်းရဲပါတယ်လို့”

“အင်းပါ ကိုရဲ့၊ နုသိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုရှိနေရင် နုဘဝက အရာအားလုံး ပြည့်စုံပြီးသားပါ”

“ဟား ချစ်ရယ်”

“-----”

“အရမ်းချစ်ထယ်ကွာ”

“အို ကို”

နုသစ် ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်နှင့်လည်တိုင်လေးဆီမှာ နွေးခနဲ နွေးခနဲပါပဲ။ အနမ်းတွေက ခပ်နုနုကနေ ကြမ်းလာသည်နှင့်အမျှ သစ်ဝေဆိုတဲ့ ပန်းပွင့်လေး အာကာရင်ခွင်ထဲမှာ ကြွေမွှန်းလျာပွားလေတော့သည်။

“ချစ်”

“ကို”

“ကိုမှာ ပိုက်ဆံသုံးစရာမရှိတော့ဘူး ချစ်ရဲ့။ ချစ်ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံ ရှိသေးလား”

“အင်း... သုံးသောင်းခွဲရှိသေးတယ် ကို”

“ချစ်က မလည်မဝယ်နဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက် ကိုယ့်ပဲ သွက်ရမှာ။ ကို့ကိုပေးထားလေ”

“အင်း ယူထားလေ ကို”

နုသစ် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူလိုက်ပြီး ငါးထောင်သာ ချန်၍

အာကာကို သုံးသောင်းပေးလိုက်လေသည်။

“ကို လစာထုတ်ရင် လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“အင်းပါ ကိုရဲ့၊ လစာထုတ်ဖို့ ရက်က သိပ်မလိုတော့ဘူးနော်”

“ပျက်ရက်တွေနဲ့ သိပ်ရမှာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ချစ်။ နောက်ဆို ကို ထမ်းကို လစာပေးမစားတော့ဘူး။ ကိုမိန်းမလက်ရာပဲ စားတော့မယ် နော်”

“အင်း”

နုသစ် အပြုံးနှင့်ခေါင်ညှိတ်လိုက်သည်။ နုသစ် စိတ်ကူးထားပါသည်လေ။ လက်ထပ်ပြီးကြရင် နုသစ်လည်း အပူပြင်းပျက်ရုံမှာ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်မည်ပေါ့။ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လုပ်စာနဲ့ လောက်ငှအောင်စားပြီး -

တစ်ယောက်လုပ်စာကို စုရမည်လေ။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေမှုပဲ ရွာပြန်ပြီး မိဘတွေကို ကန်တော့တော့မည်။ စိတ်ကူးနဲ့ ရွက်လွှင့်ကြည့်တာတော့ လှိုင်းမပုတ် လှေမလှူးပေ။ နုသစ်က ပျော်နေသလောက် -

ရွာမှာတော့ -

“လိုက်သွားဖို့ကျတော့ ဘယ်ကိုသွားလို့ ဘယ်မှာနေမှန်း သိဘူးလေ အဇီးရဲ့။ သိရင်တော့လိုက်သွားတာ ဘာဆန်းလဲ”

“အေးဟယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

ဒေါ်ခင်စိန်က သမီးပျောက်တာကို ဘယ်လိုရှာသင့်လဲလို့ ညံ့လေးတို့နဲ့ လာတိုင်ပင်သည်လေ။ အခုမှ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ တောင်ပြေးရမလို မြောက်ပြေးရမလို ဖြစ်နေတာပါ။ မိဘကတော့ နှုတ်သောကရောက်လို့ -

နုသစ်ကတော့ -

ပျော်နေမလားမသိပေ။ ပျော်နေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ကွဲရောက်နေမှာကိုပဲ စိုးကြတာပါ။

“လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်ရင် ကောင်းမလားပဲ အဇီး”

“ဘယ်မှာထည့်ရမှာလဲ လှိုလေး”

“ဘယ်သွားပြီး ဘယ်လိုထည့်ရမှာလဲ။ အဇီးကမသိဘူးလေ သယ်”

“အဇီးထည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အဖော်တစ်ယောက် သွားလိုက်မယ် အဇီး။ ဂေါက်ကြောင်ကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်လေ”

“ရန်ကုန်သွားရမှာလား”

“ဟုတ်တယ် အဇီး”

“အေးဟယ် ... ကူညီကြပါဦး။ နင်တို့သွားတာလာတာ အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို အဇီးပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး အဇီးရား။ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါ လျှံလေးရယ်။ အဇီး ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်ခင်စိန်ကို သနားနေကြပါသည်။ သမီး ပျောက်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ထမင်းမစားနိုင် မအိပ်နိုင်နဲ့ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပါ။ သားသမီးရှိတဲ့မိဘတွေက မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြ သလို နုသစ်ကို ဥပမာပေးပြီး သားသမီးတွေကို ဆုံးမနည်းတစ်ခု တိုးသွားခဲ့သည်ပေါ့။

နုသစ်တစ်ယောက် -

ဖွဲ့စည်းတဲ့ကနေ ရည်စားထားပြီး ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘယ် သူမှန်းမသိတဲ့ ရည်စားနောက်ကို လိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ကလေးကအစ သိနေကြပြီ။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက လူငယ်တွေ

နန်းသုံးတာကို ကြပ်မတ်လာကြသည်လေ။

လူငယ်တွေက မသုံးရမနေနိုင်နဲ့ သားသမီးနဲ့မိဘကြား အဖုအထစ်ကလေးတွေ များလာကြသည်ပေါ့။

“မမ အကြံပေးကြည့်လို့ ရမလား လျှံလေး”

မိုးမိုးဝါက ဝင်ပြောလေတော့ -

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မမ”

“သတင်းစာထဲမှာ လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်တာလည်း ထည့်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဖွဲ့စည်းတဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေက အကျိုးပြုတဲ့နေရာ အကျိုး ပြုတာပဲလေ။ နုသစ် ဓာတ်ပုံနဲ့ ဖွဲ့စည်းတဲ့ကနေတင်ပြီး တွေ့ရင် သတင်းဆိုကြပါ။ ဒီမိန်းကလေး ပျောက်နေလို့ပါဆိုတဲ့အကြောင်း ဖွဲ့စည်းတဲ့သုံးဆယ့်လူတွေ တင်ပေးရမှာလေ”

“ဟား ... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါကိုမေ့နေတာ။ ဒါမျိုးကျ ဆွတ်သွတ်သုံးနေတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှမစဉ်းစားမိကြဘူး”

“ဓာတ်ပုံတင်ရုံနဲ့ အပြီးသေးဘူး လျှံလေး”

-မိုးမိုးဝါအကြည့်က ဒေါ်ခင်စိန်မျက်နှာဆီရောက်သွားလေ တော့ မိုးမိုးဝါကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အားကိုးတကြီးနဲ့ပေါ့။

“နုသစ်ရဲ့ဖွဲ့စည်းတဲ့အကောင်ကတော့ သုံးချင်မှသုံးတော့

မယ်။ အဲဒီတော့ သူ့နာမည်အရင်းနဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ထည့်ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“အဲဒါဆို အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ လျှံလေး။ ထိုင်ပြီးပြောနေရုံနဲ့ ဘာမှ ထူးမလာဘူး။ ဒီရွာထဲက ဖွစ်ဘွတ်သုံးတဲ့လူတွေကို အကူအညီတောင်းပြီး မမပြောသလို လုပ်ပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

မိုးမိုးဝါက မြို့သူဖြစ်သည့်အပြင် ဗဟုသုတလည်းရှိသူမို့ သူပြောသလို လုပ်ကြည့်ရမည်လေ။

“ကျေးဇူးပါ သမီးလေးရယ်။ အရိုးကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီအကြံပေးပါနော်”

“အန်တီသမီး တစ်နေ့ အန်တီရင်ခွင်ထဲကို ပြန်ရောက်လာမှာပါ အန်တီ”

မိုးမိုးဝါ ဒေါ်ခင်စိန် လက်ဖဝါးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။ နုသစ်တစ်ယောက် အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းစွာနဲ့ ပြန်လာနိုင်ပါစေ။

အခန်း (၁၈)

ဒီနေ့ လျှံလေးတို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားကြမှာမို့ လျှံလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သောင်းမေ သူငယ်ချင်းတွေ လာကြတာ စုရုံးစုရုံးနဲ့ပါ။ ကူပြီးလုပ်ကြ ကိုင်ကြ ချက်ကြပြုတ်ကြ ရယ်စရာပြောကြ နှင့် ပျော်စရာကြီးပါပဲ။

ဒီကြားထဲ -

မိန်းကလေးတွေက အတင်းတုတ်ကြတာ ပါသေးတာပေါ့လေ။

“ဟဲ့ သောင်းမေ”

“ဟေ”

“နုသစ်တစ်ယောက်တော့ ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေ တယ်မသိဘူးနော်”

“အတူဘူလူချင်းကို လာမေးနေတယ်။ ဘယ်သိမလဲဟ”

“အရီးခင်စိန် သနားပါတယ်နော်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မျက်ရည် နဲ့မျက်ခွက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အရီးခင်စိန်ကို အရမ်းသနားတာပဲ။ တကယ်တော့ ဖွေခွတ်သုံးတာ သုံးတတ်ရင် ဆေး၊ မသုံးတတ်ရင် ဘေးဖြစ်တာဟ”

“နင်ပြောတာ မှန်တယ် သောင်းမေ။ ဇော်ဦးဆိုရင်ကြည့် အသက်ပါ ဆုံးရတာ။ ဖွေခွတ်ကနေ ရည်းစားထားပြီး ဟိုက အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားတော့ ခုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

ယောက်ျားလေးက ဂေါက်ကြောင်နဲ့လျှံလေးပဲရှိတာမို့ သူတို့ နှစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်မှာ ကျားကွက်ရွှေ့ကာ ကစားနေကြသည်လေ။ မိန်းကလေးတွေက မိုးမိုးဝါရယ်၊ ဆောင်းရယ်၊ သောင်းမေရယ် လုပ်မလေးရယ်ပေါ့။

ပြီးတော့ -

ဝေဝေဦးနဲ့ စန္ဒာဝင်းတို့ရယ်ပါ။ ၊

“အွန်လိုင်ပေါ်မှာက အချစ်စစ်ဆိုတာက ရှားတယ်လေ ညီမတို့ရဲ့။ အချို့က ခဏတာသာယာမှုအတွက် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား နဲ့ ပျော်တော်ဆက်နေကြတာ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ဝယ်သုံးရတာ မှ မဟုတ်ဘဲလေ”

“ဟုတ်တယ်နော် မမ၊ လူတော်တော်များများက သာယာမှု နောက်ကို လိုက်နေကြတာ။ အချို့ဆို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ကြ”

“ဟုတ်တယ် ဆောင်းရဲ့။ ဒါနဲ့ စောစောက သေသွားတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူ”

“ဇော်ဦးပါ မမ”

မိုးမိုးဝါ အချစ်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွား တယ်ဆိုတဲ့ ဇော်ဦးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။ မိုးက ဝတ္ထုတိုလေးတွေလည်း ရေးတော့ ပညာပေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် ရေးလို့ရတာပေါ့။

“အဲဒီ ဇော်ဦးအကြောင်း မမကိုပြောပြပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ဆောင်းက ပြောပြ။ လိုတာရှိရင် ကျန်တဲ့လူ တွေက ဝင်ပြောပြနှင့် ဇော်ဦးအကြောင်းကို အပြည့်အစုံနီးပါး မိုးဝါ

သိလိုက်ရပါသည်။ အချစ်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသတဲ့ ပျော့ညံ့လိုက်တာလို့ မိုးဝါ မှတ်ချက်ချပါသည်လေ။

အချစ်ကြံ့တာကို လေးစားပါ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရလောက်အောင် ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ကိုတော့ အထင်မကြီးပေ။

“အဲဒါကို နမူနာယူပြီး မှတ်ထားကြပေါ့ ညီမတို့ရယ်။ တို့မိန်းကလေးတွေက ပိုပြီသတိထားရမယ်။ တပျစ်ပျစ်မြည်အောင် ချစ်ပြဲတိုင်း အချစ်စစ်လို့ မထင်နဲ့။ ချစ်တယ်ပြောတိုင်း မယုံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဟဲ့ ဆောင်း”

“ဘာလဲဟ”

သောင်းမေခေါ်တော့ ဆောင်းကထူးလေသည်။

“နင်က ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ။ ငါ့မောင်လေးက နင့်ကို တကယ် ချစ်တာပါနော်”

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်ပြီး -

“မယုံပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မယုံနဲ့ဆောင်း။ လျှံလေးကရော ဘာသာနဲ့

သုထားတာမှတ်လို့။ အသစ်မတွေ့သေးလို့ဘာ... ပါ ဟွန်း”

“လက်ပံသားနဲ့ ထုထားတာ ဟိ ဟိ”

ဝေဝေဦးပြောတာကို စန္ဒာဝင်းက ဝင်ဖောက်ပြီး ရယ်လေသည်။

သောင်းမေ ဝေဝေဦးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး -

“ဝေဦးနော် အချွန်နဲ့မ,မနဲ့။ ဆောင်းက တကယ်ထင်နေဦးမယ်”

“အဲဒါထားပါ။ ငါပြောပြဦးမယ် သိလား”

“ဘာလဲ”

အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ဝေဦးဆီသို့ ရောက်သွားကြလေဘော့သည်။

“မနေ့က အရှေ့ပိုင်းက ကိုပေါက်ကြီးက သူ့သမီးကေသီလေးကို ရိုက်တာ မနည်းပိုင်းဆွဲရတယ်။ ဘေးကလူတွေသာ ပိုင်းမဆွဲခင် အသေသတ်မလားပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အေးဆို”

“ဘာဖြစ်လို့ရိုက်တာလဲ”

“ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့လို့တဲ့။ မနေ့က ကျောင်းမတက်ဘူးတဲ့လေ။ ကေသီက သူ့ရည်းစားနဲ့ တံတားဖြူမှာ ချိန်းတွေ့နေတာ အဲဒါ တွေ့လာတဲ့လူက သူ့အဖေကို ပြန်ပြောတာ”

“ဟယ်”

“ဟင်”

“ဟဲ့”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးနှင့် အာမေဇိုတ်သံတွေ စုံသွားတော့သည်။

“သူ့အဖေက ချက်ချင်းလိုက်သွားတော့ တွေ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဝေဦးရယ်။ ကေသီက အခုမှ ရှစ်တန်းခွဲ သေးတာကို။ ကလေးကို မဟုတ်ကဟုတ်က”

“ဆောင်းရယ် ကိုယ်တွေ့ကသာ ကလေးလို မြင်တာ။ သူ့က စိတ်ကြီးဝင်နေတာဟဲ့။ နင်မသိလို့ သူ့အဖေတွေဆုံရင် သူ့ကလည်း ဘဲအကြောင်း စော်အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာ”

“ဟဲ့”

မိုးဝါ ခေါင်းခါလိုက်မိတော့သည်။ ခေတ်က လူတွေ ဖျက်တာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေက ခေတ်ကို ဖျက်နေကြပြီလေ။

“ငါ့သမီးလေး ချစ်လှချေရဲ့ဆိုပြီး သူ့အဖေက ဖုန်းဝယ်ပေးထားတာကို။ ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးကို ဖုန်းဝယ်ပေးသင့်ဘူး”

“အေးဟယ် ခက်ပါ”

သောင်းမေစကားကို စနာဝင်းက ထောက်ခံလေသည်။ ရှစ်တန်းဆိုတဲ့အရွယ်ကို အားလုံးက ကလေးလို့သတ်မှတ်ထားကြတာလေ။ ကလေးတွေက သိလွယ်တတ်လွယ်နဲ့ လူကြီးတွေထက် ဉာဏ်ပိုထက်နေတာ အခက်သာလား။ တွေ့ကြည့်လေ ရင်မောလေပါပဲ။

“ပြီးတော့ ပြောစရာကျန်သေးတယ် သိလား”

“အင်း... ဘယ်သူ့အကြောင်းကျန်သေးလဲ။ ဒီနေရာမှာ အတင်းပေါင်းစုံဖြစ်နေပြီနော်”

ဆောင်းက ပြောလိုက်တော့ ဝေဦးက မျက်စောင်းထိုးလေလေတော့သည်။

“အဲဒါဆို မပြောတော့ဘူးဟာ”

“ပြောပါဝေဦး။ မမိုး စိတ်ဝင်စားတယ် ပြော။ ဘာပြောမှာလဲ”

နားထောင်ချင်တဲ့သူက ဆက်ပြောနိုင်တော့ ပြောချင်နေတဲ့ ဝေဦး ကြာသလားလို့ပေါ့။ မိန်းကလေးတွေဆိုကြရင် တစ်ခုမဟုတ်

၁၄၈ မိုးစက်ပွင့်

တစ်ခု အတင်းတုတ်နေကြတာ သဘာဝပဲလေ။ အခုက အတင်းလို အမည်တပ်မရတဲ့ သတင်းပဲဆိုပါတော့။

“ကျော်သူရဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ မျိုးဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ ရှိုင်းမင်းဝေဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်”

“အင်း”

“အသက်က ဆယ့်လေးနှစ်ပဲရှိကြသေးတယ် မမ။ အခု အဲဒီကောင်လေးတွေ အတတ်ကောင်းတွေ တတ်နေကြတာလေ မမရဲ့”

“ဘာ အတတ်လဲ ဝေဦးရဲ့”

“စန္ဒာ နင်က မုန့်တွေနှင့်ထား။ ဟင်းရည်အိုးကျတာနဲ့ အဆင်သင့်စားလို့ရအောင်”

“အေး အေး”

သောင်းမေက စန္ဒာကို မုန့်နှင့်ထားဖို့ပြောလိုက်တော့ ဝေဦး စကားစပြတ်သွားလေသည်။

ဟင်းရည်နဲ့ထွက်လာတော့ မိုးဝါက မွှေး လိုက်တာဟု ပြောမိ၏။

ပြီးမှ -

အလင်းခြယ်သောကောင်းကင် အပျော်ကိုသက်ဆင်းစေသောကျွန်း ၁၄၉

“ဆက်ပြောလေ ဝေဦး”

“အဲဒီကောင်လေးတွေ ညဘက်ဆို ရွာထိပ်က ညောင်ပင် အောက်မှာစုပြီး ဟိုကားတွေ ကြည့်ကြတာတဲ့ မမရယ်”

“ဟယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

ဆောင်းက ဟယ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မိုးဝါက ဘုရားတလေတော့ သည်။ ဒါ ကလေးတွေနဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ ကိစ္စလေ။ ဆယ့်လေးနှစ် ခံတာ ကလေးပဲ မဟုတ်လား။

“ညည်းတို့ကို မမိုး တစ်ခုသတိပေးပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ မမ”

“အဲဒီလိုကလေးတွေကို ဆက်ဆံရင် သတိထားဆက်ဆံကြ ပဲ ညီမတို့ရယ်။ ကိုယ်က ကလေးတွေလို့မြင်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ ပေမယ့် သူတို့က စိတ်ရိုင်းဝင်ချင် ဝင်နေမှာ။ ဒါကြည့်တယ်ဆိုရင် ဟဲ့”

မိုးဝါ ခေါင်းခါလိုက်မိတော့သည်။ တွေးလေ ရင်လေးလေ

“ဟုတ်တယ်နော် မမ၊ သတိထားမှ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မမ ဒီရွာမှာ ပညာပေးဟောပြောပွဲလေး တစ်ခု လောက်လုပ်ချင်တယ်”

ဆောင်း တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ -

“ကောင်းတယ် မမ၊ လုပ်ဖြစ်အောင် ဆောင်းတို့ ကြိုးစား ပေးမယ်လေ”

အခန်း (၁၉)

နုသစ် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာတာနှင့် ‘ကို’ ကို လှမ်းဖက်လိုက် သည်။ ဒါတိုင်းလို မဖက်မိဘဲ လက်ကပြန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားလေတော့ မှက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ နည်းနည်းတိုးလိုက်သည်။ ကိုလှိုင်ရင်း နှစ်ယောက်သား ဝေးသွားသလားလို့ ရှေ့တိုးပြီးဖက်လိုက် တော့လည်း -

ကိုကိုမဖက်မိပေ။ ဒါကြောင့် မှက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ “ဟင်”

ကိုက အိပ်ရာထဲမှာ မရှိတော့ပေ။ စောစောထတာပဲဖြစ်မှာ သေး။ နုသစ်လည်း အိပ်ရာကထပြီး ကိုကိုလိုက်ရှာကြည့်ပါသည်။

“ချေးသွားတာထင်တယ်။ သူများကိုတောင် နှိုးမသွားဘူး”
နုသစ် ကိုပြန်လာရင် ထမင်း ဟင်းချက်ရပြီးမှာမို့ မျက်နှာ
သစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သနပ်ခါးလိမ်းသည်ပေါ့။

“ဟင်”

လည်ပင်းကို သနပ်ခါးလိမ်းလိုက်စဉ် လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို
ခါတိုင်းလို မစမ်းမိတော့ပေ။ ခါတိုင်းဆို လည်ပင်းကို သနပ်ခါးလိမ်း
တာနှင့် ဆွဲကြိုးက စမ်းမိသည်လေ။ သေချာအောင် ထပ်စမ်းကြည့်
တော့လည်း ဆွဲကြိုးကမရှိပေ။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်မှာများ ပြုတ်ကျပါလိမ့်”

နုသစ် သနပ်ခါးလိမ်းနေရာကနေ ထသွားပြီး အိပ်ရာထဲမှာ
ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမ မတွေ့ပါဘူး။

“ဟူး”

စိတ်မော့စွာနှင့် ထိုင်ချလေပြီ။ ဘာရယ်မဟုတ် လက်ထဲ
ကြည့်မိတော့လည်း။ အကြည့်က ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့
အရောက် -

“ဟင်”

နုသစ် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားလေသည်။ သူမ
လက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ဟန်းချိန်းလည်းမရှိတော့ဘူးလေ။ နုသစ်
မျက်ရည်တွေကျလာမိတော့၏။ ပြီးမှ စိတ်ကိုဖြေလိုက်တာက ‘ကို’
များစနောက်ပြီး နုသစ်မသိအောင် ချွတ်သိမ်းထားတာလားပေါ့။

“ကို”

“_____”

“ကို ဘယ်သွားနေတာလဲ။ မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့ ကိုရယ်”
တစ်ယောက်တည်း ပြောမိရင်း နုသစ် စိတ်ထဲမှ လေးလံနေ
လေသည်။

“ကိုကလည်း ကြာလိုက်တာ။ ဖုန်းဆက်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာပါ”

နုသစ် ကိုကို ဖုန်းခေါ်ကြည့်တော့ လုံးဝခေါ်လို့မရပေ။
ဘက်ထရီကုန်လို့များ စက်ပိတ်ထားသလား။ ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေးရင်း
နုသစ် စောင့်နေတာ ဆယ်နာရီကျော်သည်အထိ ‘ကို’ က ပြန်မလာ
ပေ။

“အဟင့် ဟင်”

အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နုသစ်တစ်ယောက်တည်း ငိုနေမိတာ
ဆာရလောင်ရမှန်းမသိ။ ငိုရလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေသာမို့အစ်လာတယ်။

အာကာက ပြန်ရောက်မလာပေ။ ဖုန်းက လုံးဝခေါ်လို့မရ။ ကိုယ် ဆွဲကြိုးနဲ့ ဟန်းချိန်းကာလည်းပျောက်ပြီ။

ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ပြီနို့ နုသစ် ဘေးအိမ်တွေကို မေးကြည့်ဖို့ အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လမ်းသာခြားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှာရှိနေတဲ့အစ်မက အဝတ်လျှော်နေတာကို မြင် လေလျှင် -

“အစ်မ”

“-----”

“အစ်မ”

“ဟင်”

အစ်မကြီးက အဝတ်လျှော်နေရာမှ နုသစ်ကိုကြည့်ကာ-

“ဪ”

“အစ်မ အဝတ်တွေ နုသစ်ကူလျှော်ပေးမယ်လေ”

“ရတယ်ညီမ နေပါစေ။ ညီမက အာကာနဲ့ပါလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ”

“ဟူး”

အစ်မကြီးက လေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းခါလေသည်။

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ဝင်တော့ မစွက်ဖက်ချင် တဲ့။ မြင်နေကြားနေရတာတွေက စိတ်မချမ်းသာစရာဖြစ်နေတော့ ပြောချင်တယ် ဖြစ်နေပြန်ရော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အစ်မ”

“အခု အာကာ အိမ်မှာရှိလား ညီမ”

နုသစ် ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ ကိုယ်က အာကာအကြောင်း မေးချင်လို့ လာခဲ့သူလေ။ သူက ပြန်မေးတော့ နုသစ် ဘယ်လို ခြေရမှာတဲ့လဲ။

“ဒါနဲ့ ညီမ ဝိုထားတာလား။ မျက်လုံးတွေက မိုအစ်နေတာ”

နုသစ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ပြောပြ လိုက်လေတော့ -

“ခက်တယ် ညီမရယ် ... ညည်းဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ရှင်”

“အာကာက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး ညီမရဲ့။ အခု ညည်းတို့ နေတဲ့အိမ်က ငှားထားတာမဟုတ်ဘူး သူပိုင်တာ။ ဒီကို သူနဲ့ပထမဆုံး ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးက ပိုက်ဆံများများပါလာပုံပဲ။ သူတို့ အဲဒီအိမ်

လေးကို အပိုင်ဝယ်လိုက်ကြတာလေ။”

“ရှင်”

“ဟိုက သူဌေးသမီးထင်ပါရဲ့။ ကောင်မလေးမှာပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို သူက အကုန်တောင်းတာလေ။ အိမ်နဲ့ခြံ ကောင်းကောင်းဝယ်မယ်ဆိုလို့ ကောင်မလေးပေးလိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူက ပြန်မလာတော့ဘူး။”

“ဟင်”

“တစ်ပတ်လောက် စောင့်တာတောင် ပြန်မလာတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို စိတ်နာပြီး မိဘတွေဆီပြန်တော့တာပဲ”

“ဒါ ဒါဆို သူက လူပျိုမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လူပျိုမဟုတ်ဘူး။ လူလိမ်ညီမရေ။ လူလိမ် ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ကောင်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ဖွစ်ဘွတ်ကနေ မိန်းကလေးတွေကို ကြွေလောက်အောင် ပြော။ ပြီးတော့ ဖျက်ဆီးပြီးထားခဲ့တာ ငိုညီမက ဘယ်နှစ်ယောက် ပြောက်မှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ ဒါတောင် လူကုန်မကူးတတ်သေးလို့ ကူးသာကူးတတ်ရင် မတွေးဝံ့စရာပဲ”

နုသစ် ရင်ဘတ်ကြီး ကြီးနဲ့တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ခံရပြီး

အလေးလံဆုံးအရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် အဖိခံလိုက်ရသလိုပါ။ ဒီအစ်မပြောတာ အမှန်တွေပဲလား။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရုံက လွဲပြီး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ တကယ်သားကိုးနင်း နုသစ် ဘာလုပ်ရပါမလဲ။ နုသစ် ဒုက္ခရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။

ဟန်းချိန်းနဲ့ ဆွဲကြိုးက မရှိတော့ပေ။

ဒါ သူဖြုတ်ယူသွားတာလား။ ဖုန်းလည်းခေါ်လို့မရဘူး ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ချေများနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်က အတွေးကို လက်မခံဘဲ မျှော်လင့်နေချင်သေးသည်လေ။

“ညီမလည်း ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ထင်တယ်။ အစ်မက သတိပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးပါ အစ်မရယ်။ အခု နုသစ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ညီမ လက်ခံမယ်ဆိုရင် အစ်မ အကြံပေးချင်တာကတော့ ငိုညီမ ကိုယ့်မိဘဆီ ကိုယ်ပြန်တာ ကောင်းလိမ့်မယ် ညီမ”

“အဟင့်”

“ညီမ ပြန်တာအကောင်းဆုံးပါ”

မိဘစကား နားမထောင် သားတစ်ကောင်နဲ့ တို့လို့တွဲလဲ နေတဲ့ စကားပုံထဲကထက် ရွက်နုအပြစ်က ပိုဆိုးနေပါပြီလေ။ အိမ်ကို

ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ အဖေ့ကိုကြောက်သည်။ အဖေက စိတ်ကြီးတတ်သည် မဟုတ်လား။

“နုသစ်၊ နုသစ် အိမ်မပြန်ရဘူး၊ အိမ်မ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းထင်မသိဘူး၊ အဟင့်”

“မိဘကတော့ ညီမကို ရိုက်ရုံအပြင် သတ်မပစ်ပါဘူး၊ ညီမရယ်။ အာကာနဲ့ ဆက်နေရင်သာ ညီမ ဒုက္ခရောက်ဖို့က သေချာတာ”

“အခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ အိမ်မရယ်”

“အိမ်မတို့ မိန်းမသားတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ အတူအိပ်လိုက်ပြီဆိုတာတည်းက ရှုံးသွားပြီလေ။ လက်မထပ်ရသေးဘဲ အတူနေခြင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ လူသေထက် နာမည်သေတာက ပိုဆိုးတာ”

နုသစ် ယျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်ကျနေတော့သည်။ အနုသစ်လည်း နာမည်သေသွားပြီပေါ့။ အာကာနဲ့လက်မှထပ်ရသေးလေ။ ဘဝယျက်တဲ့စာရင်းထဲမှာ နုသစ်ယျက်နှာငယ်စွာနဲ့ ပြတ်သန်းမယ်။

နုသစ် -

အာကာပြန်အလာကို စောင့်ခဲ့ပါသည်လေ။ လက်စွပ်လေး၊ ရောင်းပြီး ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ပြီးစောင့်ခဲ့တာ သုံးရက်။ ပြန်မလာတော့ -

“နုသစ် ဒီအိမ်လေးမှာပဲနေပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်။ အိမ်မ ကူညီပါလားဟင်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နုသစ်သိတာ ဒီအိမ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ အကူအညီတောင်းကြည့်လေလျှင် -

“မကူညီချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ညီမ။ ညီမ အိမ်ကိုသာ ပြန်ပါ။ ဒီမှာဆက်နေရင် ညီမဘဝ မလုံခြုံလို့ အိမ်မပြောတာပါ”

သန်းသန်းဝင်းပြောနေတဲ့စကားတွေက တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ပါ။ အာကာက လူရှုပ်လူမွေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရက်စက်တတ်တဲ့နေရာမှာလည်း သူ့လိုလူ နှစ်ယောက်မှမရှိနိုင်ပဲလေ။

အခန်း (၂၀)

ဘုရားမှာ လှုံလေးနှင့် ဆောင်း ချိန်းတွေ့ကြလေတော့
လိုက်ချောင်းသူက သောင်းမေနှင့်လုံမလေးပါ။ ဒါမျိုးဆို ဝါသနာက
ပါသည်လေ။ လုံမလေးက အခုထိ ရည်စားမထားဖူးသေးပါဘူး။
မထားဆို အရမ်းကြောက်တတ်တာလေ။ ရည်းစားထားပြီး ချိန်းတွေ့ရ
မှာကိုပဲ သေမလောက်ကြောက်တာပါ။

သောင်းမေကတော့ -

ရည်းစားရယ် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လိုင်းပေါ်မှာ ကြုံရတာ
ပျော်နေတာလေ။ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မစွဲလမ်း
ပါဘူး။ အခု သောင်းမေနဲ့ လုံမလေး စိန်ပန်းပင်အုပ်လုပ်လေး

အောက်မှာ ပုနေကြသည်သာ။

“လှုံလေး”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“ဟာ နင်ကလည်း အလကားချစ်ရအောင် နင်က နိဗ္ဗာန်
ဈေးမှာ ဘယ်သူ့နှိုက်စားစားဆိုပြီး ချပေးထားတဲ့ မုန့်လက်ကောက်မှ
မဟုတ်တာ”

“ဘာ”

“-----”

“ကဲ ဘုန်း”

“အ”

ဆောင်း လှုံလေးကျောကုန်းကိုထုလိုက်တော့ ‘အ’ လို့ အော်
တာက လှုံလေးမဟုတ်ဘဲ စိန်ပန်းပင်အောက်က လုံမလေးပါ။
ဇာန်နာကလည်း ရှုံ့မဲ့သွားတာပါပဲ။ သောင်းမေက လုံမလေးပါးစပ်ကို
အတင်းလိုက်ပိတ်ထားသည်လေ။

“နင်ပြောပုံက ငါ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ လှုံလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မသိဘူး”

ဆောင်း စိတ်ကောက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ချစ်သူတွေ ချိန်းတွေ့ပါတယ်ဆိုမှ စပြောကတည်းက မတည့်ပေါက်။ အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်သူဖြစ်ရင် မကောင်းဘူးလို့ ပြောကြတာ မလေးစားတော့ဘူးလေ။

ချစ်သူတွေရယ်လို့ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောမလား မှတ်တယ်။ ရန်ကြီးပေါက်ထွင်နေတာကောင်းသလား။

“ဆောင်း”

“ဘာတုံး”

“နင်ကလည်းဟာ မေးစရာမဟုတ်တာကို မေးတာကို ငါက တကယ်မချစ်ဘဲ အပျော်ချစ်ရအောင် အခြားရွာသားလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ တစ်ခုခုဆို မျက်နှာပူစရာကြီး”

“ဘာတစ်ခုခုလဲ”

“ရည်းစားဖြစ်ပြီး ပြတ်သွားရင် ပြောတာပါ”

“ဟွန်း”

“အတော်မြည်လား”

“ဘာ”

“ဘောက်က ဟွန်းထက် ပိုမြည်တယ်”

“လျှံလေးနော် ... စကားအကောင်းကိုမပြောဘူး”

“ဟီး”

“_____”

“ချစ်လို့စတာ ဆောင်းရဲ့၊ တို့ယောက်ျားလေးတွေက ကိုယ့်ချစ်သူကောင်မလေးကို ချစ်လို့စတယ်။ မိန်းကလေးတွေက စမှန်းသိ၊ သိနဲ့ စိတ်ကောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကောင်မလေးက စိတ်ကောက်ကောင်လေးက ချော့ ဟိ ပျော်စရာကြီး”

“အခု ငါ စိတ်ကောက်နေတယ်”

“အဲဒါဆို ချော့မယ်၊ ဘယ်လိုချော့ရမလဲ”

“မသိဘူး”

“ဒီလိုချော့မယ် အာဘွား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆောင်းရဲ့ပါးပြင်လေးမှာ နွေးသွားလေသည်။ ညာဘက်ပါးပြင်လေးဆီမှာပေါ့လေ။

လုံမလေးတစ်ယောက်

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ လက်ချောင်းကြားကနေ ခိုးကြည့်မိသည်။ ဝါသနာက မသေးပါဘူး။ ချောင်းကြည့်တာ

ဆိုတော့ နေရာရွေ့ရင် သစ်ရွက်သံတွေကြားမှာစိုးလို့ ငြိမ်နေရတာလည်း ဒုက္ခ။ သစ်ရွက်ကြွေတွေက သူတို့ထိုင်နေတဲ့နေရာမှာ အများကြီးပဲလေ။

“ဆောင်း”

“-----”

“ဘာလဲ ရှက်သွားတာလား။ ရှက်မနေပါနဲ့ဟာ။ ဒီနေရာမှာ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းပဲဟာ”

“သူများတွေရှိနေတာဖြင့် မသိဘဲနဲ့”

သောင်းမေက တိုးတိုးပြောတာကိုပဲ လုံမလေးက မျက်လုံး

ကြီးပြူးကြည့်လေသည်။ ဟိုက ကြားသွားမှဖြင့် ဒုက္ခ။

“ဟုတ်လား ရှက်သွားတာလား။ ဆောင်း”

“အင်း ရှက်တာပေါ့”

“ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး”

“တကယ်”

“အဟွန်း ချစ်တာသိရဲ့သားနဲ့”

“ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“နင်အရင်ပြော”

“ငါက ပြောမပြတ်အောင် ချစ်တယ်”

“ငါက နင့်ထက်ပိုတယ်”

“ဟား”

လျှံလေး အသည်းယားသွားသဖြင့် ဆောင်း ကိုယ်လေးကို

အက်လိုက်လေလျှင် -

“အယ်”

“ဒိုးခပါပဲဟယ် ခစ်ခစ်”

သောင်းမေနှင့် လုံမလေး တစ်ယောက်ပေါင်ကိုတစ်ယောက်

လိမ်ဆွဲပြီး ရယ်မိကြသည်။

“ငါ့ကိုတော့ ယုံ နင့်ကိုတော့ ငါမယုံဘူးသိလား လျှံလေး”

“ဟင် ဘာကိုမယုံတာလဲ”

“ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာကိုလေ။ ငါကတော့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုပြရဲတယ်”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ သစ္စာဆိုတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် တိုက် မယုံကြည်ရာကျတယ်။ အဲဒီလို ကလေးကလားအလုပ်တွေ ငါမလုပ်ချင်ဘူး။ စိတ်ချ ငါ နင့်ကိုပဲ ချစ်ပြီး နင့်ကိုပဲလက်ထပ်မယ်”

ဆောင်း ကျေနပ်သွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာဆိုတယ်ဆိုတာကို ကလေးကလားဆန်တဲ့သဘောမျိုး ပြောလိုက်တာကိုတော့ ဘဝင်မကျပါဘူး။ ဖြည့်တွက်ရမှာပေါ့လေ။ ကိုယ့်လက်ဖဝါးက လက်ငါးချောင်းတောင် အတိုအရှည်မညီတော့ စိတ်ကူးချင်း ခံစားချက်ချင်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“နင် ပန်းပန်မလား ငါ့ခူးပေးမယ်လေ”

“ဘာပန်းလဲ”

လှုံလေးက နောက်ကျောဘက်မှာရှိနေတဲ့ စိန်ပန်းပင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး -

“စိန်ပန်းလေ”

စိန်ပန်းပင်က အပင်အကြီးကြီးမှာ ပွင့်တဲ့ စိန်ပန်းအနီ မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ရပ်သာသာ မြင့်ရုံနဲ့ ပွင့်နေတဲ့ စိန်ပန်းပင်တွေက အဝါပင်နဲ့အနီပင် ပူးစိုက်ထားတော့ အနီတစ်ဘက် အဝါတစ်ဘက်ပွင့်နေတာ ဖြိုင်နေတာပါပဲ။

“ဟင့်အင်း မပန်ချင်ပါဘူး။ မွှေးလည်း မမွှေးပဲနဲ့”

“နင်က အမွှေးနဲ့ကြိုက်တယ်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့”

“ဒါဆို ငါ့ဖိတ်ကို မွှေးကြည့်”

“အံ့မယ် ဘာလို့မွှေးရမှာလဲ။ မမွှေးပါဘူး”

“မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တယ်လေ”

“ချစ်ရင် နမ်းဟာ”

“လှုံလေးနော်”

လှုံလေးက သူ့မျက်နှာကို ဆောင်းမျက်နှာရှေ့သို့ တိုးကာပ်လေတော့ ဆောင်း ရှက်ရှက်နှင့် လှုံလေးမျက်နှာကို တွန်းပစ်လေသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မလုံသလို မျက်လုံးက လမ်းဘက်သို့ မှုတ်ကြည့်မိသည်လေ။

ဘုရားပေါ်တက်လာသူရှိရင် မြင်သွားလို့ကတော့ ရှက်စရာပဲ။

“မနမ်းဘူးလား”

“မနမ်းဘူး”

“အား”

“ဟင်”

စိန်ပန်းပင်ကြားက အော်သံကြောင့် ဆောင်းနဲ့လှုံလေး လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ လှုံလေးတို့အတွဲကို ချောင်းရင်း သောင်းမေအားပါပြီး တစ်ဖက်သို့ တိုး တိုးသွားမိတာ။ သူတိုးတဲ့ဘက်မှာက ခါချဉ်အုံထုပ်နဲ့လေ။

ခါချဉ်ကိုက်လို့ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တော့ ခါချဉ်အုံကို ခေါင်နဲ့ထိမိပြီး ပိုဆိုးလေတော့သည်။

“အား ... လုပ်ပါဦး ကိုက်ကုန်ပြီ”

“အား”

“လုံမလေး လုပ်ပါဦးဟ”

“ငါ့ကိုလည်း ကိုက်နေတယ်လေဟ”

“အား သေပါပြီ”

“ထွက် ထွက် မြန်မြန်ထွက်”

လုံမလေးက သောင်းမေကို တွန်းလွှတ်သလို သူလည်း စိန်ပန်းပင်အောက်ကနေ အတင်းထွက်လေသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် နင်တို့နှစ်ယောက် တို့ကိုချောင်းကြည့်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ဆောင်းကမေးလျှင် လုံမလေးက -

“မဟုတ်ပါဘူး တို့ ဘာမှမမြင်ဘူး”

“ဘာ ဘာမမြင်ရမှာလဲ”

“သောင်းမေ မြန်မြန်လာ”

လုံမလေးက သောင်းမေလက်ကိုဆွဲ၍ ပြေးပါလေတော့သည်။ မပြေးရင် ဆောင်း ရန်တွေ့တာကို ခံရဦးမှာလေ။ ဒါကြောင့် ခြေနိုင်မှ လွတ်မှာမို့ ကိုယ်ကိုတက်တဲ့ ခါချဉ်တွေကို လက်ကခါထုတ်ရင်း

ခြေထောက်ကတော့ ပြေးနေဆဲပါလေ။

အခန်း (၂၁)

“စိ အာ အီး ဒီ အိုင် တီ ခွက်အထစ်”

“ငယ်”

ဦးစံမြင့်ရဲ့အသံကြောင့် ဦးထွန်းခင် လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ငယ်’ လိုက်ခြင်းပါ။ မိုးမိုးဝါက ဦးထွန်းခင်ရဲ့ဘေးမှာထိုင်နေလျက် ပြုံးစိစိနှင့် ပါ။ ဒီနေ့ ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နဲ့ အကျိုးရှိစွာ သုံးတတ်ကြဖို့ ဟောပြောပွဲလုပ်တာပါ။

မိုးမိုးဝါရဲ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် -

လျှံလေးတို့ ဦးစီးပြီးလုပ်ပေးတာလေ။ အခု လူမစုံသေးလို့ ထိုင်စောင့်နေကြတာပါ။

“ဟေ့ကောင် စံမြင့် ... အရင်ကလို ဟုတ်တာတွေရော ဟုတ်တာတွေရော ရောမချနဲ့ကွ။ အခု ကမ္ဘာကြီးက ရွာဖြစ်နေတာ မှား အမှန် သိပြီကွ”

“ကျော် ဘာမှားလို့လဲ ကိုထွန်းခင်ရယ်”

“မင်းပြောတဲ့ ခွက်အထစ်ဆိုတာ ဟုတ်မှမဟုတ်သဲကွ။ ခရက် အစ်လေကွာ ခရက်ဒစ်”

“ဟဲ ဟဲ ကိုထွန်းခင်ကလည်း ကျော် သိပါတယ်ဗျ။ အသစ် အဆန်းလေးဖြစ်အောင် ထွင်ကြည့်တာ”

“ငယ်”

“ငို ငို”

“ခစ် ခစ်”

မိုးမိုးဝါ အသံထွက်အောင်ရယ်မိလေတော့သည်။ လိုက် ဆည်းလိုက်တဲ့ နှစ်ယောက်ပါပဲ။

နုသစ်ရဲ့အမေကတော့ -

ဟောပြောပွဲကို အစောဆုံးရောက်လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှာ နေရာ ဆုထားသည်လေ။ ဒီဖေ့စ်ဘွတ်သုံးလို့ သမီးဖြစ်သူ မိုက်လုံးကြီးသွား ဆည်လို့ဆိုနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပညာပေးရင် ပညာယူပြီး

မသိသေးသူတွေကို မျှဝေချင်သည်လေ။

“စံမြင့်”

“ဂျာ”

“မင်းက ဘာထင်လို့ ဘယ်သူ့ကို ခရက်ဒစ် ပေးတာလဲ”

“ကိုထွန်းခင်ကို ခရက်ဒစ်ပေးတာလေ။ ဒီ ဟောပြောပွဲလေး

အကြောင်းတင်တာ ခင်ညားက ဦးသွားတာကိုး”

“ရွာလူကြီးဖြစ်ပြီး ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့၊ တကယ်ဆို မင်က

စံပြအဖြစ်နဲ့ ခုံခုံညားညား တည်တည်တံ့တံ့ နေရမှာကွ”

“ကျော်နာမည် စံပြဟုတ်ဘူးလေ။ စံမြင့်ပါလျ”

“ဟောင့်”

“ဂျာ”

“မင်းနာမည် ခေါ်နေတာမဟုတ်ဘူးကွ။ စံပြဆိုတာ နမူနာ ယူစရာအဖြစ် နေပြခိုင်းတာ။ ရှေ့ကနွားလား ပြောင့်ပြောင့်သွားမှ နောက်နွားတစ်သိုက် ပြောင့်ပြောင့်လိုက်မည်တဲ့”

“ဟု ဟု”

“ချောင်းဆိုးနေတာလား”

“ဟု ဟု”

“ကွမ်းရွက်ပုံသောက်”

“ငယ်”

“ကဲ ကဲ ... လူစုံလူနီးပါးဖြစ်နေပြီ။ မလာတဲ့သူတွေကို လာတဲ့သူတွေက လက်ဆင့်ကမ်းပြီးပြောပြပေးကြပါ။ ဟောပြောပွဲ အစီအစဉ် စပါမယ်”

လျှံလေးအသံကြောင့် စကားပြောသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွား လေတော့သည်။ မိုးမိုးဝါက ထရပ်ပြီး -

“အားလုံးပဲ မင်လာပါရှင်”

“မင်လာပါ”

“ကျွန်မ ဟောပြောပေးမယ့် ခေါင်းစဉ်လေးကတော့ နှစ်တွတ်နဲ့ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီဟောပြောပွဲ လေးကို လုပ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ကျွန်မ ဒီရွာကို ရောက်လာ တတည်းက အမြင်မတော်တာ အကြားမတော်တာတွေ တွေ့နေရ ဆော့ နောက်ထပ် ဒီလိုမျိုး ထပ်မဖြစ်စေရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလို ဟောပြောပွဲလေး လုပ်ချင်တယ်လို့ လျှံလေးကို ပြောပြဖြစ်ပါ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအားလုံးရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ဒီပွဲလေး ဖြစ်မြောက်လာပါပြီရှင်”

“ဟင်္ဂင်္ဂ”

မိုးမိုးဝါ ဟောပြောနေစဉ် အချို့က စိတ်ဝင်တဲစားနှင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြပြီး အချို့ကတော့ တီးတိုး တီးတိုးနဲ့ အတင်းတုတ်ကြသည်ပေါ့လေ။ လူဆယ်ယောက် စိတ်ဆယ်နှုတ်စီရိုက်ဆယ်မျိုးခွံ ကိုယ်ပြောတာကို ဆယ်ယောက်စလုံး လိုက်နာဆောင်ရွက်လိုက်နာမည်။

ဆယ်ယောက်ထဲကနေ ...

ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲ အသိတရားရရ၊ လုံးဝ မျက်စိပိတ်မိတာထက်စာရင်

မျက်စိတစ်ဖက် ပွင့်သွားမယ်ဆို

မိုးဝါ ကျေနပ်ပါသည်လေ။

အခန်း (၂၂)

ဟောပြောပွဲပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာပြီးသည့်နောက် ဦးစံမြင့်နဲ့ ဦးထွန်းခင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိကြသည်။ အယူတိမ်းရင် နတ်စိမ်းဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ သူတို့က ဖေ့စ်ဘွတ်အသုံးအနှုန်းတွေသုံးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခေတ်မီလှပြီထင်နေကြတာလေ။

အခု

မိုးမိုးဝါပြောပြသွားတာတွေကို နားထောင်ပြီး ရေလိုက်လွဲတဲ့ငါး ဖြစ်နေသော ကိုယ်တွေအဖြစ်ကိုတွေ့ပြီး ရှက်မိသွားတာ အမှန်တကယ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဟောပြောပွဲပြီးတော့ လျှံလေးအိမ်သို့

၁၇၆ မိုးစက်ပွင့်

လိုက်သွားကြပြီး -

“အခုလို ပညာပေးဟောပြောပွဲလုပ်ပေးတဲ့ ဆရာမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကကယ့်ကို အသိတရား ရပါပြီ”

“ဆရာမလို့ မခေါ်ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မလည်း တတ်နိုင်တဲ့တက်က ကူညီအလင်းပြပေးတာပါ”

“ဟုတ်တယ် တူမကြီး၊ ဦးလေးတို့ တူမကြီးကို တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဖေ့စ်ဘွတ်က စကားတွေကိုသုံးမှ ခေတ်နီ တယ်လို့ထင်ပြီး ဦးလေးတို့ သုံးနေမိတာ။ တကယ်တော့ မြန်မာစာကို ဦးလေးတို့ တန်ဖိုးထားထိန်းသိမ်းရမူပါ။ အခု ဦးလေးတို့က ကိုယ့် မြန်မာစာကို ပြန်ပြီးဖျက်ဆီးနေမိကြတာပါကွယ်”

ခုမှပဲ ဦးစံမြင့်ရော ဦးထွန်းခင်ရော စကားပီကြတော့သည် လေ။

“အမှားသိရင် အမှန်ပြင်လို့ရတာပဲ ဦးလေးတို့ရယ်။ ဖေ့စ် ဘွတ်မှာသုံးနေတဲ့ ‘ဟု’၊ ‘ကျော်’၊ ‘ဂျာ’၊ ‘ခလိန်း’၊ ‘ခိုခို’၊ ‘ညလေး’ ဆိုတာတွေက မြန်မာစာနဲ့ရေးပြီး မြန်မာစကားမဟုတ်တဲ့ အဖျက်စာ လုံးတွေပါ”

အလင်းခြယ်သောကောင်းကင် အမှောင်ကိုသက်ဆင်းစေသောကျွန်း ၁၇၇

ဦးစံမြင့် မိုးမိုးဝါကို တကယ်လေးလေး ဘာကြောင့် ဆရာမ ဆေးကလွဲပြီး အခြားနာမ်စားနဲ့ ခေါ်ဖို့ ပိုးစပ်က မဝံ့ရပါပေ။

“ဦးလေးတော့ နောက်ကို အဲဒီစကားတွေ မသုံးတော့ဘူး ဆို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဆရာမလေး။ နောက်လည်း အမြင်မတော် အကြားမတော်တာရှိရင် ဆုံးမပါ ဆရာမလေး။ ဦးလေးအကောင့်ကို ဆရာမလေး အပ်ပေးပါနော်”

“ဟာ ဦးလေးကလည်း ဘယ်နှယ် ဆုံးမပါလဲ။ ငရဲကြီးကုန် ဆော့မှာပဲ”

“လေးစားလို့ ပြောမိတာပါ ဆရာမလေးရယ်”

မိုးဝါ တကယ့်ကို ဝိတိဖြစ်ရပါသည်လေ။ လူကြီးတွေ အမြင် နှစ်ခုသလို လူငယ်တွေကိုလည်း လမ်းမှားမရောက်ရအောင် နားလည် စေချင်ပါတယ်လေ။

“ဆရာမလေးသာ အရင်က ရောက်လာပြီး ဒီလိုမျိုးတွေ ပြောပြခဲ့ရင် အစိုးသမီးလေး အခုလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဒေါ်ခင်စိန်တစ်ယောက် မျက်ရည်တွေဝဲလာလေတော့သည်။ သမီးဖြစ်သူ နုသစ်ကို သတိရမိသွားပြန်ပြီပေါ့လေ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ကြောင့် လုံးတော့ ပုဒ်မမတင်ပါဘူး။ ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးတာ နည်းစနစ်မမှန်ကန်ခဲ့လို့

အကျိုးရှိရှိ မသုံးတတ်လို့ အခုလို ဖြစ်သွားရတာပါလေ။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ရွာမှာ ဖွဲ့စည်းတဲ့အဖွဲ့ကို အကျိုးရှိရှိ မသုံးတတ်လို့ ဖော်ပြလည်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီ။ နုသစ်လည်း ပျောက်သွားတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေ ဘာများဖြစ်ကြဦးမလဲ မသိပါဘူးဟာ”

“နောက်ထပ်မဖြစ်ရအောင် တော်တို့လူကြီးတွေက သွန်သင်ဆုံးမရမယ့်တာဝန်တွေရှိတယ်လေ ကိုထွန်းခင်ရဲ့”

ဒေါ်ခင်မြက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ ဦးလေးတို့အကောင့်တွေကို စာပေ ဗဟုသုတမျှဝေပေးတဲ့ အကောင့်တွေ အပ်ပေးခဲ့ပါမယ်။ ပြီးတော့ သတင်းအချက်အလက်လို့ရတာ၊ သုတရသ စာအုပ်ဖတ်လို့ရတာတွေ ဝင်ပေးခဲ့မယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါ တူမကြီးရယ်”

“အရီးခင်စိန် အရီးခင်စိန်”

“ဟင်”

“အရီးခင်စိန်”

ဒေါ်ခင်စိန်နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း သုတ်သီဆရာပြာနှင့် လာနေသူက ကိုဝင်းဌေးပါ။ ပုဆိုးတိုတိုနှင့် ဘာလေး

အရေးကြီးလာတယ် မသိပါဘူး။ အကျိုးမပါ ကျွန်ုပ်လားနဲ့ပါ။

“ဟဲ့ ဝင်းဌေး ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် အရီးကိုလာခေါ်တာ”

“ဟေ”

“မြန်မြန်လာ အရီး”

“ဘာတွေအရေးကြီးလို့လဲ ဝင်းဌေးရဲ့”

“နုသစ် ပြန်လာတယ် အရီး”

“ဟင်”

“နုသစ်ပြန်လာပြီ”

“နင် နင် တကယ်ပြောတာလား ဝင်းဌေး”

“ဟာ တကယ်ပေါ့ အရီးရ။ မြန်မြန်လာပါဆို”

“သမီး”

ဒေါ်ခင်စိန်တစ်ယောက် သမီးပြန်လာပြီဆိုတာနှင့် ရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲဖြစ်ကာ ဝဝတုတ်တုတ် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် ထပြေးတာ မြန်မြန်ပြန်ပါပဲ။ ပခုံးပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ တဘက်ပြုတ်ကျတာကို တောင် ပြန်မကောက်တော့ပေ။

ဒါ သမီးဖောပေါ့။

မိဘဆိုတာ သားသမီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် နေရာတကာမှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်နေပြီး သားသမီးအတွက် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်မည် သူ့ရဲကောင်းတွေပါလေ။ အိမ်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်ခင်စိန် နုပူးကနွေး တွေကိုပင် မသုတ်နိုင်ပဲ။

“သမီး သမီး ဘယ်မှာလဲ”

“-----”

“သမီး”

“အမေ”

အိမ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့လို့ ၎င်းတုတ်လေးထိုင်စောင့်နေ တဲ့ နုသစ်၊ အမေ့ကိုမြင်တော့ ထလာပြီး ပြေးဖက်လေတော့သည်။

“အမေ”

“သမီး”

“အဟင်း”

“အမေ့ သမီးပြန်လာပြီ၊ ငါ့သမီးလေး ပြန်လာပြီ။ အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာသမီးရယ်။ အီး ဟီး”

ဒေါ်ခင်စိန်ရော နုသစ်ပါ ပိုကြပါလေတော့သည်။ မိုက်လုံးကြီး လှချေလားလို့ အပြစ်တင်ရမယ့်အစား နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုတာသည်

ဘာတိုင်းရဲ့ မေတ္တာတရားပါလေ။ တောင်းဆိုပလုံးဆိုသော ပစ်ရိုးထုံးစံ နှိတ်တယ်။ သားသမီးဆိုကို ပစ်ရိုးထုံးစံမှ မရှိပဲလေ။

“အမေ”

“သမီးလေး နေကောင်းတယ်နော်။ နေကောင်းလားဟင်း၊ မှက်နှာလေးက ချောင်ကျသွားလိုက်တာ”

နုသစ် ခေါင်ညှိတ်လိုက်ပြီး -

“သမီး... သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေ၊ သမီးအပိုက်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဒေါ်ခင်စိန် သမီးရဲ့မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ညှိတ်ကိုင်လိုက်ပြီး -

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ သမီး အမေတို့ဆီကို ပြန်လာ တာကိုပဲ အမေဝမ်းသာလှပါပြီကွယ်”

ဒေါ်ခင်စိန် လောလောဆယ်အဖို့မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဒီစကား ပြောနိုင်ပါသည်လေ။ နောက်မှပဲ ဒီလိုထပ်မဖြစ်ဖို့ သွန်သင်ဆုံးမ တော့မည်လေ။

အခန်း (၂၃)

“မမ”

“သောင်းမေ”

“သောင်းမေ မမကို မကြာမကြာ ဖုန်းဆက်မယ်နော် မမ”

မိုးမိုးဝါ ခေါင်းညိတ်ပြီး သောင်းမေ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်စ

တွေကို သုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“မငိုနဲ့လေ သောင်းမေ့ရဲ့။ မမနဲ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ကနေ စာပို့

ပြီး စကားပြောလို့လည်းရတယ်။ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလို့လည်း ရတာပဲဟာ”

“အဲဒါက အခုလို မျက်နှာမြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ မမရဲ့”

“ဒေါ်လေးလည်း မိုးပြန်မယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်။ သမီးကို ဒေါ်လေးတို့က သမီးအရင်းလို ချစ်နေတာပါ”

“ဒေါ်လေးရယ် ... မိုးက ဧည့်သည်ပဲလေ။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပဲပေါ့”

မိုးမိုးဝါကို အားလုံးက သံယောဇဉ်တွယ်နေကြသည်လေ။ အိမ်ကုန်ပြန်လို့ လက်ဆောင်တွေပေးကြပေမယ့် မိုးဝါ ဘာမှမယူပေ။ အတန်အတန်ကို အသိအမှတ်မပြုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သယ်ရမှာက သွယ်ကူလို့ပါ။

“မမ စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်မနေကြပါနဲ့ဗျာ။ မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့”

သူများကိုသာ ပြောရတယ်။ လျှံလေးလည်း မမပြန်မယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းပေ။

“ကဲ မမ နောက်ကျနေမယ် သွားကြရအောင်”

“အင်း... သွားကြမယ်လေ”

မိုးဝါ ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး -

“အားလုံးပဲ၊ မိုးကို သွားခွင့်ပြုကြပါဦးနော်”

“နောက်လည်း အလည်လာခဲ့ဦးနော် တူမကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ မိုးသွားမယ်နော်”

“အေး အေး”

“ဝူး ဝူး”

လျှံလေး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လေတော့ မိုး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိပေ။ ဒီရွာလေးကို မခွဲချင်ပေမယ့် မိုးက ညဉ့်သည်ဆိုတော့ အချိန်တန်လို့ အိမ်ပြန်ရမှာပဲပေါ့။ ဆောင်းက မိုးကိုလာပြီး နှုတ်တောင်မဆက်ပေ။

ငိုမိမှာ စိုးလို့တဲ့။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ သစ်တစ်ပင်လိုပါပဲ။ အတက်လွန်ပြီး အဆင်းခက်သလို တွယ်တာရတာ လွယ်သလောက်၊ ငြိမ်တောက်ရုံနဲ့ ခက်ခဲလွန်းပါသည်။

“ဟာ ဆရာမလေး၊ ဆရာမလေး ခဏနေပါဦး”

မြို့ထဲကနေ ပြန်လာတဲ့ ဦးစံမြင့်က လျှံလေးတို့ဆိုင်ကယ်ကို အတင်းတားလေသည်။ လျှံလေးက ဆိုင်ကယ်ရပ်ပေးလေတော့ ဦးစံမြင့် သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် လျှောက်လာကာ -

“ဆရာမလေးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တွေ သွားဝယ်တာ။ ရော့ ဆရာမလေး ယူသွားပါဗျာ”

ဦးစံမြင့်က ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလေသည်။ နှစ်ပိသသာဆိုတော့ ဝန်ကျယ်တာပေါ့။ မိုးမိုးဝါ သယ်ရမှာမို့လို့ ဘယ်သူ ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကိုမှ ယူမလာခဲ့တာလေ။ အခုလည်း မယူချင်ပေ။ ရှက်လို့မဟုတ်ပါဘူး သွားရလာရတဲ့နေရာမှာ ကရိကထ များလွန်းလို့ ပါ။

စေတနာကို တန်ဖိုးထားပေမယ့် -

ခရီးပန်းလာရင် ကိုယ့်အဝတ်အိတ်တောင် မသယ်ချင်ဘူးလေ။

“နေပါဦး ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့”

“ယူပါ ဆရာမလေးရယ်၊ ဦးလေးရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုပေးပါနော်”

ထပ်ငြင်းလို့မကောင်းတာမို့ မိုးဝါယူလိုက်ရလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးပါ ဦးလေး၊ မိုးကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမလေး”

လျှံလေး မမမိုးဝါးစီးတဲ့ကားထွက်သွားမှပဲ ပြန်လာခဲ့တော့
သည်။ နေဝင်နေပြီဆို ဆိုင်ကယ်မီးဖွင့်ပြီး ဆေးရုံဘက်လမ်းသို့ ချိုးကျွေ့
လိုက်သည်လေ။ အိမ်ကမှာလိုက်တာ ဘူဆီးကြော်ဝယ်လာခဲ့ပါတဲ့။
ဒါကြောင့် ဘူဆီးကြော်ဆိုင်ရှိရာဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့တာပါ။ မမမိုး
ကို ကားကိတ်ကနေမဟုတ်ဘဲ တာဆုံကနေစီးခိုင်းတာမို့ အခု ဆေးရုံ
ဘက်လမ်းကနေ လျှံလေးပြန်ခဲ့ရတာပါလေ။

ဆိုင်ကယ်မီးရောင်ထဲကို တိုးဝင်လာတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခု
ကြောင့် လျှံလေး စိတ်ထဲထင်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ အဖြူအစိမ်း
ဝတ်ထားတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်ထဲမှာလည်း ထမင်းချိုင့်
ကို ကိုင်ထားလို့လေ။ ငိုနေတာ ထင်ပါရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ လျှံလေး
ဆိုင်ကယ်ကို ကောင်မလေးအနားမှာ ရပ်လိုက်လေလျှင် -

“ဟင်”

မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်မိတော့ လျှံလေးရင်ထဲ
နင့်နင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကေသီ”

“ဟင့်”

“ကေသီ ညည်း ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာ
လဲ။ ဟာ ညကြီးမင်းကြီးဟာ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဟင့် ဟင့်”

“ကေသီ”

“ဟီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လေးလေးကိုပြောစမ်း။ ညည်း ဒီမှာ တစ်
ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ပြောစမ်း။ ဟာ ညဘက် ရောက်
နေပြီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခပါပဲ”

“လေးလေး”

“ပြောလေ”

“သမီး သမီး အိမ်မပြန်ခဲ့ဘူး လေးလေးရယ်။ ဟိုလူကြီးက
သမီးကို လာခေါ်မယ်ဆိုပြီး အခုထိရောက်မလာဘူး”

“ဟင်”

“သမီး အိမ်ပြန်ရင် ဖေဖေကသတ်မှာ”

“ဟာ”

လျှံလေး လောလောဆယ်အဖို့မှာ ခေါင်းပူသွားလေတော့
သည်။ ဒီအရေးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ့မလဲ။

ဒီအရွယ်လေးက ဒီလိုလုပ်ရမလားလို့ ကလေးကို အပြစ် မတင်ပါဘူး။ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်တဲ့ကောင်ကိုပဲ သတ်ပစ်လိုက် ချင်တာ။

“သမီးသေချင်တယ် လေးလေးရယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလို စိတ်ထင်ရာလျှောက်မလုပ်ရဘူးလေ ကေသီရဲ့။ ဘာလို့သေရမှာလဲ။ ဒီမှာ ကေသီ”

“-----”

“မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ရိုက်ဆုံးမချင်ဆုံးမမယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ ရိုက်တာ။ အသား နာရကျိုးနပ်တယ်လေ။ သားသမီးကို သတ်ပစ်တဲ့အထိ ဘယ်မိဘမှ မရက်စက်ဘူး။ အေး ချစ်လှချေရဲ့လို့ လိမ်ညာပြောပြီး ပန်းကောင်း အညွန့်ချိုးချင်တဲ့ကောင်တွေကြောင့်သာ ဒုက္ခရောက်မှာ။ ကေသီ လေးလေးနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင့်အင်းမလုပ်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ လာ။ နင့်အဖေ နင့်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့စေရဘူး။ လေးလေးတာဝန်ယူတယ်။ လာ ပြန်မယ်”

လျှံလေး ကိုယ့်တူမသားချင်းအရင်းလို သဘောထားပြီး ကေသီကို လက်ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ကလေးဆိုတော့ မိုက်ရှူးရဲဆန်ပြီး အခုတော့ ကြောက်နေပြီပေါ့လေ။ ဒါ ဒီကလေးဘဝက ကြီးမားသော သင်ခန်းစာရလိုက်ခြင်းပဲပေါ့။

အခန်း (၂၄)

“ခွေးမ မိဘက ပညာတတ်စေချင်လို့ ကျောင်းထားပေးတယ်။ ဒါက ပညာမရှာဘဲ ခွေးဇာတ်ခင်းတယ်။ နင့်ကိုငါ သတ်မယ်”

“ကိုပေါက်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုပေါက်ကြီး”

ကိုပေါက်ကြီးက ဓားကိုထဆွဲလေတော့ လျှံလေး ကိုပေါက်ကြီးကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ပြီး ချုပ်ထားလိုက်လေသည်။ ကိုပေါက်ကြီးက လျှံလေးထက် အရပ်လည်းပု၊ ပိန်လည်းပိန်တော့ လျှံလေးဖက်ထားတာနှင့် မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။ မမြင့်ကြည်ကတော့ သမီးဖြစ်သူကေသီကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်နေအောင်ဖက်ထားပြီး-

သူ့ကိုယ်နှင့် ကာကွယ်ထားလေသည်။ ဖအေဆိုတာမျိုးက အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲမယ်ဆိုတဲ့ လူတွေအများသားလား။ အမေဆိုတာက အရာရာမှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ သားသမီးကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနာကျင်စေချင်သူတွေ။

“အီး ဟီး”

“ဖယ်စမ်းပါ လျှံလေးရာ။ မိဘမျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်ပြီး အရှက်ခွဲချင်တဲ့ကောင်မ။ သေမှအေးမှာ”

“ကိုပေါက်ကြီး စိတ်ထိန်းလေဗျာ”

“ဒီမှာကိုပေါက်ကြီး”

“ဘာလဲ နင်ဖယ်စမ်းမြင့်ကြည်”

“ရှင် ကျွန်မသမီးကို သတ်စရာမလိုဘူး။ ဒီအရွယ်က စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်ရှင့်။ ကလေးဆိုတာ စိတ်က တိမ်းလွယ် ယိမ်းလွယ်ပဲ”

“ဘာခုမှ ကလေးလဲ။ ငါ တယ်မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဒီအရွယ်က မြူဆွယ်ရင်ပါတာပဲလေ။ သူများသားသမီးကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတဲ့ကောင်ကိုပဲ သတ်မစ်ချင်တာ”

“နင်လည်း မလွယ်ဘူးမြင့်ကြည်။ သမီးမိန်းကလေးမွေး

ထားပြီး သွန်သင်ဆုံးမတာ ညံ့ဖျင်းလို့ ခုလိုဖြစ်တာ။ နင့်ကိုပါ သတ်ရမှာ”

“လာ သတ်၊ သတ်ပါ ဟုတ်တယ် ကျွန်မ ဆုံးမမှု သွန်သင် မှု ညံ့ဖျင်းခဲ့တာပါ။ အီး ဟီး”

ဒေါ်မြင့်ကြည် အခုလိုဖြစ်တော့ တကယ့်ကို နောင်တရတာပါ လေ။ သူမ သမီးကို ဖုန်းဝယ်ပေးမိတာ မှားတာပေါ့။ ဘီတော့စ် ဆိုလား ဘီတက်ဆိုလား သုံးပြီး အတုယူမှားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ နောက်ဆို အခုလောက် အလိုလိုက်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

အခုဆို ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြေးတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကဲ့ရဲ့ ကြတော့မည်လေ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အပြောခံလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာ ပေါ့။ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်လို့ပဲ တွေးရတော့မည်လေ။

“အခုမှ ပြောမနေနဲ့။ အသုံးမကျတဲ့မိန်းမ”

“ကိုပေါက်ကြီး”

“တောက်”

“ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်ပါ ကိုပေါက်ကြီး။ ပြီးရင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားတွေက ဟုတ်လား မဟုတ်လားဆိုတာကို ခင်ဗျား စဉ်းစားပါဗျာ”

“-----”

“ပြီးမှ ကိုပေါက်ကြီးဆုံးဖြတ်ပါ”

စောစောက ပေါက်တော့မယ့်မြေလို တရှူးရှူးနှင့် ဒေါသ ထွက်နေတဲ့ကိုပေါက်ကြီးတစ်ယောက် သက်ပြင်းကို ‘ဟင်း’ ခနဲချပြီး စိတ်လျှော့လိုက်လေတော့သည်။ ဒေါသကြောင့်လား စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ်ဖြစ်သွားတာပါ။ တကယ်တမ်းမှာ -

ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်သူက သတ်ရက်မှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ အလိုလိုက်တာကို အမိုက်စော်ကားတာပေါ့။

“ကလေးက စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်မို့လို့ မိုက်မိတာပါ ကိုပေါက်ကြီး။ ဒါကို မိဘက မိုက်တယ်ဆိုပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေရင် သူ စိတ်ညစ်ပြီး စိတ်ထွက်ပေါက် ရှာသွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်လို စိတ် ထွက်ပေါက်ရှာမလဲဆိုရင် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွား တာမျိုး”

“ဟင်”

“ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာမျိုး လုပ်ရင် ကိုပေါက် ကြီးတို့ပဲ ရင်ကျိုးရမှာ”

ကိုပေါက်ကြီး လှုံလေးကို အလန်တကြားပုံနှင့် ကြည့်လေသည်။ အဲဒီလိုမျိုး တကယ်ဖြစ်သွားရင်လို့ တွေးမိလိုက်ရုံနှင့် ကိုပေါက်ကြီး သည်းခြေပျက်မတတ် ခံစားသွားရသည်လေ။ ရင်ထဲမှာ စူးဆဲနှင့်ခနဲပါပဲ။

“တကယ်ဆိုရင် အခုချိန်မှာ ကလေးက စိတ်ညစ်နေတာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေတာပျ။ ဒါကို အခုလို သတ်မယ် ဖြတ်မယ် လုပ်ပြနေမယ့်အစား ကလေးကို အားပေးကြရင် မကောင်းဘူးလား ပျ။ ဒါမှ ဒီကလေးက စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး သူ့အမှားကို သူသိလာမှာ အခုကိစ္စက သူ့အတွက် တစ်ဘဝစာ မှတ်ထားလောက်တဲ့ ကြီးမားသော သင်ခန်းစာတစ်ခုပါ”

ကိုပေါက်ကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာလေတော့သည်။ ငါ့သမီးလေးဖြစ်ရလေခြင်းလို့ပေါ့။

“ကလေးကို နှစ်သိမ့်ပေးပါ ကိုပေါက်ကြီးရာ၊ မဆူပါနဲ့”

“ငါ ငါ နားလည်ပါပြီ လှုံလေးရာ”

“-----”

“ငါ့သမီးလေး နောက် ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြီး ဆုံးမမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီးအတွက် ငါက

အလင်းခြယ်သောကောင်းကင် အမှောင်ကိုသက်ဆင်းစေသောကမ္ဘာ ၁၉၅
သူရဲကောင်း။ ငါ့သမီးရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ဂုဏ်တည်သွားမယ်
ဘွာ”

လှုံလေး နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလာပြီး ကိုပေါက်ကြီးရဲ့ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုပေါက်ကြီးရာ”

ကိုပေါက်ကြီး မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး -

“သမီး”

“အင်”

“ဖေဖေသမီးလေးရယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူက သမီးပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မမြင့်ကြည် သမီးကိုယ်လေးကို ဖက်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။ ကိုပေါက်ကြီး သမီးဖြစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲပွေ့ထားပြီး-

“သမီး နောက်ကို မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရဘူးနော် သမီး။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ရင် ပြုကြမှာပဲဆိုတာ ဖေဖေနားလည်တယ်။ ပညာဆိုတာ ငယ်တုန်းရှာရတာ သမီးရဲ့။ ပညာရေးကိုပဲကြိုးစားသင်ယူပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဖေဖေပြောနေတာတွေက ငါ့သမီးလေးရဲ့ ဘဝရှေ့နေ အတွက် စေတနာသက်သက်နဲ့ ပြောနေတာပါ သမီးရယ်”

“သမီးနားလည်ပါတယ် ဖေဖေ။ နောက်ကို သမီး ဖေဖေ့ မေမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“သမီးရယ်”

လျှံလေး ကိုပေါက်ကြီးကို နားချရကြိုး နပ်ပါသည်လေး အမှားကိုသိလို့ အမှန်ပြင်တဲ့လူက အစကတည်းက တော်တဲ့သူထက် ပိုတော်ကြသည်ဆိုတော့ -

ကေသီတစ်ယောက်

လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး သိပ်တော်တဲ့သမီးကောင်းရတနာလေး

ဖြစ်ပါစေ။

အခန်း (၂၅)

လျှံလေး၊ ဆောင်းနဲ့ချိန်းထားတာမို့ ဘုရားရင်ပြင်ပေးကနေ စောင့်နေလိုက်သည်။ လျှံလေးရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆောင်း ရောက်လာလေလျှင် -

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားလျှံလေး”

“အင်း ကြာပြီ၊ နင့်ကိုစောင့်ရင်းနဲ့ ငါ ဆံပင်များဖြူသွား တော့မလားလို့”

“လာပြီ စကားကို အကောင်းမပြောဘူး”

“အဟဲ့ စတာပါဟာ ချစ်လို့”

“ဟွန်း”

ဆောင်းက မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး လျှံလေးဘေးမှာ ထိုင်ထိုင်လေသည်။ ဆောင်း လျှံလေးကိုပြောစရာရှိသည်လေ။ ဒါကြောင့် ချိန်းလိုက်တာပါ။

ချိန်းသာချိန်းရတယ် အားနာပါရဲ့။ လျှံလေးက အလုပ်ခပ်များများရယ်လေ။ သူ့အိမ်ကအလုပ်တွေလည်း လုပ်ရ၊ ရပ်ရေးရွာနေလည်း လုပ်ရနဲ့လေ။

“ကဲ ပြော ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဟင် ပြန်ချင်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နင်ပဲ ပြောစရာရှိတယ်ဆို။ ကြားချင်လို့ဟ”

လျှံလေး ဆောင်းပခုံးလေးကိုဖက်လိုက်တော့ ဆောင်းက ငြိမ်နေသည်လေ။ ချစ်သူတွေဆိုတော့ ဒါလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

“နင် မလေးရှားကို သွားမလို့ဆိုတာ ဟုတ်လားဟင်”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သောင်းမေပြောတာ”

ဆောင်း သောင်းမေပြောပြီးကတည်းက ဒီကိစ္စ လျှံလေးကို မေးချင်နေတာလေ။ လျှံလေးက မလေးရှားကိုသွားမလို့တဲ့။ ကြား

ကြားချင်း ရင်ထဲမှာ ဆိုသွားတာပါပဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ခွဲချင်တဲ့သူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် လက်ထပ်ပြီး အတူတောင်နေချင်တာ။

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း။ ဟိုမှာ အလုပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ မမမိုးအဆက်အသွယ်နဲ့ သွားရမှာ။ မမမိုးက စေတနာနဲ့ကူညီတာ။ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး ဆောင်း”

“လျှံလေးရယ် ... ကိုယ့်နိုင်ငံမှာလည်း အလုပ်တွေအများကြီးပါဟ။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်စမ်းပါ”

“ဆောင်း”

“ဘာလဲ နင်က သူများနိုင်ငံကို အထင်ကြီးနေတာလား”

“အထင်ကြီးလို့တော့ မဟုတ်ဘူးလေဟာ။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ခွဲခွာပြီး ဘယ်သူက သွားချင်မှာလဲ”

“ဒါဆို မသွားနဲ့”

“မသွားလို့မရဘူး ဆောင်း”

“ဘာ”

“သွားဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီ”

“အဲဒါ နင် ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ လျှံလေး။ ဘာလဲ ငါ့ကို အလေးမထားတာလား။ ချစ်သူဆိုတာ အဆိုးအကောင်း အကျိုး

အကြောင်းကို တိုင်ပင်ရမယ်လေ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မျှဝေခံစားပေးနိုင်ရမယ်။ အခုတော့ နင်က ကျွတ်”

ဆောင်း ကျွတ်ခနဲ လုပ်လေတော့ လျှံလေး မျက်နှာဖျက်သွားလေသည်။ ဒါကိုယ့်ကို စိတ်မရှည်တဲ့သဘောပဲလေ။

“ငါ ဘာကြောင့်သွားမယ်ဆိုတာ နင်သိလား”

ဆောင်း ကမဖြေပေ။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းက မသွားစေချင်ဘူးလေ။

လောကမှာ ငတ်လို့သေတဲ့မသာမှ မရှိတာ။ ကိုယ်နဲ့ အဝေးကြီးကို သူက ဘာလို့ထွက်သွားချင်တာလဲ။ ကိုယ်ကတော့ ဆံချည်တစ်မျှင်ခြားပြီးတောင် မဝေးချင်ခဲ့ဘူးလေ။

သူ့ကျတော့ -

ဆောင်းရဲ့ခံစားချက်ကို တွေးမပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား။

“ငါ နင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားချင်တယ် ဆောင်း။ မိဘကို ငါ အားမကိုးချင်ဘူး။ ကိုယ်ရှာတဲ့ငွေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ နင့်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“မလိုဘူး လျှံလေး။ အချစ်တစ်ခုကလွဲရင် နင့်ဆီက ငါ

ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ နင်က ငါ့ကို ငွေမက်တယ်လို့ ထင်နေတာလား လျှံလေး”

“မထင်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို နင်မသွားနဲ့ဟာ”

“မရတော့ဘူး ဆောင်း။ အားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီ”

“နင်ဟာ”

စိတ်ရှိ လက်ရှိနဲ့ ထုရှိက်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာက မျက်ရည်တွေကျပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရသည့်အဖြစ်ရယ်ပါလေ။ ဒါ နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ သူများတွေများ ဘာအကြောင်းရှိရှိ ချစ်သူဆန္ဒကို ဦးစားပေးကြသည်လေ။

လျှံလေးကတော့ -

သူ့ဆန္ဒကိုပဲ သူ့ဘာသာ ဦးစားပေးတဲ့သူ။ ဒါပေါ့လေ။

ဆောင်းက ပိုချစ်ရတဲ့သူကို။ ပိုချစ်တဲ့သူက အရာရာ အနှုံးပေးရတာ မဆန်းပါဘူးလေ။ တကယ်ဆို သူ မလေးရှားသွားမယ့်ကိစ္စ ဆောင်းကို ပြောပြသင့်တယ်။ အခုတော့ သူများပြောပြမှ သိရတာမဟုတ်လား။

“ဆောင်း”

“-----”

“မငိုပါနဲ့ဟာ။ ငါသွားမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝရှေ့နေ အတွက်ပါ။ တို့နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဘာအကြောင်းလဲဟာ။ လက်ထပ်ပြီးရင် ပါးစပ်ပေါက်တွေ မျက်လုံးတွေက တိုးလာမှာ မလွဲ မသွေဘဲလေ။ ငါက သားသား မီးမီးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးပါ ကြိုတွေးတာ ဟ”

“ဟာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကဲ”

“အ”

ဆောင်း ငိုနေသည့်ကြားမှ ရှက်သွားပြီး လျှံလေးပခုံးကို ထုပစ်လိုက်လေတော့သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အခုမှ ချစ်သူရည်းစား ထားဖူးတာ။ အဲဒါမျိုးတွေပြောတော့ ရှက်တာပေါ့။

“နင်ကလည်း ဒါ သဘာဝလေ”

“မသိဘူးမပြောနဲ့ အဟင် ဟီး”

“ဟာ ဆောင်း”

ဆောင်း ဟီးခနဲငိုချလိုက်လေတော့ လျှံလေး ပျာပျာသထဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ တကယ်တော့ လျှံလေးလည်း ဘယ်သွား ချင်မပါမလဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိဘပိုင်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ တင်

တောင်းပြီး လက်မထပ်ချင်ပါဘူး။

ဒါ လျှံလေးရဲ့မာနပါပဲ။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ရှာလို့ရတဲ့ငွေနှဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင် တယ်လေ။ ဒါကြောင့် မလေးရှားသွားဖို့ လျှံလေး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ပါ။

“နင်ကလည်းဟာ ငါ့ကို စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်ပြန်ပြီ။ မငိုနဲ့နော်။ ငါသွားမှာ တို့ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လေ ဆောင်းရဲ့”

“အဲဒါ နင် ငါ့ကို အစောကြီးကတည်းက ပြောပါလား”

လျှံလေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့သဖြင့် ခေါင်းကိုသာ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် ကုတ်လေတော့သည်။ လေတစ်ချက်အဝေမှာ ဆောင်းရဲ့ နဖူးပေါ်မှာကျနေသည့် ဆံနွယ်စတွေက လွင့်ခနဲ မြောက် တက်သွားတာ လျှံလေး မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကဗျာဆန်နေသည်ပေါ့ လေ။

ဘယ်လိုချော့ရမှန်းလည်းမသိ။

ဒါကြောင့် စချင်စိတ် ဖြစ်လာတာနှင့် ဆောင်းပခုံးကို ဖက် လိုက်ကာ -

“မိန်းမကလည်းကွာ ကိုက”

“ဘာ”

“ဟ”

ဆောင်း လှံလေးကိုယ်ကြီးကို တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

“ဘာမိန်းမလဲ နင်နော်”

“ဟာ ငါ နင့်ကိုပဲ ယူမှာလေ။ မြို့ကလူတွေလို ခေါ်ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မခေါ်နဲ့”

“ခေါ်မယ်”

“မခေါ်ပါနဲ့ဆို”

“မိန်းမရေ မိန်းမရေ ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်လည်း ခေါ်ရမှာ။ အခုကျင့်သားရအောင် ခေါ်ကြည့်တာ ဟီး”

ထပ်ပြောရင် ထပ်ခေါ်မှာမှန်း သိနေတာမို့ ဆောင်း မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

“ယောက်ျားကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“လှံလေးနော်”

“အစမ်းခေါ်ကြည့်လေ။ ဟီး နားဝင်ချိုလား မချိုလား နားထောင်ကြည့်ချင်လို့”

“ဘာလို့ ခေါ်ရမှာလဲ ခေါ်စရာလား”

“ခေါ်ပါဆို”

“မခေါ်ဘူး ... အဆင့်မကျော်နဲ့။ ဗိုက်ခေါက်လိပ်ဆွဲမှာ နော်”

လှံလေးရယ်ပြီး ဗိုက်ကိုပွတ်လေသည်။ နာသွားတဲ့ပုံစံ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်သေးသည်ပေါ့။ ပြီးမှ -

“ဒါဆို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ ဖြေ”

“မချစ်ဘူး”

“ဘာ”

“နားမကြားဘူးလား”

“တကယ်မချစ်ဘူးလား”

“အင်း”

ဆောင်း ပါးပြင်ပေါ်မှာ စိုစွတ်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ တားမရတော့လည်း သွားပေါ့။ လွမ်းနေရုံမှအပ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။

“တကယ်မချစ်တဲ့ကောင်မလေး တွေ့မယ်။ ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးရမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ကဲ”

လှုံလေး ဆောင်းရဲ့ ပါးပြင်နုနုလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နမ်းပစ်
လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က ပြောလိုက်သေးရဲ့။

“ကဲ ချစ်တတ်ပြီလား”

လိုလေ။

အခန်း (၂၆)

သောင်းမေနှင့်ဆောင်း နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော နှင့် ထင်းခွေနေကြသည်လေ။ လူ့ပြတ်တဲ့နေရာဆိုတော့ လူခွဲပြီး ဆင်းမခွေရဲ့ပေ။ ထင်းခွေနေရင်း စကားပြောသံကြားလို့ နှစ်ယောက် သား သွားချောင်းကြည့်လေတော့ ချုံပုတ်ဘေးမှာ ကောင်လေး သုံး ယောက်ပါ။

ဆောင်းတို့ရွာက ကောင်လေးတွေလေ။

ကျော်သူရရယ်၊ မျိုးဇော်ရယ်၊ ရှိုင်းမင်းဝေရယ်ပါ။ ဒီကောင် လေးတွေ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်ကြပါလိမ့်။ ဆောင်းနဲ့ သောင်းမေ တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး သောင်းမေက အရင်

မေးလေသည်။

“ဘာလာလုပ်ကြတယ် မသိဘူးနော်”

“ထင်းခွေတာ ထင်တယ်”

“ထင်းခွေတာဆို ထင်းခုတ်နေမှာပေါ့ဟဲ့”

“ခွေပြီးပြီ နေမှာပေါ့”

“နေဦး သူတို့ဘေးမှာ အထုပ်တွေနဲ့ ပလုတ်တုတ်ထောင်နဲ့ ခရုလာကောက်တာထင်တယ် ဆောင်းရဲ့”

ဆောင်း သောင်းမေပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်လေသည်။ သေသေချာချာကြည့်လေတော့ ကောင်လေးသုံးယောက်စလုံး ဖုန်းကြည့်နေတာ စူးစူးစိုက်စိုက်တွေပါ။ ဒီလောက်ဆို ဆောင်း ရိပ်စိုက်လေ။ သူတို့ ဘာကို ကြည့်နေသလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိပြီး -

“သောင်းမေ”

“ဟင်”

“တို့ပြန်ရအောင်”

“အေး”

နှစ်ယောက်သား ခြေဖွနင်း၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆောင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်လေးတွေ မြင်သွား

မဖြစ်ဘူးလေ။ ကလေးတွေဆိုပြီး လျှော့လွှာ လိုမှမရတာ။ သူတို့ ကြည့်နေတဲ့ ဗီဒီယိုက သူတို့စိတ်ကို အဆိပ်တွေလူးနေတဲ့အချိန်။

တွေးပြီး ရင်မောလိုက်တာ -

ဒီကလေးတွေမှာ ဒီလိုအကျင့်ဆိုးတွေ ရှိနေတာကို သူတို့ ဝိဘာတွေ မသိကြဘူးလား။ ဖုန်းဝယ်ပြီး အကျိုးရှိရှိ မသုံးဘဲ ရေလိုက်လွဲနေကြတာလေ။ ရေမြေ့လို အဆိပ်ပြင်းအောင် အဆိပ်ကျွေးနေတာ နဲ့အတူတူပါပဲ။

“ဆောင်း နင်ပင့်နိုင်ရဲ့လား”

ထင်းစည်းရွက်ကာနီးကို သောင်းမေက မေးလေသည်။ ထင်းတွေကများနေတော့ ဆောင်း ထင်းစည်းကို အသာ ‘မ’ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်ပင့်နိုင်မှာလဲ။ နင် ‘ပင့်’ ပေးလေ။ ပြီးမှ

နင့်ကိုငါ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ပင့်ပေးမယ်”

“အေးပါ”

ဆောင်း ထင်းစည်းကို ‘မ’ မယ်အပြုတွင် -

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုမှာ တို့ရွာက မမဆောင်းနဲ့ မမသောင်းမေ မဟုတ်လားကွ”

ကျော်သူရက အရင်ပြောလေတော့ ရှိုင်းမင်းဝေက မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ -

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး မျိုးဇော်က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ -

“တို့သွားရအောင်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲကွ”

“ကျွတ်”

မျိုးဇော် ခါးကိုကိုင်ပြီး အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ ပြောသည်မှာ-

“သူတို့က နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ တို့ကသုံးယောက်သေကွာ။ ဒါ တို့အတွက် အခွင့်အရေးပဲကွ”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ။ စားရက်ကြိုလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားလာတာထင်တယ် ဟီး ဟီး”

ကျော်သူရကပါ ထောက်ခံလေတော့ ရှိုင်းမင်းဝေက -

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

“ဖြစ်ချင်ဖြစ် မဖြစ်ချင်နေကွာ။ ဒီအနားမှာ တို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ကွာ။ သွားမယ် မျိုးဇော်”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်ကွာ”

“အေး သွားမယ်”

အရွယ်တွေက ဆယ့်လေးနှစ်သား ဆယ့်ငါးနှစ်သားတွေပါ။ မိဘတွေက လွှတ်ထားတော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်နေကြသည်ပဲ ဆိုပါတော့။ ချမ်းသာတဲ့လူတွေ သားသမီးတွေက ကျောင်းတက်ရတာ နှင့် ဖုန်းကိုင်ရတောင် စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့လေ။

ဒီကလေးတွေကျတော့ -

ကိုယ့်ဘာသာ ငါးရှာ ဖားရှာနှင့် ရတဲ့ပိုက်ဆံကိုစုပြီး ဖုန်းဝယ်ကြတာလေ။

မိဘတွေကလည်း ဒီကလေးတွေ ငါးရှာ ဖားရှာနဲ့ ရောင်းလို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို သုံးနေကြရတော့ ငါ့သားလေး ပင်ပန်းနေတာ သူလိုချင်တာလေး ဝယ်ပါစေဆိုပြီး ဝယ်ပေးကြတာလေ။

မိဘတွေကလည်း -

သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်နေကြတော့ မိဘနဲ့ သားသမီးကြား
မှာ ဆုံးမခန်းမရှိ၊ နွေးထွေးခြင်းမရှိ၊ စီးပွားရေးအဆင်မပြေမှုက စည်း
ခြားလိုက်သည်။

အခု

ကောင်လေးသုံးယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေမှာ ရမ္မက်ခိုးတွေ
ခိုကပ်နေလို့ပေါ့။

“ဟယ် ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဟိုကောင်လေးတွေ ဒီကိုလာနေပြီ ငါ
ကြောက်တယ်”

ထင်းစည်းက သောင်းမေပင့်ပေးလို့ ဆောင်းခေါင်းပေါ်ကို
ရောက်နေပါပြီ။ ဆောင်း ခေါင်းကိုလှည့်ကြည့်လို့မရတာမို့ -

“ဟုတ်လား သောင်းမေ”

“အေး တို့ပြေးမှထင်တယ် ဆောင်း”

“အဲဒါဆို ထင်းစည်းချပေးဦး”

“အေး”

“ဖြောင်း”

ခေါင်းပေါ်ကထင်းစည်းကို ပစ်ချပြီး ဆောင်းနဲ့သောင်းမေ
လက်ချင်းဖိဆုပ်ပြီး ပြေးကြလေတော့သည်။

“ဟာ ပြေးပြီ ပြေးပြီ”

“လိုက်မယ်ကွာ”

“လိုက်ကွာ”

သောင်းမေနဲ့ဆောင်း ပြေးရတာမောလာသည်။ နေကလည်း
အူသေး။ ပြေးနိုင်မှလွတ်မှာဆိုတော့ မောလည်းပြေးနေဆဲပေါ့လေ။
ဆမ်းမကြီးပေါ်ကိုရောက်မှ ကိုပေါက်ကြီးကိုတွေ့လေလျှင် အားကိုး
အကြီးစိတ်နှင့် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်တော့ -

ဆောင်း

ဒူးတွေမခိုင်တော့ဘဲ ဒူးထောက်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ ကောင်မလေးတွေ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ဟောဟဲ ဟောဟဲ”

“ဟဲ့ နင်တို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

ကိုပေါက်ကြီးမေးတာကို နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ပြီးမဖြေနိုင်

ကြပေ။

သောင်းမေက ခေါင်းခါပြီး လက်ကာပြလေသည်။ ရင်ဘတ်

ကိုမိပြီး အသက်ရှူနေရတာ ဖုတ်လို့က် ဖုတ်လို့က်ပါပဲ။ အမောပြေ
လည်း ဒီကိစ္စက ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

ဘယ်လိုပြောထွက်ပါ့မလဲ။

ပြောပြရမှာ ရှက်စရာကြီးပဲဟာ။ ကိုပေါက်ကြီးကလည်း
သူတို့အမောပြေအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေသည်။ ဆောင်း
အမောပြေသလိုရှိတော့ ထရပ်လို့က်ပြီး -

“ကိုပေါက်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ ဟိုဘက်ရွာသွားမလို့၊ နင်တို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ
ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်မတို့ထင်းခွေသွားတာ”

“အင်း”

“ဆောင်း”

သောင်းမေက မပြောနဲ့ဆိုသောသဘောနှင့် ခေါင်းခါပြလေ
သည်။ ဆောင်းလည်း သဘောပေါက်တာပေါ့။

“တော တောဝက်နဲ့တွေ့လို့ ပြေးလာတာပါ ကိုပေါက်ကြီး”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တာလဲ။ အကောင်ဘယ်လောက်ကြီး
လဲဟ”

“အရွယ်မရောက်ကြသေးပါဘူး ကိုပေါက်ကြီးရယ်”

“ဟေ”

သောင်းမေ သူပဲဖြေပြီး သူပဲ ကိုယ့်ပိုးစပ်ကိုယ်ပြန်ပိတ်ပိ
သည်လေ။

“ဒါဆို သေးသေးနေမှာပေါ့။ အပေါက်ကလေးတွေထင်
ဘယ်”

“ပေါက်သလား လုံသလားတော့မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ကို
ထိုက်လို့ အခုပြေးလာတာ”

ပြောပြီး ဆောင်း အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ ကောင်
လေးတွေ နောက်ကနေ လိုက်လာတာ ပီလုပီလုနဲ့ အခုကျ ဘယ်
ဈာန်ကုန်ပြီ မသိဘူး။ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်လို့ ကျန်ခဲ့ပြီထင်ပါ။

“တောက် အဲဒါမျိုး တို့နဲ့တော့မတွေ့ဘူး။ တို့နဲ့တွေ့လို့က
တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့။ အဲ အပေါက်တွေဆိုတော့ ဘယ်နှစ်ကောင်
တွေ့တာလဲ။ တစ်ကောင်တည်းလား ဆောင်း”

“သုံးကောင်”

“သုံးကောင်တောင် ဟာ တို့နဲ့မတွေ့တာ နာလိုက်တာကွာ”
စောစောကတော့ မောလို့မပြောနိုင်တာ။ အခုကျတော့ ကို
ပေါက်ကြီးမေးတာကိုဖြေ ကိုပေါက်ကြီးစကားကြောင့် ရယ်ချင်ပက်ကို
ဖြစ်သွားသည်လေ။ ဆောင်းတို့ပြောတဲ့ တောဝက်ဆိုတာ
လူဝက်တွေမှန်းသာသိရင်
ကိုပေါက်ကြီး ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောပါ့မလား။

အခန်း (၂၇)

“သမီးရေ ဆောင်း”

“ရှင် အမေ”

“အခု ညည်း ဘာအိုးတည်ထားလဲ”

“ကုလားပဲဟင်းချက်မလို့ ကုလားပဲ ပြုတ်နေတာပါ အမေ။

အမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ပဲပြုတ်ထားတာဆို ထားခဲ့။ အမေ ဆက်ကြည့်လိုက်မယ်။
ကွမ်းခြံထဲမှာ ကွမ်းသွားချူးချေပါဦး။ အိမ်မှာစားဖို့ ကွမ်းမရှိတော့ဘူး။
ညည်းအစ်ကိုကိုခိုင်းမလို့ဟာကို ဖုန်းတစ်လုံး ခါးမှာထိုးပြီး ဘယ်သွား
ဖုန်းကိုမသိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

ဆောင်း မသွားခင် ပဲပြုတ်အိုးကို ဖီးတောက်အောင် မှုတ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခမောက်ကလေးဆောင်းကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ကွမ်းခြံက ရွာရဲ့နောက်ဖေးဘက်မှာလေ။ ခူးရောင်းပြီးပြီမို့ အခုက ရောင်းဖို့မရှိတော့ပေ။

အိမ်စားဖို့လောက်ပဲ ခူးလို့ရသည်လေ။

ဒီလိုပဲ နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ရင်တော့ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ခူးရောင်းရတာပေါ့။ ဆောင်း ကွမ်းခူးနေရတဲ့နေရာက လူသွားလူလာ သိပ်မရှိဘူးလေ။ ပြီးတော့ ခြံကလည်း အကျယ်ကြီးပါပဲ။ ကွမ်းခြံ ချထားတဲ့အပြင် ခြံထဲမှာ ပဲသီး၊ ဘူး၊ သခွား၊ မုန်လာတို့လည်း သူ့ ရာသီနဲ့သူ့ ရာသီအလိုက်စိုက်ရတာပေါ့။ ဖရုံ၊ ခရမ်းသီး၊ ကြက်ဟင်း ခါးသီး ဒါတွေကိုပဲ ရာသီအလိုက် စိုက်ပြီး ရောင်းစားတာလေ။

ဆောင်း

ဖုန်းပါယူလာသည်မို့ လျှံလေးကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“အေး ပြော ဆောင်း”

“နင် အခုဘယ်မှာလဲ လျှံလေး”

“အိမ်မှာလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆောင်း”

“အခု ငါ ကွမ်းခြံထဲမှာ ကွမ်းခူးနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ငါလာခဲ့ရမလား”

“အင်း၊ လာစေချင်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာကို”

“ဒါဆို လာခဲ့မယ်”

“မြန်မြန်လာနော်”

“အေးပါ”

“ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် မြန်မြန်လာခဲ့”

“အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပန်းကန်လုံးစီးလာခဲ့မယ်”

“ခပ် ခပ်”

ပြောပြီး လျှံလေးက ဖုန်းချသွားလေတော့သည်။ မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ်လေ။ လျှံလေးက လာမယ်ဆို ချက်ချင်းလာ လုပ်စရာအလုပ်ရှိရင်လည်း အကြွေးမထားတတ်ပေ။ ချက်ချင်းလုပ်တဲ့ လူမျိုးလေ။ ဆောင်း ဓာတ်ပုံမရိုက်ဖြစ်တာတောင် ကြာလှပေါ့။

လျှံလေးလာရင်တော့

ကွမ်းခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ဟု စိတ်ကူး ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ လျှံလေးနဲ့ ဆောင်း တစ်ခါမျှ ဓာတ်ပုံအတူ တွဲမရိုက်ဖူးပေ။

“အမေ”

ဆောင်း စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်းမှာပဲ နောက်ကနေ ကိုယ့်ခါးကို တစ်ယောက်ယောက် ဖက်တာ ခံလိုက်ရသည်မို့ လှည့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတော့ လှည့်ကြည့်လို့မရပေ။ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားတာမို့ ကိုယ်ကလှည့်မရတာပါ။ လှုံ့လေးလားလို့ တွေးကြည့်ပြီးမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆို

လှုံ့လေးက အရက် ထန်းရည် လုံးဝမသောက်တတ်ပေ။

အခု ဆောင်းနာခေါင်းထဲကို ထန်းရည်နံ့က တိုးဝင်လာတာကိုး။

“ဘယ်သူလဲ ဖယ်စမ်း လွှတ်”

“အ”

ဆောင်း နောက်ကလူရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို တံတောင်နဲ့တွတ်ထည့်လိုက်တော့ ဆောင်းကိုယ်လေး ရင်ခွင်တစ်ခုထဲမှ လွတ်သွားလေသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ အရင်မကြည့်ဘဲ ဆောင်း စောစောက သူမ ခလုတိုက်မိလိုက်တဲ့ အုတ်ခဲပိုင်းကို သတိရပြီး ပြေးကောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ တစ်ဖက်လူကိုကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင်”

“-----”

“ရှိုင်းမင်းဝေ”

“မမဆောင်း”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ ရှိုင်းမင်းဝေ။ အခု ငါ့ရှေ့ကနေ ထွက်သွားစမ်း”

“ကျွန်တော် မမဆောင်းကို ချစ်လို့ပါ”

“ဘာ”

နားထဲမှာ ငိုကြွေးပစ်ချလိုက်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးကများ ချစ်တယ်တဲ့။

“မမဆောင်းကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ”

“တော်စမ်း၊ ငါ့ကိုချစ်တယ်ပြောရအောင် နင့်ပါးစပ်က နို့နံ့ ပျောက်သေးလို့လား။ ဟင်း ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး”

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ဘူး မမ။ ကျွန်တော်”

“နင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

ဆောင်း အုတ်ခဲနှင့်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်ပေမယ့် ရှိုင်းမင်းဝေက ရှေ့တိုးလာလေသည်။ ဆောင်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး

ကြည့်တဲ့အကြည့်က ကျောချမ်းစရာပါပဲ။ ဆောင်း အရှက်နဲ့လူလုပ်နေ တာလေ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရတော့ပြီမို့ -

“နင် ငွေ့တိုးနဲ့နော်”

“မမကိုချစ်တယ်”

“ကဲဟာ”

“ဒုတ်”

“အား”

ဆောင်း ရှိုင်းမင်းဝေကို အုတ်ခဲပိုင်းနှင့် ပစ်ထည့်လိုက်လေ သည်။ ရှိုင်းမင်းဝေ နဖူးကိုလက်နှင့်အုပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားစဉ်မှာပဲ ဆောင်း လွင့်ကျသွားတဲ့အုတ်ခဲပိုင်းကို ပြန်ကောက်လိုက်သည်လေ။ ရှက်ဒေါသနှင့် ဘာကိုမှမတွေးမိတော့ဘဲ -

“ကဲဟာ”

“ဒုတ်”

“အား”

“ကဲဟာ”

“ဒုတ်”

နောက်တစ်ချက် ရှိုင်းမင်းဝေ အော်ပင်မအော်နိုင်တော့လေ။

ဆောင်း ရှိုင်းမင်းဝေလဲကျသွားတာကို ကြောင်ကြည့်နေမိတော့၏။ သွေးတွေထွက်လာတာမြင်မှ ဆောင်း အုတ်ခဲပိုင်းကို လွှတ်ချလိုက်မိ သည်။

“ဟင်”

ရှိုင်းမင်းဝေရဲ့ခေါင်းမှ သွေးတွေ အဆက်မပြတ် ထွက်နေပြီး လူကမလှုပ်တော့ပေ။ ဆောင်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိတော့၏။ တစ် ယောက်တည်း ကြောက်လန့်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ -

“ဆောင်း”

“-----”

“ဆောင်း”

“ဟင်”

လျှံလေးလာပြီ -

“လျှံလေး”

“ဆောင်း”

ဆောင်း လျှံလေးကို အားကိုးတကြီးနှင့် ပြေးဖက်လိုက်မိ တော့သည်။ ပြီး ဟီးခနဲငိုချလိုက်လေတော့ -

“ဆောင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ငါ လူသတ်မိပြီထင်တယ် လျှံလေးရဲ့။ အီး ဟီး”

“ဟာ”

လျှံလေး ရှိုင်းမင်းဝေရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်သွားပြီး အံ့သြလွန်းလို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သွေးတွေကအိုင်ထွန်းပြီး ရှိုင်းမင်းဝေက မလှုပ်တော့ပေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆောင်းရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါ”

“သူ သူ ငါ့ကို မတရားကြံဖို့ ကြိုးစားလို့”

“ဟင်”

ရှိုင်းမင်းဝေ ဒီလိုဖြစ်တာနည်းတောင်နည်းသေးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်မှုကူးလွန်သူက ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်နေတော့ လျှံလေး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပေ။ ဒီကောင်လေးတွေ ညဘက်ဆို လူစုပြီး မဟုတ်မဟပ်ကားတွေ ကြည့်နေကတည်းက ဘယ်နေ့ ဘာဖြစ်မလဲလို့ တွေးမိသားပဲ။ သွန်သင်ဆုံးမချင်ပေမယ့် ကိုယ်လိုလူကိုကုတော့ သူတို့လေးတွေက ရန်သူလို သတ်မှတ်ထားတာပါ။

တစ်ခါဆုံးမဖူးရဲ့ -

ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲတဲ့။ ဒါကြောင့် သူတို့မိဘတွေကို သတ်

ပေးခဲ့ပေမယ့် ပြောမောပါလား။ အခု ကိုယ့်သူ့နဲ့ပတ်သက်လာပြီလေ။ ဘာလို့ ကိုယ့်ချစ်သူကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖျက်ဆီးချင်ရတာလဲ။

“လျှံလေး သူသေပြီထင်တယ် လျှံလေးရဲ့။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါကြောက်တယ် ဟီး ဟီး”

“-----”

“ငါ့ကိုကယ်ပါဦး လျှံလေးရယ်။ ငါကြောက်တယ် ငါဘာလုပ်ရမလဲ လျှံလေးရဲ့”

ဆောင်းက လျှံလေးခါးကိုဖက်ပြီး ငိုယိုနေတော့သည်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေဆိုတာ အေးအတူ ပူအမျှတဲ့။ အခုချိန်မှာ ဆောင်းရဲ့ဒုက္ခကို သူ မျှဝေခံစားရတော့မည်ပေါ့လေ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဆောင်းကိုခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့သာ လျှံလေး ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ဆောင်း”

“လျှံလေး”

“နင် အဖမ်းခံမှာလား။ နင့်ဆန္ဒကို အရင်မေးကြည့်တာပါ။ ခင်ဆိုင်ရဲလားဆိုတာ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း”

ဆောင်း တုန်လှုပ်စွာနှင့် ခေါင်းပြုတ်ထွက်လုမတတ် ခါယမ်း
ပြလိုက်မိသည်။ ဆောင် ရင်မဆိုင်ရဲပါဘူး။ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်
ခွန်အားမရှိတူလေ။ ဘယ်လောက်စိတ်ဓာတ်မာတဲ့မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလို
ကိစ္စမျိုးတော့ ကြောက်တတ်ကြသည်လေ။ မိန်းမက မိန်းမပါပဲ။

“ငါကြောက်တယ် လှုံလေး”

“ဒါဆို တို့ ထွက်ပြေးကြမယ် ဆောင်း”

“ဒါပဲရှိတာလေ”

“လှုံလေးရယ်”

ဆောင်း မျက်ရည်တွေကျလာပြန်သည်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ
ပါပဲ။ လှုံလေး အချစ်က စစ်မှန်ကြောင်းသိရလို့ ဝမ်းသာပေမယ့်
ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေအတွက်တော့ ပျော်နိုင်ပါ့မလားလေ။
ဆိုတူကောင်းဘက် မျှဝေခံစားမယ်ဆိုတဲ့အချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
လိုက်ပါပြီ။

“ကဲ ဆောင်း”

“ဟင်”

“တို့ သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ လှုံလေး”

“လောလောဆယ်တော့ တို့ မမမိန်းဆဲကိုသွားမယ်။ ပြီးမှ
ကြည့်လှုပ်ရှားကြတာပေါ့ဟာ။ အခု လွတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။
လာ မြန်မြန်”

“ဒါဆို ဝိုက်ဆံပါမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါခုထားတဲ့ဝိုက်ဆံရှိတယ် ပူမနေနဲ့။ ငါ အိမ်မှာဝိုက်ဆံပြန်
ယူမယ်။ နင် ရွာထိပ်က ဆည်မြောင်းဘောင်ပေါ်က စောင့်၊ ဟုတ်ပြီ
လား”

“အေးပါ”

“ဪ... နေဦး”

“ဘာလဲ လှုံလေး”

“ဒီအတိုင်းကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စောင့်မနေနဲ့နော်။ သူများ
တွေမြင်ကုန်မယ်။ ချုံပုတ်ကွယ်ပြီး နေတာ”

“အေးပါ”

“ဒါဆို လာ”

နှစ်ယောက်သား ကွမ်းခြံထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းခွဲ
ပြီး လှုံလေးအိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်မှာ အစ်မဖြစ်သူသောင်းမေပဲ
ရှိသည်လေ။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေတော့ -

“ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ လျှံလေးရယ်။ ဒါဆို ဆောင်းဝတ်ဖို့ အဝတ် ယူသွားဦးလေ။ ငါ့ဝတ်စုံတွေ ယူသွား။ နင်တို့သတ်လည်း ထားသွား ဦးနော်။ ငါ့ကို မကြာခဏ ဖုန်းဆက်”

“အေးပါ မြန်မြန်လုပ်”

သောင်းမေက သူ့အဝတ်လေးစုံကို ခရီးဆောင်အိတ်ကပ်လုံး နှင့် ကမန်းကတမ်း ထည့်ပေးလေသည်။ လျှံလေး သူ့အဝတ်ကိုလွယ် ပြီး ဆောင်းအတွက် အဝတ်အိတ်ကို လက်မှကိုင်ကာ -

“မမ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“အေး အေး”

လျှံလေး ဆောင်းကို စောင့်ခိုင်းထားရတာ စိတ်မချတာဖို့ အိမ်ကနေ အမြန်ပဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂၈)

“မမမိုး သဘောပြောရရင် ဥပဒေကို ရင်ဆိုင်စေချင်တယ် ဆောင်။ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူးလေ။ မင်းတို့ ရှေ့ဆက် ပြေးရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဆောင်း မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်ကျနေမိသည်။ ဥပဒေ ကို ရင်ဆိုင်ရမယ်တဲ့။ သူ့ကို ဒီလိုမတုံ့ပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘဝပျက်မှာ သေ။ အခု တုံ့ပြန်လိုက်ပြန်တော့လည်း တရားဥပဒေကို ရင်ဆိုင်ရမယ် တဲ့။ မိန်းကလေးတွေဘဝ မလွယ်ပါလားနော်။

လွတ်မယ်ဆိုရင်တောင်

ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတိုင်း ဆောင်း

တုန်လှုပ်ချောက်ချားရသည်သာ။ ဆောင်း ကြောက်တယ်။ ရင်မဆိုင်
ရဲပါဘူး။

“လျှံလေး”

ဆောင်း လျှံလေးလက်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထား
မိသည်။ လျှံလေးကလည်း ဆောင်းလက်ကို ပြန်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလို့
ပေါ့။ ရက်စက်လိုက်တာ ကံကြမ္မာရယ်လို့ ကံကိုလည်း အပြစ်ပုံမချချင်
တော့ပါဘူး။ လူလွန်မာတာလေ။ ဟိုကောင်လေးရဲ့ လွန်မာချက်တွေ
ပေါ့။

သေတာတောင်နည်းသေးတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်ကို
လွန်တာ။ အခုတော့ ဆောင်းလည်း ဒုက္ခရောက်ပါပြီ။

“ငါကတော့ နင့်ကို ဥပဒေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပါ၊ ရင်မဆိုင်ပါနဲ့
ဘာမှ မပြောချင်ဘူး ဆောင်း။ နင်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်
တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဟာ နင့်ကိုယ်စား ငါပဲ ခံလိုက်ချင်တာ”

“ငါ ငါ ကြောက်တယ် လျှံလေးရယ်။ ငါ ထောင်ကျမခံရဲ
ဘူး”

“ဆောင်း”

“ရှင်”

“လူမိုက်ဆိုတာ ဆဲရဲဆိုရဲ သတ်ရဲဖြတ်ရဲတာကို လူမိုက်လို့
ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ အမှောင်လမ်းကို မှောင်မှန်းသိ သိနဲ့ ဆက်
လျှောက်တာ။ အမှားကို မှားမှန်းသိ သိနဲ့ခွတ်တိုးလုပ်တာ။ အဲဒါကို
လူမိုက်လို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

ဟုတ်ကဲ့မမလို့ပြောလိုက်တာက လျှံလေးပါ။ ဆောင်းက
တော့ ငိုပဲငိုနေတော့သည်လေ။

“သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာလည်း တိုက်ရဲ ခိုက်ရဲ သတ်ရဲဖြတ်ရဲ
တာကိုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ အမှားအမှန်ကို ရင်ဆိုင်
ခံဖြူရင်ရဲတာ။ ကိုယ့်အမှားကို အမှားလို့ ဝန်ခံရဲတာ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာ
ကို ခေါင်းမရှောင်ပဲ ရင်ဆိုင်ရဲတာ။ အဲဒါကမှ သတ္တိဆောင်းရဲ။ သတ္တိ
ဒို့လိုက်စမ်းပါ ဆောင်းရယ်”

“မမရယ်၊ ဆောင်းနေရာမှာ မမဝင်ပြီး ခံစားကြည့်ပါ။

ဆောင်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှလဲ”

“ဆောင်း”

“-----”

“အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ ဆောင်းရယ်။ ကိုယ့်

အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်တဲ့ မိန်းမအဖြစ် ဂုဏ်ယူလိုက် စမ်းပါ။ ဆောင်းရဲ့အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အချိန်ကာလတစ်ခု တော့ ရင်းလိုက်စမ်းပါ”

ဆောင်း တွေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ အရှက်နဲ့သိက္ခာတဲ့ ဆောင်း ရှောင်ပြေးရင် သတ္တိမရှိတဲ့သူအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်မိသားစုကို ပြောကြဆိုကြမှာ။ ပြီးတော့ တရားဥပဒေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ရှောင်ပြေးနေရင် ကျီးလန်စာစားသလို ရောက်ရာအရပ်မှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နေရမှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိမှာတဲ့လား။

ရဲမြင်ရင် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နဲ့ - -

ကိုယ်ရောက်တဲ့အရပ်မှာရော ဘယ်လုံး- - ဘယ်မျိုးတွေ ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ ကိုယ်ဒုက္ခရောက်ရုံမကဘဲ ကိုယ့်ချစ်သူပါ ဒုက္ခရောက် ရမှာလေ။ ကိုယ့်ကြောင့် လျှံလေးကိုပါ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ ပြဿနာတစ်ခုကြုံလာရင်

ရှေ့ကနေ မားမားရပ်ပြီး ရင်ဆိုင်တတ်သူတွေ။ နောက်ထပ် အရေးအကြောင်းဆိုရင် ကိုယ့်ကြောင့် လျှံလေးကို ဒုက္ခမရောက်စေ ချင်ပါဘူး။

“မမက စေတနာနဲ့ပြောနေတာနော် ဆောင်း။ ဆောင်း

အမှန်တရားကို ရင်မဆိုင်ဘဲပြေးနေရင် ဒီထက်ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်မှာစိုး လို့ပါ။”

“ဆောင်း နားလည်ပါပြီ မမ”

“အင်း ပြီးတော့ လျှံလေးက မလေ့သွားရတော့မယ့်ဆဲဆဲ”

“ကျွန်တော်မသွားတော့ဘူး မမ။ ကျွန်တော် ကုန်ထားတဲ့ ငွေတွေ ဆုံးချင်ဆုံးပါစေတော့မှာ။ အခြားနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ရအောင် ပြန်ရှာမယ်။ အခုချိန်မှာ ဆောင်းကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ဘူး မမ”

ဒါ လျှံလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။ ဆောင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူမထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်မရှိရင် ဘာမှမသိရတော့ဘူးလေ။ ကိုယ်ရှိနေတော့ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်း သိရတာပေါ့။ သိမှလည်း ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်လား။

“ဟယ် အားလုံး စိစဉ်ပြီးမှ လျှံလေးရယ်။ ကုန်တာတွေ အဆုံးခံမယ်ဆိုတော့ နှမြောစရာကြီး”

“နေပါစေတော့ မမ။ ကျွန်တော် ဆောင်းရဲ့ချစ်သူကောင်း ပီသချင်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေဆိုတာ ဆောင်းလောက် အရေး မကြီးဘူး”

“လျှံလေးရယ် အဟင့်”

“ဆောင်း”

“_____”

“မငိုနဲ့လေဟာ။ နင်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ပြောပါ”

ဆောင်းက ခေါင်းပဲခါလေသည်။ ဗိုးထိ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားရတော့၏။ လျှံလေးကို ချစ်သူတော်ခွင့်ရတဲ့ ဆောင်း ကံကောင်းပါတယ်လေ။ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုယ်ကတော့ အချစ်ကံခေခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

ချစ်သူဆိုတာ ရှိခဲ့ပြီး

ကိုယ်ကသာ အချစ်စစ်ကိုပေးခဲ့တာ။ သူကတော့ အချစ်တု တွေ ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီတော့ စစ်မှန်တဲ့လူက ခံစားရတာပေါ့။ အွန်လိုင်း အချစ်ဆိုတာ အသည်းကွဲဖို့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါ။ ဒါကြောင့် အွန်လိုင်းချစ်သူတွေကို အွန်လိုင်းက အချစ်ဆိုတာကို မယုံကြည်ကြပါနဲ့လို့ ပြောပြချင်လိုက်တာ။

“မင်းရဲ့အချစ်ကို မမ လေးစားပါတယ် မောင်လေး။ အား လည်း အားကျမိတယ်။ ဆောင်း ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“မမ”

“ပြောလေ ဆောင်း”

“ဆောင်း မမစကားကို နားထောင်ပါ့မယ်။ ဆောင်း အဖမ်းခံ မယ် မမ။ မမပြောတာမှန်တယ်။ အဖမ်းမခံဘဲ ရှောင်ပြေးနေရင် ဒီထက် ပိုပြီးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒုက္ခရောက်ရင် ဆောင်းတစ် ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး မမ။ လျှံလေးပါ ဒုက္ခရောက်မှာ။ ဆောင်း အဖမ်းခံတော့မယ် မမ”

“ဆောင်း”

လျှံလေးက ဆောင်းခွဲလက်ဖဝါးလေးကို အားမလို အားမရ ပုံစံနှင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေတော့ ဆောင်းက လျှံလေး လက်ကို ခပ် တင်းတင်း ပြန်ဆုပ်ကာ -

“ငါ့အတွက် နင် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ လျှံလေး။ ငါက ငါ့အရှက် နဲ့သိက္ခာကို ကာကွယ်ခဲ့တာပဲဟာ။ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းမ ပါတယ်”

“ဒါဆို ဆောင်း ဘယ်နေ့ပြန်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲပြန်မယ် မမ”

လျှံလေး ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ်စားခံလို့ ရရင် ဆောင်းကိုယ်စား အပြစ်ဒဏ်မှန်သမျှ ကိုယ်ပဲခံလိုက်ချင်ပါရဲ့။

အခုတော့ -

ကိုယ်စားခံမရလေတော့ ကြည့်နေရုံမှအပ ဘာတတ်နိုင်မှာ တွဲလဲ။

“ကောင်းတယ် ဆောင်း။ မမက မမအိမ်မှာ မထားချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောပြတာပါ”

“ဆောင်း နားလည်ပါတယ် မမ။ မမက ဆောင်းကို ချောက် မတွန်းဘူးဆိုတာ ဆောင်းသိပါတယ်။ မမက ဆောင်းအတွက် နမူနာ ယူထိုက်တဲ့ စံပြမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

ဆောင်းရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တဲ့အမှန်ကန်ဆုံးစကား တွေပါ။ မမမိုးက ပညာရှိလို့ပြောလို့ရသည်လေ။ သူလုပ်သမျှ အလုပ် သူပြောတဲ့ စကားတွေက မှတ်သားထိုက်ပေတာမို့ ဆောင်းတို့အတွက် စံပြမိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

အခန်း (၂၉)

လျှံလေးနဲ့ဆောင်း ကိုယ်စီ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ပြဿနာဖြစ်လို့ ရန်ကုန်ကို သွားကတည်းက နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်း ပီတိထားကြတာလေ။ ရွာက တစ်ယောက်ယောက် ဖုန်းဆက်မှာကိုပဲ ကြောက်နေမိလို့ပေါ့။ အခုတော့ အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာမို့ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ကြတာပါ။

“လျှံလေး”

“ဟင်”

“သောင်းမေကို နင် ဖုန်းဆက်မလား ငါ ဖုန်းဆက်ရမလား”

“ငါ ဆက်လိုက်မယ်”

ဪ ဖုန်း ဖုန်း ဒီဖုန်းကြောင့် လျှံလေးတစ်ယောက် ငယ် နာမည် ပြည့်ပြီးဝေဆိုတာပျောက်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်အကောင့်နာမည် ပြည့်ဝေလျှံကနေ လျှံလေးလို့ပဲ နာမည်တွင်လာခဲ့ပြီ။ အရင်ကဆို လူတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ပြောင်းချင်ရင် သတင်းစာထဲ ထည့်ကြော်ငြာ ရတာ မဟုတ်လား။

အခုတော့ -

သတင်းစာထဲထည့်ကြော်ငြာစရာမလိုဘဲ ဖေ့စ်ဘွတ် အကောင့်နာမည်ကနေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ပေါ့။ ဪ... ဖုန်း ဖုန်း ဒီဖုန်းကြောင့် လူတွေ လူတွေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေး ဝေး ဆက်သွယ်ရလွယ်ကူလာပြီး အကျိုးရှိရှိ သုံးတတ်သူတွေအတွက် တော့ ဆေးပါ။

ဖေ့စ်ဘွတ်ကနေ စီးပွားရေးကြော်ငြာတွေ ဖတ်ကြ တင်ကြ လေ့လာကြနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ကြသူတွေရှိသလို အချို့ကျတော့ ဓမ္မ သုတ ရသ စာတွေဖတ်ပြီး ဗဟုသုတရ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာကြသလို အချို့ကျတော့ စာသာဖတ်တယ် မလိုက်နာပေ။

အချို့ကျတော့

လူချင်းတွေ့ရတာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပြောချင်တာတွေ

ပြောကြ၊ ဖုန်းကြောင့်ကြ၊ ကြူကြ၊ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြ၊ ကွဲကြ လွမ်းကြ နှင့် ရှုပ်နေတာပါပဲ။ အချို့ကျတော့ အလိမ်အညာတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ဘဝပျက်သည်အထိ ဖြစ်ကြလေသည်။

တွေးလိုက်မိတိုင်း ရင်မောလိုက်တာ။

ဖုန်းကြောင့်လို့တော့ မစွပ်စွဲပါဘူး။ လူအချို့က ဖုန်းကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးမချတတ်ကြတာလေ။

“ဖုန်းဆက်မယ်ဆို ဆက်လေ လျှံလေးရဲ့။ နှင့်မိသားစုရော ငါ့မိသားစုရော ဘယ်လောက်များ စိတ်ပူနေလိုက်ကြမလဲ”

“ခဏနေပါဦးဟ၊ ဒီမှာ ဖုန်းလိုင်းက တိုင်ပျောက်နေတာကို”

“ဟုတ်လား”

“အင်း”

ဆောင်း ကိုယ့်ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ လိုင်းကောင်းပါ သည်။ လျှံလေးက MPT သုံးတာလေ။ ဆောင်းက အူရီဒူးသုံးတာ ဆိုတော့ မတူဘူးပေါ့။

“ရော့ ငါ့ဖုန်းနဲ့ဆက်”

လျှံလေး အစ်မဖြစ်သူ သောင်းမေရဲ့ဖုန်းကို ဆက်လေတော့ ကော်ပိတ်ပါသည်ပဲ ပြောနေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး။ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ဖြစ်နေ သလား မသိဘူးနော်။ ငါ့ကြောင့် မဆိုင်တဲ့လူတွေပါ ဒုက္ခရောက်ကုန် ကြပြီ။ ဂြိုဟ်ကောင်လေး။ ဒင်းကြောင့် တို့တွေ ဒုက္ခရောက်ကြတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အစအနတောင် ရှာမတွေ့အောင် အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်တာ”

“ထပ်ပြီးတော့ အကုသိုလ်များမနေပါနဲ့ ဆောင်းရယ်။ အခုပဲ သူတင်မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ပါ ဒုက္ခရောက်နေပြီလေ။ သူ့အမှားဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမှားကို ကိုယ်ပါ ထပ်မှားတော့ သူခံရသလို ကိုယ်လည်း ဒုက္ခရောက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲပါ ဘာမှတွေးမနေနဲ့။ စိတ်ထဲကြည်လင်သွားအောင် အိပ်လိုက်။ အနည်းဆုံးတော့ စိတ်သက်သာရာ ရလိမ့်မယ်”

လျှံလေးက ဆောင်းရဲ့ခေါင်းလေးကို နှိပ်ချပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် မှာ အိပ်ခိုင်းတော့ ဆောင်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရင်းဘဲ အိပ်ပျော် သွားလေတော့သည်။ ရွာကိုပြန်တာ ညကားနဲ့ပြန်တာဆိုတော့ -

ကားပေါ်မှာ သီချင်းသံကလွဲပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကား ပေါ်မှာပါလာတဲ့ လူတွေအားလုံးလိုလိုက အိပ်နေကြတာကို။ လျှံလေး ကတော့ အိပ်လို့မရပေ။ ဆောင်းရဲ့ခေါင်းလေးကို မြတ်နိုးယုယစွာနှင့်

ပွတ်သပ်ပေးနေမိ၏။

“ဪ... ဆောင်းရယ်။

အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဒေါသအလျောက် လုပ်ခဲ့ပြီး မိန်းကလေးဆိုတော့ ကိုယ်ပြန်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ဒုက္ခကို ကြောက်နေမှာ ပေါ့။

“ဟင်”

အတွေးနှင့် မျှောနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက် တော့ ပေါ်လာတဲ့နာမည်က အစ်မဖြစ်သူသောင်းမေပါ။

“ဟယ်လို”

“လျှံလေး မောင်လေး။ နင် ဖုန်းခေါ်တာ ငါ ဖုန်းအားသွင်း လို့ စက်ပိတ်ထားတာ။ အခု နင်တို့ ဘယ်မှာလဲ။ မမမိုးအိမ်မှာလား။ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား။ မမမိုးအိမ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေ မှာပါ”

သောင်းမေတစ်ယောက် သူပဲမေး သူ့ဘာသာပဲ ပြန်ဖြေကာ စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောနေလေတော့သည်။

“အခု ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာနေပြီ မမ”

“ဟယ်”

“ရွာထဲကလူတွေ ဘာတွေပြောနေကြလဲ။ ဟိုကောင်လေး အိမ်ကရော အမှုဖွင့်ထားလား။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သွားတယ် ဘယ်လာတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းနေကြမှာပေါ့”

“ရွာထဲကလူတွေကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဟယ်၊ အကြောင်းတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ပွစ် ပွစ်နဲ့ ကိုယ့်လူရွာထက်ဝက် သူ့လူ ရွာထက်ဝက်ပေါ့”

“အင်း... အခုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်လေးက မသေဘူးလျှံလေး။ အခု ဆေးရုံမှာ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ကောင်လေးမသေဘူးဆိုတော့ လျှံလေး လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာ သွားလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးမသေဘူးဆိုတော့ အမှုက ပေါ့သွားတာပေါ့။ ဘုရားသီကြားမလို့ ကောင်လေး ဘာမှ မဖြစ်ပါစေ နဲ့။ ကောင်လေးမသေမှ အမှုက ပေါ့မှာ မဟုတ်လား။

“တကယ် တကယ်လားဟင် မမ”

“တကယ်ပေါ့၊ အခု ကောင်လေး ဆေးရုံတက်လို့ ကုန်သမျှ ကုန်ကျစရိတ်ကို ဆောင်းအိမ်က ပေးနေရတာ”

“အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ မမ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အသက်အန္တရာယ်ပေးတဲ့ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးတဲ့”

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့”

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသမျှ အခုတော့ တစ်ဝက်သက်သာ သွားသလိုပါပဲ။

“သူတို့ဘက်ကတော့ အမှုဖွင့်ထားတာပေါ့ လျှံလေးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ။ မသေတော့ တော်သေးတာပေါ့”

“မမ”

“ပြော လျှံလေး”

“ကားဂိတ်ကနေ လာကြိုဦးနော်။ မမရယ် ဂေါက်ကြောင်ရယ် နုသစ်ဖြစ်ဖြစ် လုံမလေးဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လာခဲ့ပေါ့”

“အေးပါ လာကြိုမယ်။ နုသစ်ကိုတော့ ခေါ်လာလို့ မဖြစ်ဘူးဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု နုသစ်မှာ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါဟယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟ”

“ဟူး”

လျှံလေး ဟူးခနဲ လေကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကြားလိုက် သမျှ ပြဿနာတွေက သက်သက်သာသာကို မရှိပါလား။ ရွာမှာ ကပ်ဆိုက်နေသလား မှတ်ရတယ်။ ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးခြင်းရဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးတွေပေါ့။ ကောင်းတာကို ယူပြီး ဗဟုသုတရတဲ့သူတွေလည်း ရ။

အသိတရားရပြီး တည်ငြိမ်သွားတဲ့လူတွေလည်းရှိရဲ့။ ငူ အမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပေါ့လေ။

“နုသစ်လည်း သနားပါတယ်ဟယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ပဲ။ ရှက်လို့တဲ့”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်မိကြတာပဲလေ။ သနားတော့ ရော ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ်။ နင် ဘာပြောဦးမလဲ”

“ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အင်း”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဆောင်းရော”

“အိပ်နေတယ်”

“အေးပါ ဒါပဲနော်၊ တို့ လာကြိုမယ်”

သောင်းမေ ဖုန်းချသွားလေတော့ လျှံလေး ဆောင်းချဲ့မျက်နှာ ခလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆောင်းကတော့ ကိုယ့်လွန်မာချက် ဟုတ်ဘဲ သူများလွန်မာချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာလေ။ သနား လိုက်တာ ဆောင်းရယ်။ ကိုယ်စားခံလို့ရရင် အကောင်းသား။

အင်း ...

ဟိုကောင်လေးက မသေဘူးဆိုတော့ ဆောင်း ထောင်မကျ ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုတောင် တရားပြန်ဆွဲလို့ရသေးတာပဲဟာ။ ဘာလို့ ဆေးကုပေးစရာလိုမှာလဲ။ လောလောဆယ်အဖို့မှာ ဂေါက် ကြောင်တို့သားအမိ ဟုန်ပြီးကြောက်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

“အင်း အင်း”

“ဟင်”

လျှံလေး အတွေးနယ်ချဲ့နေချိန်မှာပဲ ဆောင်းက နိုးလာလေ သည်။

“ဆောင်း နိုးပြီလား”

“အင်း ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားတယ် သိဘူး။ အိပ်ကောင်းလိုက်တာ”

“ဒါဆို ပြန်အိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း မအိပ်တော့ဘူး။ ရေဆာတယ်”

ပြောရင်း ဆောင်းက ရှေ့ဆိုဟာခုံရဲ့နောက်ကျောမှာ ထည့်ထားတဲ့ ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ဖွင့်လေသည်။ အဖုံးက ကျပ်နေပြီး ဖွင့်မရဖြစ်နေတော့ -

“ပေး ဒီကို”

“ရပြီ”

လျှံလေး ဖွင့်ဖူးဖို့တောင်းမှပဲ အဖုံးက ပွင့်တာနှင့် တိုးသွားလေသည်။ သတင်းကောင်းကို ချက်ချင်းပြောချင်ပေမယ့် ဆောင်းရေသောက်ပါစေဦးဆိုပြီး မပြောသေးပေ။ ဆောင်း ရေသောက်ပြီးမှပဲ

“နင့်ကို သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ် ဆောင်း”

“ဟင် ဘာလဲ”

“ဟိုကောင်လေး မသေဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ နင် ထောင်မကျတော့ဘူးပေါ့”

“ဟယ် တကယ်၊ နင် သောင်းမေကို ဖုန်းခေါ်လို့ ရပြီလား”

“သူပြန်ခေါ်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး။ သောင်းမေ ဘာတွေပြောသေးလဲ”

လျှံလေးက သောင်းမေပြောပြတာတွေ ပြန်ပြောပြလေတော့ ဆောင်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာလုံးဆို့မတတ်ပါ။ မှိုင်းမင်းဝေ မသေဘူးဆိုတော့ တရားဥပဒေကို ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဝန်ထုပ်ကြီးက ပေါ့သွားတာ ပေါ့လေ။

အခန်း (၃၀)

ဆောင်း ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ဆောင်းပြန်လာပြီလို့ သတင်းကြားတာနှင့် ရွာလူကြီးဦးစံမြင့်နှင့်အတူ မှူး မှူးသားအချို့ ဆောင်းအိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြ လေတော့ ဆောင်း ပြောပြရမှာ ရှက်သည်လေ။ ဒါပေမဲ့ ပြောမပြလို လည်း မဖြစ်တာကြောင့် -

ခေါင်းငုံ့ပြီး -

အဖြစ်မှန်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်လေလျှင် -

“အင်း အရင်ကတော့ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြတော့ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ထင်ကြပေးလို့ရတာ။ အဲဒါ

ကြောင့် ထင်ကြေးနဲ့ပဲ ရှိုင်းမင်းဝေ ဆေးရုံတက်ရတဲ့ကိစ္စ ဆောင်းအမေ ဆေးဖိုးဝါးခအကုန်ခံနေရတာ။ အခု ပြဿနာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပြီဆိုတော့ ဆောင်းကလည်း တရားပြန်ဆွဲလို့ရတယ်”

“ဟုတ်လား မောင်စံမြင့်”

“ဟုတ်တယ် မလေး။ ဆောင်းက သူ့အရှက်နဲ့သိက္ခာ အတွက် ကာကွယ်လိုက်တာ။ ဆောင်း ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် ဒါ မုဒိမ်းမှုမြောက်တယ်လေ”

“ဟင်”

“ဪ”

ကြားရတာနဲ့တင် ဆောင်း ရှက်လို့ခေါင်းမဖော်ဘဲပေ။ ဘာ ဘတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ။ ကိုယ့်ဘက်က အနေအထိုင် မဆင်ခြင်လို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အဲဒီတော့ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မောင်စံမြင့်။ ဘယ်လို လုပ်သင့်လဲဆိုတာ ပြောပြပါဦးဟယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သမီးမိန်းကလေးမွေးထားတော့ သမီး ချင်း ကိုယ်ချင်းစာတယ် မလေး။ ဆောင်းလည်း ရှက်နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ဟိုကောင်လေး မိဘတွေကိုရှင်းပြပြီး အမှုပိတ်ပေးဖို့

ပြောမယ်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံတက်ရတဲ့စရိတ်တွေ ပြန်တောင်းရမှာပေါ့။ အဲဒီလိုမှ လက်မခံနိုင်ရင် သူတို့သား ကျူးလွန်တဲ့အမှုက ပိုကြီးတာ လေ။ သူမညွှာရင် ကိုယ်လည်း မညွှာနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးစံမြင့်ပြောတာ မှန်တယ်။ အစကတော့ ကျွန်တော်လည်း ဟုန်နေတာနဲ့ မတွေ့မိတာ။ ဆောင်း နှင် ဘာမှ ရှက်မနေနဲ့ အမှန်အတိုင်းသာပြော။ ဒီကိစ္စ ကိုယ့်ဘက်က မှားတာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းပါ”

ဆောင်း လျှံလေးပြောတာကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အဓိကက လျှံလေးနားလည်ဖို့ပဲလိုတာလေ။ လျှံလေးက ဆောင်းရဲ့ ချစ်သူပဲ မဟုတ်လား။

တစ်နေ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြရင် လျှံလေးဘက်က နားလည်မှု ရှိနေဖို့ပဲ လိုတာပါ။

“ဆောင်းရေ ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဆောင်း”

“လာလေ၊ ဘယ်သူလဲ နုသစ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်ကြီး၊ ဆောင်း ပြန်ရောက်လာပြီဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နုသစ်။ လာလေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ နုသစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး”

နုသစ်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေပြီး ဆောင်းရဲ့ အနားမှာ လာထိုင်လေသည်။ ဆောင်းနှင့်နုသစ် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိကြ၏။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အားပေးခြင်းပေါ့လေ။ အခုမှ တောင်မင်းကို မြောက်မင်း မကယ်နိုင်။ မြောက်မင်းကို တောင်မင်းမကယ်နိုင်အဖြစ်နဲ့ ကြုံနေရတာပါ။

“ညကြီးမင်းကြီး ဘာလို့လာရတာလဲ နုသစ်ရယ်။ လွတ်လွတ်ခါခါလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သောင်းမေ ပြောပြလို့ ဆောင်း နုသစ်အကြောင်းကို သိပြီး ပြီလေ။ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဘာမှလည်း ကူညီလို့မရနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေရတော့မည်ပေါ့။

“ငါ နင့်ကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေလို့လာတာ ဆောင်းရဲ့”

“အေးပါ၊ နင်နေရာကောင်းရဲ့လား နုသစ်”

“လူက နေ့ကောင်းပါတယ်။ ငါ့မိခင်ပြစ်တွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ နုသစ်ရယ်။ ဖြစ်ပြီးတဲ့အမှားက ပြန်ပြင်လို့မှ မရတော့တာ။ နောက်ထပ်မမှားဖို့ ပြုပြင်ရင်း ကံလို့ပဲ ကံအပေါ်ကို ပုံချလိုက်ပါတော့”

“အေးပါ ဆောင်းရယ်။ နင်လည်း ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်။ အမှန်တရားက နင့်ဘက်ကနေ ရပ်တည်သွားမှာပါ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားပေးရုံပဲ တတ်နိုင်သည် လေ။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေက မျှဝေခံစားပေးရုံမှအပ ကူညီလို့ မှမရတာ။ ဆောင်းကတော့ ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေရှိလာ ပါပြီလေ။

“ကဲ မလေး”

“ဟေ”

“အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ မနက်ကျမှပဲ ဟိုကောင်လေး အမေ မိဝင်းတို့နဲ့ ညှိရမှာပေါ့။ မလေးတို့ ဘက်က ပြန်ပြီးတရားစွဲမယ်ဆိုလည်း သဘောပါ။ ကျွန်တော်ဆန္ဒက တော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ပြေလည်စေချင်တယ်။ ကြီးတဲ့အမှု

ငယ်အောင် ငယ်တဲ့အမှု ပပျောက်အောင်ပဲ လုပ်ချင်တယ်ဗျာ”

“တို့ဘက်ကတော့ အမှန်းမီးတွေ ထပ်မပွားချင်တော့ဘူး စံမြင့်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်ကတင်းနေရင်တော့ ငါ့လည်း တင်းမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အေက အကျိုးအကြောင်း ဘာမှမသိလို့ အောက်ကျခံပြီး ကျွန်တော်တို့က ဆေးရုံတက်တာ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံး ထုတ်ပေးနေတာ။ အခု အမှန်ကိုသိရတော့ ထပ်ပြီးတောင် သတ်ချင်တယ်”

“ဟာ ဂေါက်ကြောင်”

ဂေါက်ကြောင်တစ်ယောက် ပေါတောတောနေခဲ့သမျှ ရုပ် တည်ကြီးနဲ့ ဒေါသထွက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်လို့ ပြောရမလိမ့်။ ဒါပေမဲ့လေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာကို ထိပါးလာရင် အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ကြတာ အပေးနဲ့ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေပဲ မဟုတ်လား။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ သူငယ်ချင်းရာ။ ချစ်စကိုရှည် မုန်းစကို တိုလိုက်စမ်းပါ။ မီးထပ်မမွှေးချင်ပါနဲ့ကွာ”

လျှံလေးက ဂေါက်ကြောင်ကို ပြောင်းဖြေရလေသည်။ ကိုယ် လည်း ဒေါသဖြစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ ကိုယ်ချင်းစာပေမယ့် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်

အမုန်းတရားတွေနဲ့ အဆုံးမသတ်ချင်ပါဘူး။

“ဟုတ်တယ် ဂေါက်ကြောင်၊ မင်းစိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့လုပ်ရင် မင်းပဲခံရမှာပေါ့။ သားသမီးရှိတဲ့ မိဘတိုင်းအတွက် ဒီလိုပြဿနာတွေ က နမူနာယူစရာပဲပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ထိန်းကျောင်းကြပေါ့”

ဦးစံမြင့် ပြောတာမှန်ပါသည်။ အခုဆိုရင် ရွာထဲက လူတွေ အားလုံးလိုလိုပဲ။ ဖုန်းသုံးတာကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ အကျိုးရှိရှိ သုံးတတ် ကြဖို့ အချင်းချင်း လက်တို့ဆုံးမနေကြသည် ဟုတ်လား။

ဇော်ဦး

ကေသီ

နုသစ်

အခု ဆောင်းတိုပြဿနာ ဒါတွေက ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပေးခဲ့ကြ တဲ့ သင်ခန်းစာတွေပဲပေါ့။

အခန်း (၃၁)

ဆောင်းနဲ့ ရှိုင်းမင်းဝေတို့ရဲ့ ပြဿနာက ကြားလူတွေ ဖြန့်ဖြေ ပေးလို့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

ရှိုင်းမင်းဝေတို့ဘက်က အမှုပိတ်ပေးပြီး ဆောင်းတို့ကို တောင်းပန်ကြတော့ ဆောင်းတို့ဘက်ကလည်း တစ်ရှုက်ကနေ နှစ်ရှုက် မဖြစ်ချင်လို့ အမှုပြန်မပွင့်ကြတော့ပေ။ ဆေးရုံတက်လို့ ပေးရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေလည်း -

ရှိုင်းမင်းဝေတို့ဘက်က ပြန်ပေးကြသည်လေ။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသွားကြပြီးနောက် ရှိုင်းမင်းဝေလည်း ဆေးရုံက ဆင်းရလေတော့သည်။ နေမကောင်းခင်တော့ မပြောသေး

ဘဲထားပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်ပြီးဆိုတာနှင့် ရှိုင်းမင်းဝေရဲ့အဖေက သားဖြစ်သူကို ဆုံးမခန်းဝင်လေတော့သည်။

“ငရှိုင်း”

“ဗျာ အဖေ”

“အခု အဖေပြောမယ့်စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ရှိုင်းမင်းဝေ ခေါင်းငုံ့၍ ဖခင်ပြောတဲ့စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နှင့် နားထောင်နေသည်။

“လူတိုင်း လူတိုင်း အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ရင် အိမ်ထောင် ပြုကြမှာပဲကွ။ ဒါ လောကရဲ့ ဓမ္မတာပဲ။ အခု ငါ့သားက အရွယ်ရောက် ဖို့လိုနေသေးတယ်။ အရွယ်ရောက်ရင် မင်းအိမ်ထောင်ပြုရမှာပါ”

“-----”

“အခု ငါ့သားက အချစ်ဆိုတာကို အခြေခံပြီး မဟုတ်မဟပ် စိတ်ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်မဟပ်တွေ ကြည့်မိလို့ ဒီစိတ်တွေ ဖြစ်လာတာ။ နောက်ကို ငါ့သား အဲဒါမျိုးတွေ မကြည့်ပါဘူးလို့ အဖေ့ကို ကတိပေးပါ”

“ရှင်ကလည်း စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေတယ်။

သူ့ကို ဖုန်းမကိုင်ခိုင်းနဲ့တော့ အဲဒါဆို ပြီးရေ၊ ‘ဟုတ်လား’”

“အဝင်း”

“-----”

“ငါ ဆုံးမနေရင် မင်းဝင်မပြောနဲ့။ ပြီးမှ မင်းဘာသာ ဆုံးမ။ ငါပြောရင် မင်းပဲ ကာဆီးကာဆီး လုပ်ခဲ့တာလေ။ အခု ပြဿနာဖြစ်မှ မင်း ပိုပြီး ဒေါသထွက်ပြမနေနဲ့”

ဦးသန်းဌေး ဟောက်လိုက်တော့ ဒေါ်ဝင်းတစ်ယောက် ငြိမ်သွားလေသည်။ အကောင်းငြိမ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါးစပ်က ဘာမှမပြောပေမယ့် လက်က အိုးတွေ ပန်းကန်တွေကို ဆောင့်ချတဲ့ အသံက -

“ဂလုံ”

“ခွလန်”

မီးဖိုချောင်ထဲကနေ သံစုံပြည်သံပေးနေလေတော့သည်။ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက ဒီလိုပဲလေ။ များသောအားဖြင့်ပေါ့။ ဖျော်စရာ ရှိရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖျော်ပစ်လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာရှိရင် ငိုမယ်၊ ဒေါသဖြစ်ရင်ကျိန်မယ် ဆဲမယ် ရန်လုပ်မယ်။ ဒါ နယ်က အမျိုးသမီး အချို့ရဲ့ စရိုက်ပါပဲ။

သူတို့မှာ ...

ယောက်ျားတွေလောက် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

“ငန့်ငန့်”

“ဗျာ”

“မင်း အဖေ့ကို ကတိပေးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ သားကတိပေးပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဆီက ဖုန်းကို အဖေသိမ်းလို့ရပေမယ့် မသိမ်းပါဘူး။ သားသုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးရှိတော့ သုံးတတ်ရမယ် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်၊ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက် တဲ့။ အပေါင်းအသင်းကို ရွေးပေါင်းတတ်ရတယ်ကွ။ အဖေပြောတာက ချမ်းသာတဲ့လူပေါင်း ဆင်းရဲတဲ့သူ မပေါင်းရဘူး။ ပညာတတ်ကိုပေါင်း ပညာမတတ်တဲ့သူကို မပေါင်းရဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပညာတတ်နဲ့ ပညာရှိ မတူဘူးသားရဲ့။ ပညာရှိဆိုတာက စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တာ။ အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ချင့်ချိန်

တတ်တာ။ အဲဒီလို ပညာရှိနဲ့ပေါင်းရတယ် သားရဲ့။ သူများကို အဖေ မပုတ်ခတ်ချင်ဘူးကွာ။ အခု သားပေါင်းနေတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက အဲဒီလို စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တဲ့ စွမ်းအားမရှိဘူးကွ”

သားဖြစ်သူကို ဦးသန်းဌေး အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြနေ သည်။

ဒီလိုဆုံးမမှလည်း နားဝင်မှာလေ။ ဒေါသနဲ့ ဆုံးမရင် ပိုဆိုး မသွားနိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့မှ မရတာ။

“သားပေါင်းနေတဲ့ကောင်တွေက သားနဲ့ရွယ်တူတွေဆိုတော့ သားကို ဘာတွေများ သွန်သင်ဆုံးမနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကိုယ့်ထက် အသက် ကြီးပြီး ကိုယ့်ကိုသွန်သင်ဆုံးမနိုင်မယ့်လူ။ အဲဒီလို လူမျိုးကို ရွေးပေါင်း ပါသားရယ်။ အခု သားပေါင်းနေတဲ့ ကောင်တွေက မဟုတ်တာလုပ် ဖို့သာ သူ့ခိုးသေဖော်ညှိသလို ညှိမယ်။ ကောင်းတဲ့အရာကို လမ်းညွှန် နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေ့စ်ဘွတ်မသုံးနဲ့မပြောဘူး သုံးပါ။ သတင်းတွေဖတ်၊ ဘဝအတွက် အကျိုးပြုမယ့် ဗဟုသုတရမယ့်စာတွေ ရှာဖတ်ပေါ့ သားရာ”

“သားနားလည်ပါပြီ အဖေ”

ရွှင်းမင်းဝေ တကယ့်ကိုပဲ နားလည်သင့်သလောက် နားလည်ပါပြီလေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီလိုကိစ္စဖြစ်တယ်ဆိုတော့ သူ ဆေးခန်းက ဆင်းလို့ အကောင်းပကတိ ဖြစ်ကတည်းက ဟိုလူက ဆုံးမဒီလူက ဆုံးမနှင့် ဆုံးမနေကြတာ။ ကြာတော့ ဆုံးမခံရတဲ့စကားတွေ ကြားမှာ ရှက်တတ်လာခဲ့ပြီလေ။

ကိုယ်မှားမှန်းလည်း သိလိုက်ပါရဲ့။

ရွှင်းလည်း အဖော်ကောင်းလို့ ခိုက်မိတာပါလို့ ပြောရမလား။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါက်ကရံကြည့်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“သား ကိုလှုံလေးတို့အရွယ်တွေနဲ့ပဲ အပေါင်းအသင်း လုပ်တော့မယ် အဖေ။ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ သားရာ။ အဲဒီအရွယ်တွေက လောကကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်နေပြီကွ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ အသက် ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး အသိဉာဏ်နည်းနည်း တဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါကွာ”

“အဖေ”

“ဟေ”

“သား . . . ကိုလှုံလေးလိုလူမျိုးကို အတုယူရမှာလား”

အဖေ”

သားဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ဦးဆန်းဌေး သားဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ မှန်တာပေါ့။ နောက်တက်သူငယ်တွေထဲမှာ လှုံလေးက ရပ်ရေးရွာရေးမှာရော မိသားစုအရေးမှာပါ စံပြုလူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ လိမ္မာရေးခြားရှိသည်။ မိဘအပေါ် သိတတ်သည်လေ။

“ဒါပေါ့ သားရဲ့။ လှုံလေးက ရပ်ရေးရွာရေးအတွက် အားကိုးတဲ့ လူတော်လူကောင်းလေ။ မိဘတွေကိုလည်း လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သားလိမ္မာ။ ငါ့သား သူ့ကို အားကျအတုယူလိုက်စမ်းပါကွာ။ လှုံလေးဆို ရွာထဲကလူတွေကလည်း ချစ်၊ သူ့မိဘတွေကလည်းချစ်၊ ငါ့သားအဲဒီလို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါကွ”

“စိတ်ချပါ အဖေ၊ သား ကိုလှုံလေးလို လူမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဒါမှ ငါ့သားကွ”

ဦးသန်းဌေး ကျေနပ်စွာနှင့် သား၏ကျောပြင်ကို သပ်လိုက်မိသည်။ ဒီအရွယ်က လိုသလိုပုံသွင်းလိုရတဲ့ အိုးတွေလိုပဲလေ။ မီးမဖုတ်ရသေးတဲ့အိုးပေါ့။ အမှားကိုသိလို့ အမှန်ပြင်တဲ့လူက ပိုတော်တတ်သည်ဆိုတော့ -

သားလေး လူတော်လူကောင်းလေး ဖြစ်ပါစေ။

အခန်း (၃၂)

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဒီဘက်လှည့်”

ဆောင်း ဘုရားတောင်ကုန်းပေါ်ကနေ အဝေးက လယ်ကွင်းပြင်တွေကို ငေးမောကြည့်နေရာမှ လှံ့လေး စကားကြောင့် လှံ့လေးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။ လှံ့လေးက အိမ်ကနေ ခူးလာခဲ့တဲ့ ခွေပန်းပွင့်လေးကို ဆောင်းရဲ့ခေါင်းမှာ ပန်ပေးလိုက်လေသည်။

“ချင် ချင် ချင်”

ဘုရားဆီမှ ဆည်းလည်းသံက ကြားရသူ၏ရင်ကို သာယာ

ချမ်းမြေ့စေတာအမှန်ပင်။ လျှံလေး ဆောင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်စုံ
စိန်ကြည့်ကာ -

“ဆောင်း နင်ကလေး ငါချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ကြည့်လို့ ချစ်စရာ
ကောင်းနေတာလားမသိဘူး။ အရမ်းလှတာပဲသိလား။”

“ဟင်”

ဆောင်း မျက်ခုံးလေးပင့်တက်သွားပြီး -

“ဟင် မချစ်တဲ့သူတွေကြည့်ရင် မလှဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟဲ့ အဲဒါလည်း လှမှာပါဟာ။ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ပိုလှနေ
တာကိုပြောတာ။ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ နင်က ပပဝတီလေးပဲ”

“အမယ်”

“တကယ်ပြောတာ အရမ်းချစ်တယ်ဟာ”

“ငါလည်း နင့်ကိုချစ်တာပဲဟာ။ ငါကပိုချစ်ရတဲ့သူပါနော်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ယုံပါဘူး ဆောင်းရယ်”

ပြောပြီး လျှံလေး ဆောင်းရဲ့ပါးပြင်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်း
လိုက်လေသည်။ ဆောင်းရဲ့ပါးပြင်လေးမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်

အတူ ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုခံစားမှုကို
ဘယ်လိုကင်ပွန်းတပ်ပါ့မလဲနော်။

“တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ် ဆောင်း”

“အခုလား”

“အစ် ရွဲ့တာလား”

“နင်ပဲ အမြန်ဆုံးဆို”

“ဟာ ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲပြောနေတယ်။ ရတယ်လေ လက်ထပ်
မယ်အခု။ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာဆိုပြီး လက်ထပ်ကြမယ်”

“အံ့မယ် ... အဲဒီလိုဖြစ်သလို လက်ထပ်ရလောက်အောင်
ငါက ငပေါလား”

“မသိဘူးလေ။ နင်ပဲပြောပြီးတော့”

“ဟွန်း”

ဆောင်းက မျက်စောင်းထိုးလေတော့ လျှံလေး မချင့်မရဲ
ဖြစ်က ဆောင်းရဲ့ပါးပြင်ပိုမိုလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ပြီးတော့ ဆောင်းကိုယ်လေးကို ဖက်လိုက်လေလျှင် -

“ဒိုင်း ဒိုင်း”

“ဒိုင်းညောင့် ဒိုင်း ဖောက်”

“ခပ် ခပ်”

“ဟေ့ ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်”

“ဟင်”

အသံတွေကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သောင်းမေနှင့် လုံမလေးပါ။ နုသစ်ပါ ပါလာလေသည်။ လက်နှစ်ချောင်းကို ပူးပြီး လက်ညှိုးနှင့်သေနတ်နဲ့ချိန်သလိုလုပ်နေသူက လုံမလေးပါ။ သောင်းမေကတော့ လက်တစ်ဖက်တည်း လက်ညှိုးနှင့် ချိန်ထားသည်လေ။

ဆောင်း

လျှံလေး ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“အဟွတ် အဟွတ် သူများတွေများ သာယာနေလိုက်တာ နော်။ မနာလိုစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ငါ့မောင်လေးက ဗိုလ်အောင်ဒင်တော့ ဗိုလ်အောင်ဒင်။ လူကြမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော်က အနနည်းနဲ့သိမ်းပိုက်မှာ”

“ဟင်”

ဆောင်းရဲ့အကြည့်က လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်သွားပြီး လှေကားပေါ်တက်လာသူကို မြင်လေတော့ မျက်နှာက တင်းသွား

လေသည်။ ဘုရားကုန်းပေါ်ကို တက်လာတာ ရှိုင်းမင်းဝေလေ။ သူက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ ရှိုင်းမင်းဝေ”

“အဲဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဆယ်ချက်လောက် ရိုက်ပစ်ရမလား”

“ဟာ နင်ကလည်း မဟုတ်တာ။ ငါက မြင်လို့ ပြောပြတာ ကို”

အားလုံးရဲ့အကြည့်က ရှိုင်းမင်းဝေဆီမှာပါ။ ဘယ်သူမှ စကား မပြောကြတော့ဘဲ ရှိုင်းမင်းဝေကို ကြည့်နေကြတာလေ။ ရှိုင်းမင်းဝေ ဆောင်းတို့အနားကိုရောက်လေတော့ အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက် ကာ-

“လူစုံနေကြပါလား”

ဘယ်သူမှ စကားပြန်မပြောကြပေ။

“မမဆောင်း”

“ဘာလဲ နင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ ငရှိုင်း”

မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ဆောင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးနေဖို့မှ မလိုပဲလေ။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မမဆောင်း”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် လိမ္မာချင်တယ်။ ကျွန်တော် အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး မမဆောင်း။ ကျွန်တော့်ကို အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် ဆုံးမကြပါဗျာ။ အစ်ကိုတွေ့ အစ်မတွေ့ဆုံးမတာကို ကျွန်တော် နာခံပါ့မယ်”

“နှုတ်ခမ်းကို ပျားရည်သုတ်ပြီးပြောမနေနဲ့ ရှိုင်းမင်းဝေ။ နင့်ကို ဆုံးမလည်း ခွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲဖြစ်မှာ”

“ဆောင်း”

ရှိုင်းမင်းဝေ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။ ပြောချင်သလောက် ပြောပါစေဆိုပြီးတော့လေ။ လျှံလေးက ဆောင်းကို စိတ်ရှိတိုင်း ပြောခွင့်မပေးဘဲ လက်ကိုဖိဆုပ်လိုက်ကာ -

“ရန်သူတောင်၊ လက်နက်ချရင် ကျေအေးရသေးတာပဲ ဆောင်းရယ်။ သူ တောင်းပန်နေတာပဲဟာ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ သူ တကယ်ပြုပြင်ချင်လို့ ဆုံးမပါလို့ ပြောနေတာကို။ တို့က လူကြီးတွေ

ပဲလေ။ အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမပေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း။ ဒီအရွယ်တွေဆိုတာက ဆရာကောင်းမှ ပန်းကောင်းပန်ရမှာလေ။ ရင့်ကျက်တဲ့သူတွေက သွန်သင်ဆုံးမမှ သူတို့လေးတွေ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး လမ်းမှန်ကိုရောက်မှာပေါ့”

နသစ်ကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။ သူမသည်လည်း ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ရလိုက်တဲ့သင်ခန်းစာတွေကြောင့် တည်ငြိမ်သင့်သလောက် တည်ငြိမ်ပြီး ရင့်ကျက်သင့်သလောက် ရင့်ကျက်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဝင်ပြောမိတာလေ။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ဆောင်းရယ်။ သူက ပြုပြင်ချင်တယ်ဆိုရင် ပြုပြင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“-----”

“နော်”

လျှံလေးစကားကြောင့် ဆောင်း စိတ်ကိုလျှော့ချပစ်လိုက်တော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းပြုပြင်ပါ ငါ့ရှိုင်း။ မပြုပြင်ရင် မင်းဘဝပဲ နစ်နာမှာ။ လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဆောင်း။ ကျွန်တော့်ကို သွန်သင်ဆုံးမ

လမ်းပြပေးကြပါ။ ကျွန်တော် တကယ်ပြုပြင်ပါ့မယ်”

“ငရှိုင်း”

“ဗျာ ငှိုကြီးလျှံလေး”

“မင်း ငါ့ကိုသာ ဆရာတင်လိုက် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီး”

“ဆရာတင်မှားလို့ ဒေဝဒတ်ကို ဆရာတင်မိတာထက် ဆိုးနေ ဦးမယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်စရာလားဟ”

ဆောင်းက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလေ တော့ လျှံလေးရယ်ပြီး ဆောင်းရဲ့ခေါင်းကို တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ကဲ အဟမ်း”

“ဘာဖြစ်တာလဲ လုံမရဲ့”

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ဆယ်ဖီးဆွဲကြမယ်လို့၊ မလောက်ရင် ဆယ့်တစ်ဖီး ခစ် ခစ်”

“ဖီးကြမ်းလား ငှက်ပျောချဉ်လား”

“တက်မလွတ်”

“ခစ် ခစ်”

သောင်းမေနေ့ လုံမလေးက အတိုင်အဖောက်ညှိစွာ ရယ်စရာ တွေပြောကြလေသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်ပေါ့လေ။ နောက်တော့ လျှံလေးက စိတ်မရှည်စွာ -

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“ချစ်သူတွေ ချိန်းတွေ့ပါတယ်ဆိုမှ မလွတ်လပ်လိုက်တာ ဟာ။ တို့သွားမယ်၊ သူတို့ဘာသာ ရိုက်ကြပါစေတော့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“လူမရှိတဲ့နေရာ”

“ဘာ”

“နင်တို့ကွမ်းခြံထဲကို သွားမယ်လို့ပြောတာ။ ကြာတယ် လာ ဟာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လျှံလေးက ဆောင်းလက်ကိုဆွဲကာ ဘုရားကုန်းပေါ်မှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းပြေးလေတော့သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

သောင်းမေက အော်ပြီး လိုက်မယ်ဟန်ပြင်လေလျှင် နုသစ် က သောင်းမေလက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်ပစ်ပြီး -

၂၇၂ မိုးစက်ပွင့်

“ဝဋ်လည်နေမယ် ကိုယ်ချင်းစာ”

“အင်”

“ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့၊ ချစ်ခြင်းကို မခွဲကြပါနဲ့”

လုံမလေးက သီချင်းဆိုလိုက်တော့ အားလုံးရယ်မိကြလေ

သည်။

ဒီနေ့ဟာ

တစ်ကမ္ဘာလုံး သာယာအလှပဆုံး နေ့လေးပဲပေါ့။ အမှောင်
ကို ကြောက်တတ်သွားကြပြီး အလင်းရောင်အောက်ကို ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့
ခွန်အားတွေနှင့် ချီတက်ဖို့ အစပျိုးလိုက်သည့် နေ့ပါပဲလေ။

ပရိသတ်များကို ထာဝရချစ်ခင်လေးစားလျက်

မိုးစက်ပွင့်

၁၉-၉-၂၀၁၄